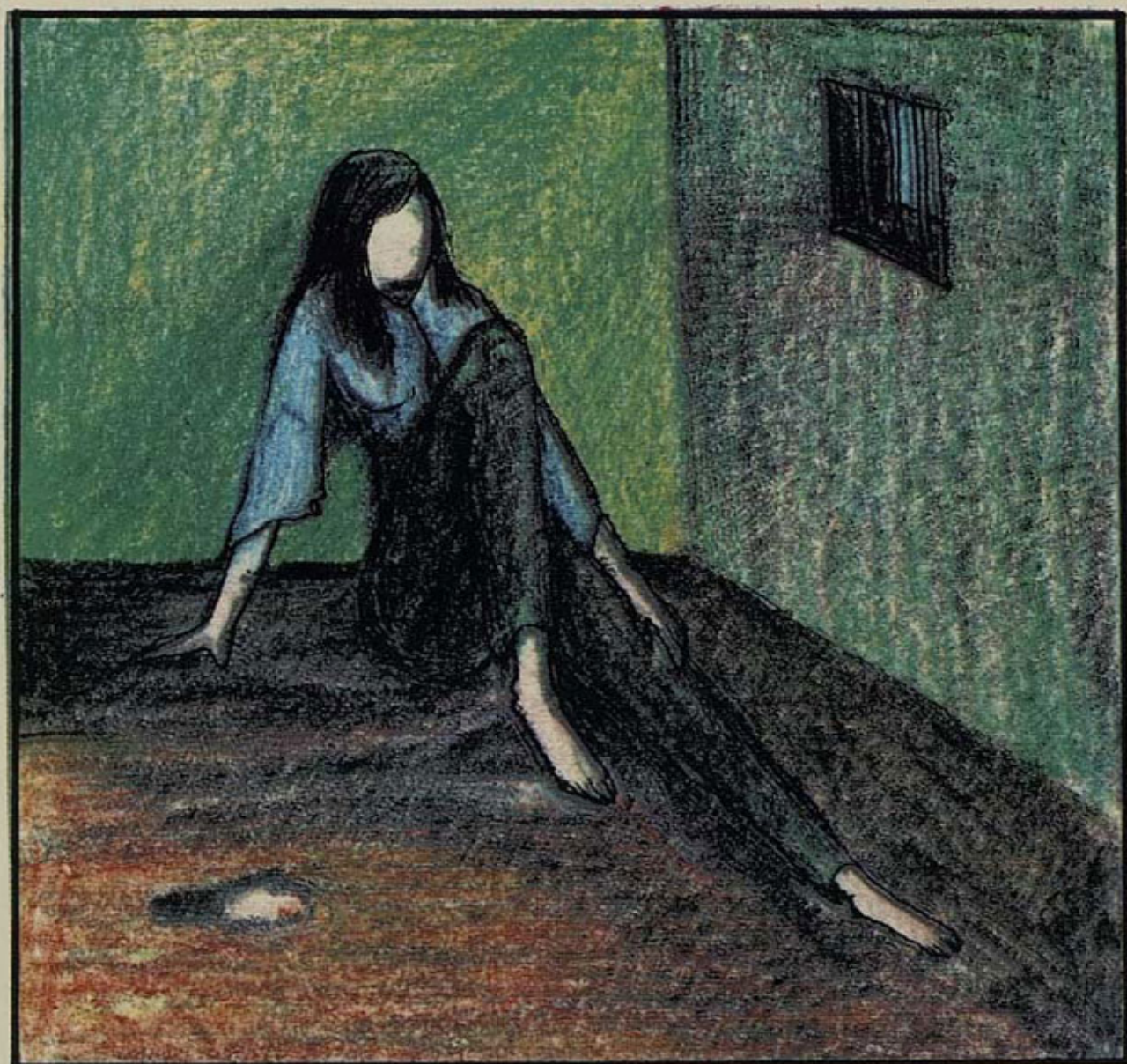

PHAN QUẾ

GIÓ BUI

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

GIÓ BỤI

Thể loại: **Tiểu thuyết.**

Tác giả: **Phan Quế**

***NXB:* Công An Nhân Dân**

Text: **Waka**

Đóng gói: **Nguyenthanh-cuibap**

I

Thiếc xe ngựa đã đưa mẹ con Lin về đến đầu làng Nự. Một người khách đi cùng nhanh miệng nói:

- Mẹ con cô xuống Nự phải không?

- Dạ...

- Đến rồi đấy. Bắt đầu từ cái quán ngói này trở vào là đất Nự...

Lin bế con, xách túi, chào mọi người rồi nặng nhọc bước xuống xe. Cô đứng lặng bên đường, mắt lăm lét nhìn vùng đất lạ. Cái quán ngói cũ kỹ, bốn bề trống hoác. Con đường đất gồ ghề, lở loét bởi vết chân trâu, ngoằn ngoèo như thân rắn chạy hút hút mãi vào làng.

Nự là đất quê chồng. Ăn ở với nhau đã một năm có lẽ, mà Lin chưa một lần được Mạn chồng mình đưa về thăm quê lấy một lần. Cũng may mà cô còn nhớ được quê quán của anh để lệch thếch đưa con tìm về. Thực ra cũng là hú họa mà nhặt được cái tên Nự qua một đôi lần Mạn buột miệng nói ra nhân lúc vui chuyện chứ chính thức thì không. Sự đăm đối đến mức phải mang nợ cho nhau đã dẫn Lin đến tình cảnh này. Bây giờ đứng xách túi, bế con trước một làng Nự xa lạ, Lin mới biết là mình dại. Lúc này, khi tâm trạng hoàn toàn tỉnh táo, biết được hết những lẽ mất còn, thiệt hơn ở đời thì mọi thứ đã thành chuyện. Cuộc sống đâu có an bài. Những điều dại khôn thường có bước chân qua mới biết.

Cuộc đời muôn vẻ. Có người thật suôn sẻ, vuông vức. Có người chìm nổi lênh dênh từ lúc sinh ra cho tới khi nhắm mắt. Cũng có kẻ lên đèo xuống vực rồi bỗng dưng thênh thang như người hành khất vào ăn xin ở một làng có nhiều đám cưới... chẳng ai khác ngoài mình ngấm hết được đời mình...

Lin đã nghĩ vậy - Cái ý nghĩa già nua trong đầu một cô gái mới ngoài hai mươi tuổi. Cuộc sống đã làm cô cần cỗi đi hay chính cô đã làm già

chính mình?

Lin vốn là con gái một gia đình nề nếp, có học. Bố cô là bộ đội chống Pháp, hòa bình lập lại chuyển ngành sang làm trưởng phòng tổ chức ở một cơ quan chính quyền. Mẹ cô là y sĩ học khoá mười tám tháng sau được bố xin cho học hàm thụ đại học Y có bằng và là bác sĩ đa khoa của bệnh viện tỉnh. Là đứa con sinh muộn lại là đứa con đầu lòng nên Lin được bố mẹ cưng chiều như của hiếm. Từ nhỏ cho đến năm mười sáu tuổi Lin chỉ biết ăn, chơi và học. Là cán bộ tổ chức luôn luôn xét duyệt hồ sơ lý lịch cho người khác, trọng đạo đức hơn chuyên môn, bố hy vọng với nền móng cơ bản của gia đình, Lin sẽ trở thành người con gái nết na của bố mẹ. người công dân, người cán bộ tốt của xã hội. Ước mơ của mẹ thì đơn giản hơn: nuôi con ăn học hết phổ thông, vào đại học Y và ra đời nối nghiệp mẹ!

Không có người cha, người mẹ nào trên thế gian này lại muốn đứa con mình sinh ra trở nên tội lỗi, sa đọa. Ngay cả những kẻ đạo tặc cũng muốn con cái mình tử tế nên người. Mong muốn thì chính đáng làm vậy, mà sao...

Bố suốt ngày ở cơ quan, có khi cả tối nữa. Mẹ thì hết việc ở bệnh viện là việc nội trợ gia đình. Con lợn, con gà, bữa trưa, bữa tối... thời gian như bà mẹ chồng khắc nghiệt đối với đời sống thường nhật của một gia đình. Mẹ chỉ rồi chân, rồi tay khi đặt lưng nằm. Bố mẹ chỉ biết khuyên Lin một câu chung chung *gắng học cho nên người!* Và yên tâm trước con gái mình vì năm nào nó cũng được lên lớp. Tuy càng ngày lớn lại là gái nữa, nhưng việc to, việc nhỏ trong nhà ít khi Lin phải mó tay. Bố thường tự hào nói với bạn bè:

- Con Lin nhà mình thế mà khá. Suốt ngày lúc nào cũng chỉ sách vở. Hết học là cháu đọc truyện, xem ti-vi, ít bạn bè đàn đúm chơi bời. Nó được cái tính của mẹ nên mình cũng yên tâm...

Quả có thể thật. Ấy là những năm tháng Lin chưa vào tuổi dậy thì con gái, sáng nào mẹ còn giục đi đánh răng rửa mặt. Ấy là những tối bố được

mời đi chiêu đãi văn công, chiếu bóng có cho Lin đi theo và nó ngồi bên bố ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ. Sự ngây thơ, trong sáng của Lin được bố mẹ lưu giữ mãi trong niềm tự hào của mình thành một hình ảnh bất biến. Trong lòng bố mẹ Lin luôn luôn là một con búp bê xinh xắn được đặt trong tủ ly làm vật trang trí cho nề nếp gia đình vốn quan liêu và bảo thủ trong truyền thống của mình. Mẹ thường khen cô gái cả trước những đứa em của nó:

- Cả nhà này có con Lin là khéo tay nhất. Nghề y là nghề cần sự dịu dàng ở từng lời nói, từng động tác. Mẹ hy vọng nhiều ở con, con gái yêu của mẹ ạ!

Nhưng rồi con *búp bê* đã ra khỏi tủ ly bước vào đời gió bụi. Một cảnh nhà trống hơ trống hoác khi Lin bỏ ra đi bố mẹ ngã người ra về những điều bí hiểm thuộc thế giới riêng của con gái mình...

Lin biết *mùi yêu* từ những năm đầu vào học cấp III. Người đó là một bạn trai cùng lớp. Tình yêu vừa lạ vừa buồn cười. Hai đứa trạc tuổi nhau được cô giáo xếp cho ngồi cùng bàn. Thỉnh thoảng, trong giờ kiểm tra, những bài khó Lin thường được người bạn trai đó ý tứ đẩy bản nháp ra cạnh cho chép pi. Lin được điểm khá và thầm biết ơn việc làm tốt bụng của người bạn trai ngồi cạnh. Có thể nói suốt cả học kỳ I, những bài kiểm tra Lin được từ bảy, tám trở lên đều là nhờ vả ở đôi mắt liếc ngang của mình và cái bản nháp viết rõ như viết chinh tả của người bạn trai kia mang lại. Để trả ơn, Lin thường mang ô mai chanh, khế ngâm đường, kẹo ba giấy, cả thuốc lá lấy trộm của bố đi chiêu đãi bạn. Những món quà chiêu đãi vẻ trẻ con này thường diễn ra sau những giờ tan học. Hai đứa cố đi chậm và rủ nhau vào ngồi dưới gốc bằng đầu phố trò chuyện rồi cùng nhăm nháp những thứ quà Lin mang đi. Chuyện là chuyện tầm phào, không đầu, không cuối. Ấy vậy mà có hôm đến gần một giờ chiều hai đứa mới về đến nhà. Lúc ấy đành phải nói dối bố mẹ là bận họp lớp, họp tổ hoặc cô giáo giữ ở lại có việc riêng. Tình bạn quăn quít hai đứa đến mức lớp có tiếng xì xào, cô giáo chủ nhiệm phải phiền lòng và tất

nhiên hai đứa không được ngồi cùng với nhau nữa. Cái tối chia tay nhau để sớm hôm sau đi học mỗi đứa phải ngồi một nơi là tối Lin đối bố mẹ đi truy bài ở tổ nhưng thực là đi xem chiếu bóng. Xem phim được dờ chừng, hai đứa cùng chán và rủ nhau bỏ bãi ra về. Đến cổng nhà Lin, ở góc tường khuất, người bạn trai đó bất ngờ ôm chầm lấy bạn gái của mình rồi hôn tới tấp lên má, lên môi, lên mắt bạn. Lin sợ quá, giãy lên kêu "ối ối"... Người bạn trai hoảng hồn bỏ chạy, Lin vội vã vào nhà rồi len lén đi xuống bếp, múc nước ra chậu, cho hắt một nắm muối to vào hòa lẫn rồi lấy khăn rửa lấy rửa để khuôn mặt của mình. Từ sau hôm ấy trở đi không bao giờ Lin thêm nhìn mặt người bạn trai ấy nữa. Lin thấy sợ và ghét con trai. Cũng từ ngày ấy, Lin học dốt dần và thi trượt năm cuối cấp. Sự việc này như tiếng sét ngang tai đối với bố mẹ. Lin thì rệu rã toàn thân. Cô bé chán tất cả, nhất là chán học mặc dù bố mẹ nài nỉ xin con hãy cố gắng học lại một năm nữa. Lin tự nhiên buồn bã, gai gạnh chứ không ngoan ngoãn như những ngày bé. Bố mẹ đành chịu thua trước lý sự của đứa con gái. Đã dốt, học nhiều cũng thế! Dốt vẫn hoàn dốt! Con đi làm...

Người bạn trai cũ lại tìm đến. Anh ta đã lớn và đã hiểu. Lin cũng thế. Hai đứa thân dần lại với nhau. Lin đã cảm thấy có gì thình thịch. Nhưng rồi hai đứa lại vội vã chia tay nhau. Lý do thật là trẻ con. Lin tự ái vì anh bạn chê mình học dốt và quyết tâm phá ngang, tìm việc để làm lại cuộc đời. Nhưng Lin nào có đi làm. Thương con, bố mẹ bỏ lửng con ở nhà. Chỉ ăn, chơi rồi đọc sách, đi xem. Bố mẹ hy vọng con bình tĩnh sau mấy tháng hè nghỉ ngơi, bồi dưỡng để học lại. Lin chỉ thấy tâm hồn vẫn vơ và trở nên lảm lì như một căn nhà bị niêm phong.

Trước ngày khai giảng năm học mới. Lin bỏ nhà đi. Không ai biết Lin đi đâu. Có người nói Lin trốn theo người lớn vượt biên ra nước ngoài. Có người bảo Lin bị mẹ mìn rủ lên Lạng Sơn để gả chồng sang bên kia biên giới. Có người lại dựng lên chuyện Lin bị một băng cướp bắt cóc về làm đồ giải trí. Tin đồn chỉ là tin đồn. Không ai nắm được tay, day được

mặt. Bố mẹ Lin đành đi báo các chú công an tìm giúp và cay đắng chỉ chiết nhau vì cái chuyện không may đã xảy ra cho cả hai người. Họ nguyện rửa và hy vọng. Người bạn trai cũ đến thông báo cho gia đình tin tức về Lin qua một lá thư không có địa chỉ, bỏ tại thùng thư Hà Nội. Lin nhờ bạn chuyển đến gia đình một mảnh giấy nhỏ: *Bố mẹ đừng buồn. Con đi làm lại cuộc đời.* Đọc dòng này, bố Lin uất lên thét: "*con khốn nạn*" và sau đó ông nằm liệt giường một tuần...!

Và lúc này đây: làng Nự chỉ có một người tên là Mạn ở xóm Rạ. Lin bế con khắp khối tìm đến. Lin tin rằng vợ sẽ thấy chồng, con sẽ gặp lại bố. Nỗi vất vả, long đong mấy ngày qua của mẹ con cô sẽ được tình cảm của Mạn bù đắp lại. Sự lặng lẽ bỏ đi của Mạn sẽ có lý do để được tha thứ.

Người ra mở cổng cho Lin là một người đàn ông cỡ tuổi, trạc bốn năm mươi gì đó. Lin nghĩ thầm có lẽ đây là bố đẻ ra anh đấy. Sự hy vọng đã khiến cô cảm thấy nét mặt ông có cái gì giống Mạn.

- Bác ơi, cháu muốn hỏi thăm nhà anh Mạn.

- Tôi là Mạn đây, cô hỏi có việc gì?

Lin thấy lạnh người nhưng vẫn cố hỏi thêm một câu nữa:

- Thưa bác, có phải người con trai đầu của bác có tên Mạn không ạ!

Người đàn ông cười:

- Được thế đã phúc. Nhà tôi có sáu đứa thì cả sáu đều con gái.

- Thưa... có lẽ cháu nhầm. Cháu chỉ muốn tìm một anh có tên là Mạn...

Cả làng Nự này có mỗi tôi là Mạn thôi... cô bế cháu vào nhà uống nước đã...

- Dạ, thôi... cháu xin lỗi bác!

Nước mắt Lin ứa ra. Người cô như bị rút hết gan ruột. Ôm chặt đứa con đã ngủ say vì mệt mỏi vào lòng mà cô có cảm giác như ôm một hòn đá. Thế là hết. Cả cái tên quê cũng đổi. Anh Mạn ơi, lẽ nào...

Mẹ con Lin lủi thủi đi ra khỏi làng Nự như một kẻ hành khất không được của bố thí.

II

Người đánh xe ngựa hỏi khi gặp lại mẹ con Lin đang đứng chờ xe ở đầu làng Nụ:

- Sao bảo mẹ con cô về thăm quê chồng? Về được tí rồi lại đi ngay à!

Lin ấp úng:

- Dạ... Bố mẹ chồng cháu và gia đình đã vào Sông Bé xây dựng kinh tế mới rồi ạ!

- À... à...

Người đánh xe ngựa gật gù một cách rông dài cho qua chuyện. Lin nặng nhọc bế con trèo lên xe.

- Cô đưa tôi bế cháu lên trước cho nào...

- Cảm ơn bác.

Đôi cánh tay đàn ông nào đó đưa ra đỡ đứa trẻ trên tay Lin. Cô không kịp nhìn, chỉ vội đưa con rồi cúi xuống nhặt cái túi. Khi đã ngồi yên trên ghế xe rồi Lin mới khẽ đưa mắt nhìn người đàn ông bế con mình. Đó là người đàn ông trạc ngoài ba mươi, mặt vuông, da rám nắng và tua tủa quanh miệng là bộ râu quai nón để lâu chưa kịp cạo.

-Anh cho em xin cháu.

Lin đổi cách xưng hô và giơ tay đỡ con.

- Cô cứ ngồi nghỉ, để tôi bế cháu cho cũng được.

- Cám ơn anh!

Người đàn ông khẽ cười. Anh nhìn đôi bàn tay trắng của Lin đang lúng túng xếp lại mấy chiếc quần áo trẻ con trong chiếc xách du lịch không còn khóa kéo với ánh mắt quan tâm.

Chiếc xe ngựa lập bập qua đường đất, lóc xóc lên đường đá đưa khách đến bến xe ca của huyện. Đang giữa trưa, mọi người gà gật buồn ngủ nên xe có phần im ắng tiếng người. Mỗi lúc người lái xe ngựa đồng dục nói to:

- Đã đến bến, hết tiền...

Lúc này mọi người mới choàng mở mắt, tỉnh ngủ.

Anh cho em xin cháu.

- Thôi để tôi bế giúp đến gốc xà cừ kia ngồi nghỉ cho mát. Phải hai tiếng nữa mới có xe kia. Giờ lại đang nắng nôi thế này...

Lin xách túi lều đèo theo người đàn ông. Anh ta có vẻ tốt bụng và đúng mực. Không chuyện trò thóc mách. Chỉ lẳng lặng nhìn và giúp đỡ. Có nhiều người, khi đi xe hể thấy gái là sà đến bông lơn, chọc ghẹo rồi lợi dụng - Nhất là gái có nhan sắc một tý như kiểu Lin thì cho dù có bế con chẳng nữa họ cũng tìm cách làm quen. Mới đầu Lin cũng nghĩ như thế về người đàn ông này. Nhưng suốt gần một tiếng ngồi xe ngựa cạnh nhau, Lin mới biết cái nghĩ của mình là không đúng. Anh ta ôm đứa trẻ rất khéo. Kiểu này chắc người đang bế con của Lin kia đã làm bố. Lạ cái là rất ít khi anh ta nhìn Lin mà đôi mắt chỉ chăm chú nhìn vào mặt đứa bé.

Giờ thì hai người đã ngồi tránh nắng dưới gốc cây xà cừ. Lin đã bế lại con của mình trong lòng. Người đàn ông ngồi cách có một đoạn đang nhả khói thuốc.

- Kem đi... Kem đậu xanh nóng giòn đi...

- Này bé... cho chú hai chiếc nào!

Người đàn ông đưa mời Lin chiếc kem. Lin lắc đầu quay mặt đi.

- Ăn đi cô. Đứa trẻ tôi bế giúp cô còn dám cho hưởng chi chiếc kem này...

Người đàn ông nói khéo và không hết lời. Lin đành phải ngượng nghịu cầm chiếc kem:

- Em xin...

Bến ô-tô chiều nắng gắt, hầm hập gió và bụi. Đã đến giờ xe chạy mà chiếc xe ca từ thị xã vẫn chưa về.

- Cô và cháu về thị xã còn đi đâu nữa không?

- Em chờ xe lên ngược.

- Vất vả...

- Còn anh ạ!

- Tôi chờ về xuôi.

Hai người ngồi gần nhau, đã biết nhau từ lúc lên xe ngựa rồi lại còn mời cả nhau ăn kem nữa nhưng rất kiệm lời. Họ chỉ qua lại hỏi han nhau đôi ba câu như thế rồi ai đó lại như đang đắm chìm vào chuyện riêng của mình.

Người đàn ông liên tục rít thuốc. Đôi mắt anh cứ vẫn lơ nhìn qua nhìn lại bãi xe ngựa. Còn Lin thì cúi mặt là sát mặt đứa con đang ngủ. Đầu óc Lin trĩu nặng bởi những hằng hực sau lúc rời làng Nụ. Lin thấy mệt mỏi, buồn ngủ đến nhức mắt mà không sao nhắm yên được.

- Hà hà... Kiểu này là họ bỏ chuyển đây. Làm ăn dở như cơm thiêu mà lúc nào cũng oang oang lên là văn minh lịch sự, đúng giờ, đúng chuyển.

- Liệu có còn chuyển nào khác nữa không anh?- Lin lo lắng hỏi.

Người đàn ông thở dài;

- Chuyển này là chuyển cuối. Nó mà bỏ tức là sáng sớm mai mới có xe chạy

Người Lin thót lại. Bơ vơ nơi đất khách quê người. Không biết ở cái phố huyện heo hút này, liệu có nhà trọ?

- Anh ơi... Ngoài xe ca còn có phương tiện nào đi nữa không ạ?

- Phương tiện thì nhiều. Xe tải thường đỗ ở đây đón khách lúc sâm sẩm tối. Tôi thì đi được, nhưng mẹ con cô thì không nên.

- Sao thế ạ?

Người đàn ông chẹp miệng:

- Bọn xế tải này nhiều đứa mất dạy lắm!

Lin hiểu ý câu nói. Đôi mắt cô bỗng trầm xuống, hờn tủi. Người đàn ông khẽ liếc nhìn Lin rồi chậm chạp nói:

- Nếu cô không ngại thì khi nào có xe tải, tôi sẽ vẫy để tôi với cô và cháu đi.

Lin mở to mắt nhìn người đàn ông. Đôi mắt anh ta vẫn bình thản,

không chút ẩn ý. Lin ngẫm nhận xét đó là đôi mắt của người thẳng tính.

Mãi chín giờ tối mới có một chiếc xe tải ghé vào bến đón khách. Lin ngần ngại thực sự. Nhưng... ở lại thì biết nương tựa vào đâu. Phố huyện đã vắng tanh vắng ngắt. Nhiều quán đã tắt đèn, đóng cửa. Một vài hàng cổ ngồi lán lại với một vài ông khách nhấm nháp chén rượu suông hoặc uống trà. Ban ngày đã lạ, ban đêm càng lạ. Mẹ con Lin biết vào nhà ai mà nương nhờ qua đêm trong lúc tối tăm này. Người tốt chắc không thiếu nhưng mấy ai có thể mở rộng cửa đón mẹ con Lin trong lúc không nhìn rõ mặt người. Lúc sâm sẩm tối vì quyết tâm muốn chờ xe về thị xã nên Lin không có ý thăm dò nơi nghỉ lại. Bây giờ, có hỏi chưa chắc người ta dám chứa?

Mấy người nhỡ xe ca đã ý ới gọi nhau leo lên thùng xe tải. Người đàn ông chần chừ nhìn Lin như có ý giục, nhưng không dám nói. Họ là hai người cuối cùng còn đứng dưới đất. Gã lái xe đội mũ bò, ria mép nhánh đen mở cửa ca bin lái ra hỏi:

- Thế nào. ông bà?

Người đàn ông lúng túng:

- Hay là cô với cháu ở lại.

Lin chột giật mình. Cô bế con bước nhào về phía thùng xe.

- Này cô! - Người đàn ông gọi - Cô cứ bế cháu đứng để tôi nói khó với anh lái cho mẹ con cô ngồi nhờ trên ca bin.

Người lái xe không đồng ý với lý do, phụ nữ son trẻ sạch sẽ thì được, chứ mẹ sề con mọn thì không - Bởi vì nếu cho bà ấy lên nhờ ông nhóc đá ỉa ra là ô uế hết cả cái ca bin vốn rất thanh tân của anh ta. Có khi... còn gây ra tai nạn nữa là đằng khác.

Lý do vu vơ và buồn cười. Lin đành phải leo lên thùng xe ngồi lẫn với mấy bà buôn. Người đàn ông nọ lại tình nguyện -bế đứa trẻ giúp cô cho tới tận thị xã mặc dù đường xấu, xe chạy ẩu...

Đêm ấy họ cùng ngồi với nhau ở nhà chờ của bến xe vì mấy nhà trọ quanh đấy đã treo cái biển có hai chữ HẾT VÉ to tướng ở nơi cửa ra vào.

- Cô trải tấm ni lông này ra mà ngủ với cháu. Đồ đạc cứ để đấy tôi trông cho.

Người đàn ông đưa thêm cho Lin tấm ni lông của mình. Lin nhận nhưng không dám trải. Người đàn ông đành phải cầm lại tấm ni lông và trải lấy. Anh chọn một góc sàn nhà sạch trải một nửa, còn một nửa cầm tay:

- Cô đặt cháu xuống đi. Lấy cái khăn bông to cho cháu nó gối. Nửa ni lông này tôi sẽ đắp cho cháu để tránh muỗi.

Lin ngoan ngoãn làm theo rồi lại ngồi thừ trên chiếc ghế băng dài đúc bằng bê tông. Người đàn ông vẫn chân thành:

- Cô nên ghé lưng nằm với cháu mà nghỉ cho đỡ mệt!

- Dạ...

Mồm "dạ" nhưng Lin vẫn ngồi. Cô ngồi tựa lưng vào mảng tường loang lổ, bẩn thỉu của cái nhà chờ bến xe rất chạ người này mà rùng mình về mấy ngày long đong lật đật của mẹ con mình.

Mai xếp hàng mua vé lên ngược, về lại trên ấy hay xấu mặt mua vé xuôi về với mẹ. Lin nghĩ - đàn ông nào cũng phải chọn lấy một. Giờ thì chẳng thể hi vọng mà tìm thấy Mạn. Mồm nói là về quê ở Nụ mà nào có phải. Càng nghĩ Lin càng thấy khó hiểu về Mạn. Anh giận gì mẹ con cô mà biến biệt bỏ đi không nói một lời. Hay là số phận trả thù cô về cái chuyện trước đây cô đã bỏ bố mẹ.

- Tôi đoán là mẹ con cô đang có chuyện gì đó rất buồn...

- Anh bảo sao cơ ạ?

Người đàn ông thở dài:

- Lúc trông thấy mẹ con cô lên xe ngựa ở đầu làng Nụ...

- Em về thăm quê chồng em...

Lin nói một cách trơn tru. Người đàn ông khẽ cười:

- Cô đi tìm một ai đó mà không thấy phải không?

Lin thấy chợn trước câu hỏi này. Anh ta có vẻ biết chuyện. Quen nhau thì chưa hề. Lần đầu mới biết nhau mà sao anh ta như từ cảnh ngộ của

mình đi ra...

- Kìa cô...có con muỗi đang vo ve trên mặt cháu.Lin lấy khăn mùi xoa xua muỗi cho con. Cô bặm môi nghĩ ngợi trước câu hỏi có vẻ đường đột nhưng lại rất trúng kia của người đàn ông.

Có một gã ma-cô lảng vảng phía ngoài nhà chờ. Lát sau gã mon men đi vào. Gã nhìn hai người như phán đoán điều gì rồi sấn đến cạnh Lin, cợt nhả:

- Em đi một mình với con hả em? Có cần chỗ nghỉ trọ qua đêm, anh giúp đỡ.

Lin tái mặt. Cô nhìn người đàn ông. Cái nhìn sao mà xa lắc, xa lơ. Lúc mới vào đây hai người có ý ngồi cách nhau một khoảng rộng để giữ ý. Lúc này cái khoảng cách ấy trở thành cái cớ để gã ma-cô nọ tìm cách chòng ghẹo Lin.

Gã nheo cặp mắt đối nhìn như dán vào ngực cô.

- Ngồi đây làm gì cho muỗi nó thiêu hạ em. Bế con lên đi, anh sẽ dẫn đến một nơi có chỗ ăn nằm tử tế.

Lin quay mặt về khinh bỉ. Tự nhiên cô ngồi nhích lại phía người đàn ông nọ như có ý cầu cứu. Gã ma-cô biết thóp gác chân lên mặt ghế chắn ngang:

- Còn điệu nữa! Một thân một mình giữa đêm hôm khuya khoắt này, có người giúp đỡ thì còn gì bằng. Nào, đứng lên...

Gã sấn sổ nắm cánh tay Lin. Lin vùng ra. Người đàn ông lúc này mới lừ lừ đứng lên đi thẳng đến trước mặt gã. Đôi mày anh hơi nhíu lại, bàn tay nắm chặt gân guốc:

-Xin lỗi!

Gã ma-cô lùi lại, môi trề ra:

- Việc của anh à mà anh "xía" vô?

Người đàn ông khẽ nhếch mép:

- Anh hiểu gì về chúng tôi mà dám nói "xía vô"?

Gã ma-cô nhổ một bãi nước bọt, văng tục:

- Đ.mẹ... nhận vợ! Vợ chắc? Đồ thối mồm.

- Chúng tôi là bạn đường với nhau! Còn anh thì hoàn toàn lạ. Dở thói côn đồ với nhau là không xong đâu.

Gã ma-cô hô hố cười nhưng vẫn phải lảng đi vì cái dáng đứng tấn của người đàn ông nọ.

- Bọn vô công rồi nghề...

Người đàn ông bật lên câu nguyên rửa ấy và ngồi xuống bật diêm châm lửa hút thuốc. Cái khó chịu trước tay ma-cô sỗ sàng chưa làm anh bình thường trở lại. Bóng điện sáng như ban ngày mà hắc còn lơ lửng như thế thì những nơi tăm tối chúng sẽ khốn nạn như thế nào? Nhìn hắc nhẵn nhỡ trong đêm sao giống như một con chó dại...

Lin thấy tin hơn ở người đàn ông ngồi bên cạnh mình. Không có ai chắc chắn thẳng ma-cô kia chẳng để cho cô yên. Lin nhìn người đàn ông, buột miệng:

- Sao bây giờ lắm đũa khốn nạn thế anh nhỉ?

- Cô cứ yên tâm ghé lưng vào mà nghỉ cùng với cháu cho đỡ mệt. Có tôi đây, bọn chúng không làm gì được đâu.

- Nhưng... em không tài nào nhắm mắt được.

Lin nói tự nhiên hơn, ít giữ ý hơn. Người đàn ông vẫn không vì thế mà tỏ vẻ vồn vã hơn hoặc thân mật hơn. Anh vẫn chậm rãi trò chuyện. Lin có cảm giác câu chuyện của anh già hơn tuổi tác của anh.

- Lúc ở đầu làng Nự, nhìn khuôn mặt cô tôi thấy nó giống khuôn mặt của người vừa bị mất cấp.

- Xấu lắm hả anh?

- Đâu phải thế...

- Vậy thì sao ạ?

- Trông nó tội tội thế nào...

Lin muốn hỏi lại anh câu mà lúc đầu anh hỏi nhưng nhấn nhá mãi không cất nổi lời. Hình như anh ta biết nhìn mặt xem tướng người hay sao ấy?

- Sao anh lại biết mẹ con em đi tìm một ai đó mà không thấy?

- Tôi đoán thế. Câu nói của bác lái xe ngựa càng chứng minh cho lời đoán của tôi là đúng.

Lin cúi mặt, cười mỉm:

- Chịu anh!

Tiếng Lin dịu dịu, dễ lây lan trong cảm giác của người khác giới. Âm thanh ấy như kéo người đàn ông tốt bụng nhưng lạnh lùng kia lại gần với hoàn cảnh của cô. Tự nhiên, anh ấy thốt lên:

- Tôi có tài thánh gì đâu cô? Tôi cũng đang đi tìm một người mà không thấy. Thấy mẹ con cô lệch thếch đứng đón xe ngựa, tự nhiên tôi có linh cảm hình như cô cũng có hoàn cảnh giống tôi.

Một sự trùng hợp ngẫu nhiên chăng? Lin không nghĩ tiếp được nữa vì người đàn ông đã nói:

- Thế là tôi nảy ra ý định muốn giúp đỡ cô những việc mà mình có thể...

- Vì sao thế ạ? - Lin hỏi lí nhí.

- Vì tôi là một thằng đàn ông khỏe mạnh, có nghề có học nhưng bị vợ ruồng rẫy. Tôi cũng đang đi tìm một người mà không gặp!

- Trời ơi... - Lin thốt lên trong lòng mình câu ấy. Tại sao lại thế này? Ai dun đuổi cho mình tự nhiên lại gặp một người...

Người đàn ông nọ như không kìm nén được, vẫn nói tiếp. Mắt anh mở to, nét mặt hơi rạng lên:

- Chuyện thế này, cô ạ...

Anh chỉ nói được đến đấy thì mặt mũi bỗng sa sầm, người lạng đi. Một đám bụi bốc lên. Lin chỉ kịp "ối!" lên được một tiếng thì đã thấy mặt mũi, áo quần người đàn ông nọ lem nhem những bụi đất, bụi than. Anh lấy tay xoa mặt, phủi bụi. Đôi mắt anh hết mở lại nhắm rồi đỏ đẫm lên và nhoè nhoét những nước.

- Thằng mất dạy!

Người đàn ông vùng đứng dậy đuổi theo tên ném trộm nhưng anh

phải chứng lại. Đôi mắt bị dính đầy bụi cát đã không cho phép anh làm tiếp cái điều mình đang giận dữ...

Lin lấy khăn bông nhúng nước máy lau cho anh. Lin dẫn anh ra vòi nước để rửa. Mặt anh đã sạch bụi bẩn nhưng những hạt bụi, hạt than nằm trong mắt vẫn không sao lấy ra được. Anh lấy tay dụi mắt. Càng dụi càng nhức buốt, khó chịu. Đôi mắt cứ tấy dần lên rồi mọng đỏ như hai quả nhót chín...

Thật là họa vô đơn chí! Chi có thằng ma-cô mất dạy ấy. Nhưng đũa ném trộm đã mất tăm. Chỉ còn người chịu nạn. Lòng Lin cồn lên nổi xót xa, ái ngại:

- Anh ơi, Em ra gọi xe đưa anh vào viện cấp cứu nhá?

- Thôi, phiền... Cứ để thế này rồi lát nữa nó sẽ dịu thôi cô ạ! Cái thằng khốn nạn ấy giờ mà tôi bắt được, tôi sẽ đập nát sọ nó ra.

Đúng là chỉ vì Lin mà anh mắc họa lây. Cứ nhìn đôi mắt anh nhắm nghiền và đỏ lựng lên thế kia, cứ nhìn khuôn mặt anh thỉnh thoảng như nhúm lại, lúc lắc là Lin biết anh đang khó chịu biết chừng nào, đau đớn biết chừng nào...

Trong nhà chờ của bến xe, khi có chuyện lộn xộn, một vài người cùng cảnh ngộ đường nhào đến hỏi thăm. Họ đều là những khách tàu xe. Chả có ai thân thuộc, gia đình. Có lẽ...người gần với anh ấy nhất lúc này là Lin.

Lin gọi một chiếc xích lô đi đón khách khuya và nói lý do. Người phu xe mặt ngà ngà hơi rượu, lè nhè:

- Ghen tuông hả?

- Chồng hay bồ?

- Nói đi để "qua" đây còn biết cách nâng hay giảm giá cho cô em.

Người phu xe hềnh hếch cười trước khuôn mặt lặng như đêm của Lin:

- Thôi, "qua" hiểu rồi. "Mèo" công nghiệp hả cưng? Thôi, nhào vô... Xin mời ông bà lên xe!

Giá xe xích lô bị "thét" lên rất cao. Lin gật đầu.

Còn chuyện lên xe ngồi cùng anh ấy đến bệnh viện? Không! Ai lại thế.

Người đàn ông đã ngồi lên đệm xe. Anh không được nghe giọng chót nhả khi nãy nên lịch sự lên tiếng:

- May quá, gặp bác...

- Có mình ông thôi à? ... Còn...

Người đàn ông bình thản:

- Đây chỉ là một cô gái tốt bụng ngồi chờ xe cùng với tôi.

- À...

Lúc này người phu xe mới vỡ nhẽ. Anh ta à một tiếng dài rồi cong người đạp xe...

- Bác gì ơi!...

Lin bế con chạy theo. Chiếc xích lô đứng sững ngay giữa đường.

- Bác cho mẹ con em lên với...

- Cô đi đâu? - Người phu xe hỏi.

Lin cúi mặt, ấp úng.

- Em...

Người phu xe thật thà:

- Tôi chỉ đưa ông này tới bệnh viện rồi quay về "kênh" với bà xã một giấc. Mệt rồi...

Chỉ có người đàn ông ngồi trên xe là hiểu ý định của Lin:

- Thôi, cô bế cháu quay lại nhà chờ đi. Tôi vào viện một mình được.

Lin vẫn ấp úng, khó nói:

- Không!... Em... Ai lại thế.

Người phu xe xích lô ngó ra chốc lát. Anh ta nhìn chăm chăm vào mẹ con Lin. Có trời mà hiểu nổi!

- Kìa cô... đừng bế cháu đứng mãi đây mà sương xuống.

Người đàn ông ngồi trên xe lại giục. Lin vẫn bế con đứng lỳ trước đầu xe.

Người phu xe xích lô khó chịu. Anh ta khịt khịt mũi rồi nghiêng

người xỉ mũi ra bên cạnh. Xong xuôi, anh ta lấy tay áo quạt ngang miệng và đánh đáo lưỡi:

- "Chặc"... Thôi mời bà và cậu lên. Cấp cứu chó gì kiểu này. Bố tôi có sống lại cũng chả hiểu nổi các vị...

- Lanh canh...! Lanh canh...! Tiếng chuông xe vang lên giữa khuya khoắt thật vô duyên vì trên mặt đường nhựa rộng phẳng vào thị xã tĩnh không một bóng người qua lại để nó phải "Lanh canh... Lanh canh..." ra giọng cho người ta tránh!

III

Người đàn ông ấy có tên là Thạch. Thạch có bằng đại học hẳn hoi nhưng không chịu đi công tác xa. Anh muốn xin được ở gần nhưng tổ chức nhà trường không chịu. Thạch đã trình bày hết lý do, hoàn cảnh của mình. Anh nói anh nghe. Tổ chức có quan điểm của tổ chức. Anh không đi là anh trốn tránh trách nhiệm đối với đất nước. Anh không đi là bốn năm công lao ăn học đổ ra sông ra biển.

Nhưng... Thạch không thể tuân theo sự phân công sắt đá của tổ chức khi mà nơi anh nhận công tác xa những ba trăm cây số cộng với mấy lượt chờ xe, chờ tàu...

Bà ngoại hỏi Thạch:

- Mấy đứa cùng học với con nó đã đi công tác cả rồi mà sao con cứ ở nhà mãi hả Thạch?

- Cháu thi trượt bà ạ!

- Chết...Thế sao mấy cháu nó đến chơi nó bảo là con học khá, đỗ khá...

Thạch khẽ cười. Bà ngoại nói như thế là đúng. Nhưng làm sao nói để bà ngoại hiểu được lý do vì sao mình ở nhà nhỉ. Tốt nhất là cứ tiếp tục dối bà:

- Chúng nó nói cho bà yên lòng đấy bà ạ!

Bà ngoại lặng người nhìn Thạch. Trong vòm mắt heo hút của bà chứa đựng cả những hờn tủi, thương cảm với đứa cháu ngoại cô cút của mình. Còn Thạch mặt cúi gằm, mắt chớp chớp. Anh không dám nhìn bà. Nhìn bà lúc này chắc chắn là Thạch sẽ khóc.

Bà ngoại góa chồng từ năm mười tám. Từ đấy bà ở vậy nuôi mẹ Thạch, người con gái duy nhất của bà. Gốc có một cành, cành có một trái. Mẹ góa con cô ỉu ấp nhau từ tấm bé cho đến lúc con khôn lớn. Thạch không được chứng kiến nhiều về cuộc đời của mẹ nhưng bà

ngoại kể Thạch mới biết là mẹ thương bà rất nhiều và không muốn rời xa bà ngay cả lúc đến tuổi lấy chồng. Bà ngoại nhiều lần sốt ruột, giục con mẹ Thạch chỉ nước mắt ngấn, nước mắt dài thừa lại:

- Mẹ đừng ép, đừng giục con. Lúc nào con thấy vừa duyên phải lứa với ai thì con lấy. Còn bây giờ...

- Chị ở vậy để chết già với tôi chứ gì?

Bà ngoại chua xót đay nghiến mẹ. Bà biết lòng con gái thương mẹ, muốn ở lại nuôi nấng chăm sóc mẹ. Cây có lứa, hoa có thì. Phận bà đã mỏng manh thế, nữ nào bà lại mang đau khổ, cái hạn của mình buộc ách vào con gái.

Bà đã gan nhưng mẹ gan hơn. Mẹ ở với bà qua thì con gái mặc dù có nhiều người đàn ông qua lại, thăm hỏi. Bà ngoại chết từng khúc ruột mà không sao lay đổi được ý chí của mẹ.

Năm ngót tuổi ba mươi, mẹ mang, về cho bà ngoại một tin vừa buồn vừa vui. Bà ngoại nghe như sét đánh ngang tai. Mẹ thì vẫn bình thản như không. Mẹ bảo bà ngoại:

- Con đã hứa với hương hồn bố con là ở với mẹ suốt đời. Nay chuyện đã như thế, con chỉ biết chấp tay lạy mẹ thương con, thương cháu...

Bà ngoại giận quá, mặt tái lại, một tay túm tóc, một tay tát mẹ:

- Mày có đến nỗi đui què mề sứt gì đâu mà mày làm nhục tao thế hả con ơi!

Uất mẹ, bà ngoại nằm liệt giường ba ngày không hề đụng tới một thìa cơm, thìa cháo. Mẹ chỉ biết ôm bà mà van xin, than khóc. Biết tin, anh chủ tịch xã là cháu gọi bà ngoại bằng dì đến thăm. Anh rỏ rả nói với bà:

- Thôi dì tha cho em. Không phải em nó hư đốn mà sinh ra chuyện ấy. Cũng không phải nó trót đại đến nỗi bắt dì phải mang vạ. Chuyện này em nó cũng đã nói với cháu. Kể ra cũng là chuyện nông nổi, thiếu chín chắn. Nó quá thương dì. Nó cứ nghĩ không có nó thì chẳng ai nuôi nấng chăm sóc nổi dì. Thôi, chuyện đã thế, dì cũng lấy chữ thương em mà nguôi giận. Chuyện này là tự nó, nó xin người ta chứ chẳng ai dỗ ngon,

dỗ ngọt đầu.

Thạch ra đời không biết bố mình là ai. Còn mẹ, mẹ cứ cắn răng chịu đựng nuôi bà ngoại, nuôi Thạch mà không hề nói lại rằng mình đã có tình ý với ai để nên Thạch, Ở làng có một thầy giáo dạy Văn cấp II trước đã từng theo mẹ nhưng không được, giờ hay tin này, ông không giận mà còn dệt nên một chuyện ý nghĩa để ca ngợi mẹ. Chuyện của ông nghĩ ra bây giờ mà nghe như chuyện ngày xưa:

Rằng...

Ở làng nọ có người mẹ góa và cô con gái trẻ. Hai mẹ con chăm chỉ làm làm và rất mực thương nhau. Một hôm, mẹ giục con lấy chồng, con lắc đầu. Nhiều hôm mẹ chửi mắng và ép con lấy chồng, con chỉ ôm mẹ mà khóc.

Rồi...

Con gái quá lứa, mẹ tóc đã bạc phơ sinh ra buồn bực ốm đau, thuốc thang đến mấy cũng không khỏi. Nghe người tốt bụng mách, cô gái vào Núi Tiên xin lá thuốc. Cô đi ba ngày ba đêm, quần áo rách nát, chân tay tóe máu, bụng đói lả mới lần được tới chỗ có bông hoa thần dược. Hái được bông hoa quay về, người cô bỗng lả đi bên một mô đá mồ côi. Cô áp mặt mình vào mặt đá ẩm ướt cho đỡ khát rồi thiếp đi...

Và...

Bông hoa thần dược hái từ Núi Tiên đã chữa khỏi bệnh cho mẹ, cũng từ ấy cô gái có mang...

Thạch lúc mới đẻ, bà ngoại giận quá không cho mẹ đặt tên. Bà ngoại gọi Thạch là thằng cu. Một vài người gọi Thạch là thằng Rơi. Nhiều người gọi Thạch là thằng Trời Cho. Cũng có người gọi thằng Thạch là thằng Lang Chạ. "Gọi gì thì gọi, nó vẫn là cháu bà, con mẹ!" -Mẹ thường nói yêu với con như thế. Khi Thạch vừa tròn hai tuổi thì mẹ mất. Xã gọi là mẹ hy sinh. Mẹ gánh nước lên đồi cho các chú bộ đội phòng không bắn máy bay Mỹ. Mẹ bị mảnh bom giặc cắt ngang bụng.

Thầy giáo dạy Văn, người đã sáng tác ra cái chuyện trên, sau lễ mai

táng mẹ đã đề nghị xã xin cho Thạch có tên chữ trong khai sinh chứ không nên gọi vu vơ, ác ý như kiểu dân gian nữa. Ông còn xin xã cho được ghi cả tên bố Thạch vào giấy khai sinh nữa. Tên bố của Thạch là do xã và các cụ mặt trận đặt cho. Còn tên Thạch là do bà ngoại nói với thầy giáo Văn chọn chữ.

Từ đấy, Thạch thay mẹ ở với bà. Lúc bé bà ngoại nuôi Thạch. Bà cho Thạch ăn học chu đáo. Bà hy vọng ở Thạch là niềm vui, nỗi mừng mà cả đời bà và con gái bà không có được: Thạch được cái ăn khỏe, học khá. Mỗi năm một lớp, khi ở trường xã, khi ở trường huyện rồi cả trường ở Thủ Đô nữa, Thạch đều có tiếng là học giỏi.

Bây giờ thì Thạch ở lì ở nhà với bà.

- Sao thế hả con?

Bà ngoại nhiều lần tìm cách gạn hỏi cháu. Thạch chỉ cười rồi lảng sang chuyện khác.

Lý do chứa đầy trong bụng nhưng Thạch không thể nói. Có nói bà sẽ giãy lên và té tát mắng cho Thạch một trận. Tốt nhất là làm cho bà quên đi.

Ngày ngày, sớm đi, tối về, Thạch theo mấy ông thợ mộc của làng, làm anh phò nhỏ đi đóng đồ Mướp-Những đồ gỗ tinh xảo -cho những gia đình giàu có ở những làng lân cận. Thạch chăm chỉ và tinh ý. Việc là việc cơ bắp nhưng có cơm ăn, rượu uống, thuốc hút và có tiền về nuôi bà. Sướng nhất là tối nào cũng thấy bà soi đèn bắt muỗi trong màn cho mình...

Tận sâu thẳm trong lòng, Thạch hứa với hương hồn mẹ là không bao giờ bỏ bà, xa bà... như ngày xưa mẹ đã từng hứa với ông ngoại.

*

* *

Anh phò mộc Thạch đã được cô Nhụy con gái cưng của ông chủ nhiệm công ty thực phẩm huyện mê như điên đảo. Mê đến mức mà sau khi đóng xong chiếc giường gỗ lát cho "ông chủ lò mồi" Nhụy đã ướm lời

anh phó một đẹp trai:

- Anh có biết bố mẹ em đóng cái giường cho ai không?

- Chịu...

- Anh ngốc thế! Cho em đây.

Thạch bẽn lẽn:

- Cô mà được nằm một mình cái giường đôi này?

Nhụy rú lên cười. Cô lấy ngón tay dúi vào đầu Thạch:

- Ôi... Thanh niên gì mà quê một cục. Đóng giường đôi cho con gái mà cũng chẳng biết để làm gì?

Thạch gãi đầu. Cái đó thì Thạch hiểu nhưng liệu có liên quan gì giữa chiếc giường đôi kia và mình mà cô ấy ra giọng bà chủ để chê mình "quê" với "gốc". Con gái gì mà chông lón, mất lịch sự.

Thạch nghiêm mặt nhìn Nhụy:

- Tôi chỉ có thể thôi. Thuê thì làm. Bảo đôi thì làm đôi, một thì làm một. Cô thì biết quái gì mà cũng nói.

Nhụy bấu môi:

- Chưa chi đã tự ái. Em quý em mới hỏi chứ bồng dưng, ai thêm...

Thạch nhìn thấy mắt Nhụy ngấn nước. Ô hay, đã có gì mà cô ấy phải khóc. Đánh không, mắng không. Nói bóng gió cũng không. À thôi chết... có khi phải...

Thạch cười làm lành rồi hỏi Nhụy:

- Nhụy sắp lấy chồng phải không? Mình ngốc quá!

Nhụy đứng dậy, quay ngoắt đi:

- Ai lấy? Lấy cái đồng gỗ à? Hỏi thế mà cũng hỏi.

Nhụy năm nay vào tuổi hai mươi. Nhụy được bố cho học hết lớp bảy rồi tắt ngang xin đi làm. Con ông chủ nhiệm thực phẩm đứng quầy bán thịt thật là hợp lý không cần học cao. Có công ăn việc làm là được. Đứng bán thịt tuy nhón chân nhón tay một tý nhưng biết làm ăn cũng đủ sượng một đời!

Khi Thạch đến đóng gỗ cho gia đình, Nhụy đã để ý ngay. Khi biết

Thạch đã học xong đại học nhưng không đi công tác vì hoàn cảnh gia đình, Nhụy càng quý Thạch hơn. Nhiều lần Nhụy có "xa, gần" nói cái thích ấy của mình cho bố biết thì ông chắc lưỡi:

- Ôi dào... Kể gì những thành phần làm thuê tự do ấy. Một lũ trốn trách nhiệm cả. Xã hội ta là không có quý những loại người như thế này. Bán thịt như mỳ mà trong biên chế cũng có giá bằng vạn đũa khác.

Ông chủ lò mổ thật "lập trường". Ông phải gạt phát đi cái cảm tình nông nổi ấy của con gái với cái anh chàng thợ mổ có hoa tay nhưng ngoài biên chế nọ. Với ông, anh ta vẫn là kẻ vô nghề.

Nhưng tình yêu vẫn là tình yêu. Bố mẹ dù "bê tông cốt sắt" đến đâu cũng chẳng thể ngăn nổi tiếng gọi của con tim tuổi trẻ. Nhụy càng ngày càng mê Thạch. Mê đến nỗi xin giấy giới thiệu đi khám bệnh lấy ngày nghỉ ốm để được ở nhà vào ra trò chuyện với anh phó mổ.

- Anh Thạch để em kéo giúp một bên đầu cưa cho nhẹ nào.

- Ấy ấy... Cô đừng động vào nhỡ lệch đường chỉ là tôi chết

- Gớm... Làm gì mà ra vẻ quan trọng.

- Hề hề... Thật đấy chứ. Làm thật ăn thật nhớ hổng cái ông cụ không thuê nữa là chết đói.

- Thì em thuê...

Thạch lại cười. Anh rút tiền trong túi ra đưa cho Nhụy:

- Cảm ơn tấm lòng vàng của em. Giờ thế này là tốt hơn cả. Em ra phố mua giúp anh mấy điều một đầu. Cụ cho hút toàn SÔNG CẦU cả, rút hết miệng.

Nhụy đã mua hẳn cho Thạch một bao thuốc ngoại loại đắt tiền, Thạch lịch sự lấy thêm tiền trả Nhụy. Nhụy lườm Thạch rồi cười rất tươi:

- Chả nhẽ em không mua nổi bao thuốc ngon cho anh hút à?

Thạch không phải ngốc nghếch đến mức không biết được Nhụy có tình cảm với mình. Thực lòng có những lúc Thạch cũng thấy thích cái cô Nhụy trắng trẻo nõn nà như con gái thành phố này. Nhưng... chòng ghẹo và ra vẻ ồm ờ thì Thạch tuyệt nhiên không. Thạch quan

niệm đi làm thợ để lấy tiếng chứ không phải để mang tiếng. Vả lại, Nhụy lại là con gái cưng của ông chủ nhiệm công ty, nếu Thạch tán tỉnh khác nào đưa mồi chồi mâm son. Ông ấy đường đường đứng đầu một cơ quan với bao nhiêu người vào ra tấp nập, với bao nhiêu trại lợn ụt ịt suốt ngày. Thạch cũng đã một đôi lần bị ông lườm nguýt, khạc nhổ khi bắt gặp anh ngồi với Nhụy. Quả thật hai đứa có ngồi riêng nhưng toàn trò chuyện nghiêm chỉnh.

Hàng rào sắt của bố chẳng thể ngăn được Nhụy mê Thạch. Mê đến mức mà Nhụy quên ý tứ, kéo cả chiếc quần ngủ mỏng tang lên quá gối ngồi xem Thạch bào soi một thanh gỗ lát.

- Nhụy!

Ông bố ngồi trong nhà hét to.

- Dạ...

Nhụy hồn nhiên "dạ bố" nhưng vẫn ngồi.

- Vào tôi bảo đây...

Đến lúc này Nhụy mới thông thả đi vào trước đôi mắt trợn trừng của ông bố khó tính. Ông nhìn con gái giận đến ứ họng mà không dám nói to. Thâm tâm ông chỉ muốn cho Thạch đóng nhanh nhanh cho xong món đồ đã khoán để ông thoát khỏi nỗi lo về sự lẳng lơ của cô con gái cưng...

Nào có được...

Sau câu chuyện ỡm ờ về chiếc giường đôi gỗ lát vừa đóng xong, Nhụy gạ bố nhờ Thạch đóng thêm cho cái chạn bát nữa vì gỗ còn thừa. Ông bố sợ phí phạm đã ưng lòng trước kế hoạch của con gái. Bất quá Thạch có làm thêm cũng dăm công nữa là cùng.

Một chiều, nhân ông bố đi dự tổng kết liên hoan ở một hợp tác xã cuối huyện, Nhụy bảo Thạch:

- Anh Thạch đã được xem vi-đê-ô bao giờ chưa?

- Chưa!

- Eo ôi, lạc hậu thế?

- Nó cũng như chiếu bóng chứ gì?
- "Cực kỳ" hơn nhiều. Tươi mát hơn nhiều.
- Thế thì tôi chịu.

Nhụy hào hứng hẳn lên:

- Em bàn thế này... Nhưng anh phải nghe em cơ!

Thạch đang chuẩn bị để về với bà ngoại bỗng bị bàn tay Nhụy nắm chặt lấy ghi đông xe giữ lại.

- Thôi, mai có được không? Giờ sắp tối rồi.
- Hôm nay có trăng, sợ gì. Nếu anh thích xem vi-đê-ô Nhụy sẽ chiêu đãi.

- Bà tôi chờ cơm...

- Một bữa đã sao. Để hôm nào em về xin lỗi bà cho.

Thạch vui lòng đèo xe đưa Nhụy ra phố ăn phở. Ăn xong Thạch lấy tiền trả, Nhụy nhất định không. Khi đã thông dong, hai đứa trên đường rồi, Thạch trách Nhụy:

- Sao Nhụy không cho tôi trả tiền phở?

Nhụy cấu mạnh vào mạng sườn Thạch:

- Anh hay thật... Em có quý anh, em mới làm thế. Những tay khác ấy à thì em "lơ vơ" mặt.

Điểm chiếu vi-đê-ô chui là một nhà kho của một trại lợn. Bụi bặm và hôi hám không thể chịu được. Mới đầu Thạch có ý muốn rủ Nhụy về...

- Xem gì mà lại chui rúc vào góc cái trại lợn thế này?

- Phim đặc biệt mà anh. Huyện không cho chiếu công khai nên phải chuyển vào đây đấy chứ. Nhưng anh mà xem ấy à... thật là mê ly, hết ý.

Thạch đành nán lại để chiêm ngưỡng cái "mê ly, hết ý" của phim như lời Nhụy đã tán dương...

Băng hình nước ngoài, không thuyết minh. Mới đầu Thạch khó chịu. Anh nghĩ, xem thế này khác gì nghe người câm ú ớ trò chuyện.

Nhưng rồi... mặt Thạch nóng bừng lên... Khắp cơ thể anh rợn lên một cảm giác râm ran. Cánh tay phải của Thạch quàng qua người Nhụy ôm

riết cô vào mình lúc nào không biết. Nhiều tiếng xuýt xoa, rên rĩ. Đôi mắt Thạch càng lúc càng ngây ra, đờ đẫn. Còn Nhụy thì như đang lịm đi trong tay anh... Chuyện phim Thạch không hiểu nhưng những hình ảnh trong phim, chỉ vài đoạn thôi đã thức dậy trong Thạch những thích thú bản năng. Đã xem phim nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên Thạch được tận mắt trông thấy cái phần kín đáo nhất của người con gái. Và... chẳng có gì kìm nổi cái rạo rức thèm muốn của chàng trai khỏe mạnh khi anh nghiêng răng bóp chặt phần đùi mềm của Nhụy đến ròi rã ngón tay mà vẫn cảm thấy chưa thỏa...

Tay dắt xe, tay dìu Nhụy đi trên một bờ mương vắng bằng bạc ánh trắng. Hai đứa như bị ai bắt mất hồn, chệnh choạng, đờ đẫn...

Ra đến gần đường lớn, Thạch đã tỉnh táo dần, bảo Nhụy:

- Giờ anh đèo Nhụy đến đầu phố huyện rồi Nhụy tự đi bộ về nhà. Anh không về có khi bà ngoại nhịn đói chờ cơm đấy.

Nhụy gật đầu nhưng lại dừng bước, giọng ngây ngất:

- Ngồi xuống đây tí đã anh.

Bàn tay Nhụy như núm lấy cổ Thạch. Cả bộ ngực nở nang của cô như dán vào ngực Thạch.

Hai đứa ngồi với nhau trên bãi cỏ. Hơi nóng của Nhụy như hơi nóng của cái bắp ngô nướng phả vào một bên người Thạch. Thạch thấy Nhụy gần gũi hơn rất nhiều...

- Anh có yêu em không? Anh?

Nhụy run run hỏi Thạch. Thạch thì cảm mình vào gối, im lặng.

- Anh ghét em lắm phải không?

Nhụy vẫn run run hỏi. Thạch có cảm giác như Nhụy đang khóc. Cái hình ảnh của cô gái trong phim với Nhụy lúc này sao mà gần gũi. Thạch như muốn lả đi trong cái hơi nóng hầm hập của Nhụy. Còn Nhụy, người cô như đang lên cơn sốt. Thạch thấy cồn cào nhưng lại sợ. Trắng sáng quá...

Cũng lạ. Lúc từ cái kho chuồng lợn bước ra, Thạch cứ nghĩ là Nhụy

mời mình đi xem để đưa vào trồng, nhưng sao lúc này cô ấy lại run hết cả người thế này. Đây là một cô gái lẳng lơ hay là một tâm hồn biết thương ghét thực sự. Thạch thấy quý Nhụy. Anh nén lại cái ham muốn của mình.

- Thôi chúng mình về thôi anh -Nhụy nói trong tiếng thở dài.

Thạch không muốn ngồi nán lại. Nhụy giận dỗi đứng lên, giục về. Thạch đứng lên theo. Mặt anh bọt bọt ánh trắng.

Nhụy nuối tiếc, thều thào:

- Anh đừng trách em nhé! Vì muốn đi chơi với anh nên em bày ra chuyện đi xem vi-đê-ô thế thôi. Còn em...

Thạch ôm chầm lấy Nhụy rồi hôn tới tấp lên mặt, lên tóc cô:

- Không... Anh có nghĩ khác gì về Nhụy đâu.

Nhụy chỉ biết đứng im mà nhận cái tình cảm bùng bột, sôi nổi của Thạch được tụ lại bằng đôi môi nóng bỏng của anh trên má, trên môi, trên tóc mình.

Rồi, khi cảm thấy đôi tay Thạch có vẻ tợn tạo hơn, Nhụy không còn đủ sức để giữ lại nữa, cô vùng ra, bỏ chạy...

- Kìa Nhụy...

Thạch hỗn hển đạp xe đuổi theo. Nhụy không hề dừng lại. Cô nói qua tiếng thở:

- Anh về với bà ngoại đi, em về nhà một mình được...

Thạch đành quay xe lại. Trong anh lúc này như được ướp bằng hình bóng và hương thơm của Nhụy. Thạch có biết đâu sau giây phút ngây ngất như lên đồng ấy, Nhụy cũng tỉnh lại. Cô không muốn mình thành món ăn bản năng cho Thạch đánh chén. Nhụy muốn mình là con chim mồi rủ Thạch vào chuồng để được thỏa sức làm theo ý muốn.

Nhụy về nhà không muộn. Lúc ấy mới là chín giờ đêm.

Nhụy len lén qua mặt bố định lủi vào buồng, nhưng đã bị ông gọi giật lại:

- Đứng lại tao bảo.

- Con đi ngủ đây!

- Nhụy!

- Dạ!...

Ông bố đã nhìn thấy một chiếc cúc áo Nhụy bị đứt.

- Mà đi đâu về!

- Con sang đùa bạn chơi!

- Mẹ cha mà...

Ông bố giơ tay tát mạnh vào má Nhụy.

Sớm hôm sau Thạch lên làm thấy mắt Nhụy sưng húp, một bên má còn đỏ hồng năm vết ngón tay. Thạch hỏi nhỏ:

- Bố đánh à?

Nhụy khẽ gật đầu. Thạch hỏi tiếp:

- Ông cụ biết à?

Nhụy khẽ lắc đầu và vội đi ngay vì nghe tiếng đằng hắng của ông cụ từ sau nhà đi vào:

- Độ ngày mai nữa có xong không anh?

- Xong sao được ạ!

- Tôi sốt ruột quá...

Ông chủ nhiệm công ty thực phẩm thở dài. Từ tối qua đến giờ ông lo lắng thực sự. Không biết con gái bị đứt cúc áo vì ai ông thấy nghi nghi cái cha phó mộc trẻ này. Chúng nó có tình ý với nhau. Nhất là con Nhụy cứ mắt la mà lém. Con gái thế là hỏng. Xưa nay thường là trai mê gái chứ đâu có nhiều cái ngược ngạo gái mê trai như thế này.

Hai tháng sau ngày Thạch kết thúc công việc mộc ở nhà ông chủ nhiệm công ty thực phẩm, Nhụy nói với bố:

- Bố cho con lấy chồng. Năm nay con đã hai mươi.

- Mà bảo sao?

- Con xin bố cho con xây dựng gia đình.

Ông bố ngả người về lời nói như đùa của con gái. Nhưng... nó nói thật. Nó còn khai với bố là vì quá yêu Thạch, hai đứa đã nặng tình với

nhau. Thế là, con gái ông chủ nhiệm đã mang bầu với anh phó mộc. Không cho nó cưới chỉ có vác mặt mo mà đi hội họp, liên hoan tổng kết với mọi người.

Sau một tuần chuẩn bị vội, đám cưới Thạch và Nhụy đã được tổ chức. Nhiều người đồn là Nhụy "*ăn cơm trước kẻng*" nên bố phải "*cưới chạy*" cho cái thai hoang sớm có giá thú.

Thạch được biết tin này trước lễ đón dâu vài giờ do một người bạn thân tin mách. Tối hôm ấy, sau phút vui vẻ mang tính tập thể giữa hai họ trai gái, Thạch đã bỏ Nhụy đi đâu không ai biết. Suốt đêm ấy, Nhụy nằm chổng trơ trên chiếc giường gỗ lát bố cho mà khóc đến cạn kiệt nước mắt.

Bà ngoại chỉ biết vào ra khuyên nhủ cháu dâu mà chẳng làm sao có thể nguôi được nỗi đau đón đột ngột ấy. Vì sao lại có chuyện này? Ai cũng nhìn nhau mà không trả lời nổi. Nhụy lại càng không hiểu. Vui vẻ là thế, đầm ấm là thế, trơn tru là thế mà sao...

Hay là nó bị ma làm, mà rui... Bà ngoại chỉ biết thấp hương gọi hồn cháu.

Thạch thì vẫn bình yên...

Nhụy cắn răng ở với bà ngoại chồng đến tháng thứ ba thì xin phép về với bố mẹ đẻ mình. Bà ngoại một mực không đồng ý vì bà không có lỗi gì với cháu và Thạch mất tâm mất hút vì lý do gì cũng chưa ai biết. Giờ Nhụy bỏ bà đi, bà biết ở với ai - đó là lý do tình cảm - còn một lý do nữa, lý do xã hội - hàng xóm sẽ nhổ vào mặt bà vì bà không biết trông nom bảo ban cháu dâu đến mức nó phải về nhà mình.

Nhụy vẫn cương quyết. Khi Nhụy về đến nhà mình rồi, bố cô mới biết là con gái đã dựng ra chuyện có thai để được gia đình đồng ý cho lấy Thạch. Ông đau đến tím ruột vì chuyện này nhưng lại hãnh diện về tình yêu của con nó vừa trinh trắng vừa tân tiến. Ông rửa được nỗi nhục con hư lại thêm niềm tự hào vì cô con gái mình có vẻ sống khác đời những vẫn giữ được nền nếp của một người con gái Việt.

Tận nơi thăm thăm của lòng dạ ông căm thù Thạch. Vì Thạch mà ông nhờ hết kế hoạch gây dựng tương lai cho cô con gái cưng. Vì Thạch mà con gái ông mang tiếng có chồng mà vẫn giường không buông vắng đến nỗi phải gạt nước mắt bỏ nhà chồng về nhà mình.

Đời thật lắm cái oái ăm. Đến đầu óc như ông làm lãnh đạo, vừa làm kinh tế mà vẫn không đủ sáng suốt để lần ra những mối tình cảm phức tạp của con gái. Cứ nghĩ là bố nó thì có thể biết hết về nó, nào hay nó lại biết hết về mình, nó cho mình vào xiếc để đến nông nỗi này.

- Con thấy sướng chưa con?

Ông rền rĩ khi thấy Nhụy xách va ly vào cửa. Sau đấy trong đôi lần nói chuyện với con gái, ông thề là không bao giờ thêm nhìn mặt thẳng Thạch nữa. Ông tuyên bố thẳng thừng là *"con gái mình sẽ cắt đứt, sẽ ly dị cái thằng chồng trẻ con ấy..."*.

Thạch về lại nhà mình thất thểu, buồn bã. Tuy thương cháu nhất mực nhưng bà ngoại vẫn không nén nổi bức dọc trong người. Nhìn khuôn mặt phờ phạc của cháu, bà chì chiết:

- Bà cứ nghĩ con chết đường, chết chợ rồi. Bấy lâu nay con ăn đâu ngủ đâu. Con nghe ai xui khôn, xui dại mà nông nỗi bỏ bà, bỏ vợ đi biệt tăm, biệt tích...

Thạch sụt sịt khóc như trẻ con. Vì nghe bạn, giận vợ mà bỏ bà phải sống thui thủi một mình. Giờ ngồi trước bà, nhìn gương mặt bà nhăn nhúm, hốc hác, Thạch mới biết là mình có tội lớn với người đã khuất. Hồi còn sống, mẹ không bỏ bà một ngày, còn con, mới nứt mắt ra đã dám bỏ bà mà đi biệt hàng tháng.

- Bà ơi, lúc Nhụy đi, cô ấy có nói gì với bà không ạ?

- Không! Nó đá vào cái mặt anh ấy. Trẻ con không ra trẻ con, người lớn không ra người lớn...

Bà ngoại mắng mỏ cháu nhưng vẫn tìm cách gỡ bí cho cháu. Việc Nhụy bỏ về nhà mình là lỗi của Thạch... Hôm nó ùng ùng ra đi, bà cũng lần mò chống gậy đi theo. Bà đã có lời nói với gia đình người ta

cho Nhụy về ở tạm bên này để bà đi tìm thằng Thạch về "bà cho một trận". Giờ nó đã tự dẫn xác về đây, lại còn nằng nặc đòi đi đón vợ ngay. Không được. Phép đâu có cái phép tự do như vậy.

- Giờ con chuẩn bị xe, con đưa bà đi. Bà phải lên có lời với ông trên ấy. Nếu ông trên ấy tha tội mà cho phép con được đón vợ về, con mới được đón. Nhược bằng không, con cũng phải chịu. Đây là lỗi ở nơi con, tội ở nơi con.

Thạch chỉ biết gãi gáy nghe lời bà. Anh chàng sốt ruột đi ngay nhưng bà ngoại gạt đi:

- Đâu có được. Anh ra chợ chiều mua cho bà thẻ hương với coi trầu. Sáng mai anh đưa bà đi sớm. Lên đấy, phải có cái lễ gia tiên tạ lỗi với gia đình người ta rồi sau đó có thừa chuyện gì mới thừa.

Ba giờ sáng hôm sau bà đã lọ mọ dậy nấu cơm. Thạch không ngủ được, cũng dậy theo bà. Hai bà cháu ngồi bên bếp rù rỉ trò chuyện như hồi Thạch chưa có vợ:

- Bà ạ... Con trốn bà với vợ con đi là đi làm đấy chứ ạ. Con mang về cho bà hẳn một bọc tiền to đấy.

- Tôi thềm vào cái bọc tiền của anh. Tiền tiêu mãi rồi cũng hết. Cái quý nhất là con người, anh hiểu chưa?

Thạch chỉ mủm mỉm cười nghe lời bà. Điều bà dạy là điều Thạch vẫn thường nghĩ tới mà sao lúc ấy mình lại có xử sự vớ vẩn đến thế. Tự nhiên mua dây buộc vào người. Tự nhiên gây bao nhiêu chuyện rắc rối chỉ vì một câu nói đâu đâu của người ngoài. Con người cứ tự làm khổ mình bởi những chuyện vu vơ như thế...

- Anh nghe bà dặn đây - Bà nói chậm - Lên đến trên ấy bà bảo gì con phải làm nấy. Bây giờ có vẻ lạc hậu đấy nhưng con phải lễ ông trên nhà ba lễ tạ tội cho phải phép nghe không?

Thạch bật cười. Bà lườm mắt nhìn cháu, giận:

- Cười cái mẹ anh. Bán cái lạc hậu của tôi đi cũng ăn hết đời đấy...

Bà nói là bà làm. Sau khi lễ gia tiên, sau đôi hồi to nhỏ phân bua với

gia đình, bà gọi Thạch đang ngồi nép ở đuôi giường gian bên ra đứng cạnh, bà nói:

- Bà đã thưa chuyện với bố con. Lỗi là do con. Giờ thì con quỳ xuống vái bố con ba vái tạ tội, rồi xin phép...

- Ấy... ấy... thưa cụ!

Bà ngoại vẫn ấy Thạch ra giữa nhà. Thạch lúng túng như vào phòng thi không thuộc bài...

- Xin ông cho phép cháu...

Thạch đang loay hoay tìm chỗ quỳ thì nghe trong nhà bật ra tiếng cười. Tiếng cười của Nhụy. Suốt từ lúc hai bà cháu vào nhà đến giờ, Thạch mới nghe được tiếng nói của vợ mình. Còn hơn một giờ căng thẳng vừa rồi, Nhụy trốn biệt.

*

* *

Thạch và Nhụy đã sinh cho bà ngoại một đứa cháu trai bụ bẫm, kháu khỉnh. Hai vợ chồng đặt tên con là Nhuần. Tên này lấy theo vần từ chữ của mẹ. Thạch lấy có vì trót có lỗi với vợ dạo cưới, nên dù là con trai nhưng vẫn đặt tên theo vần của mẹ để thể hiện tình thương yêu chân thành của anh với Nhụy.

Nhuần ba tuổi thì ông ngoại được về hưu và mẹ được thăng chức là cửa hàng phó cửa hàng thực phẩm của phố huyện. Còn bố Thạch thì vẫn cặm cụi với đồ nghề của anh phó mộc. Cụ ngoại của Nhuần thì lưng đã còng thêm một ít nhưng ngày ngày vẫn đủ sức chống gậy dắt cháu ra ngõ chơi hoặc đưa cháu lên chùa xem Phật.

Nhụy từ ngày lên chức cửa hàng phó bận bịu hơn. Trước kia tối nào Nhụy cũng về với con, còn bây giờ, thỉnh thoảng Nhụy vẫn ngủ lại cửa hàng vì bận họp tối hoặc trực. Thạch coi đấy là chuyện bình thường của vợ...

Một sớm chủ nhật, nhân Thạch nghỉ việc, Nhụy bảo chồng:

- Anh xem, có nghề gì khá hơn cái nghề cưa đục này không?

Thạch hơi lặng người trước câu hỏi của vợ. Anh chép miệng:

- Nghề nào chả là nghề hả em? thời buổi bây giờ cứ không phạm pháp mà kiếm ra tiền thì nghề nào cũng quý.

Nhụy thở dài:

- Nói như anh ấy... Lý sự bao giờ chả là thế. Có cái bằng hăn hoi mà cứ đi làm mãi kiểu này, em thấy nó trai trái thế nào ấy.

Thạch tưởng Nhụy lo phiền cho chồng nên vội khẳng định:

- Anh chấp nhận và chịu được. Cụ khỏe, con ngoan, em tấn tới là anh hạnh phúc rồi.

Nhụy hơi nặng mặt:

- Hạnh phúc?

Đây có lẽ là sự khập khiễng đầu tiên trong quan hệ vợ chồng giữa Thạch và Nhụy. Thạch yêu vợ, tin vợ nên không hề nghĩ đến chuyện này và vẫn vô tư làm lành!... Trong khi Nhụy đã thay đổi dần, cả về hình thức bên ngoài lẫn những suy nghĩ bên trong mà Thạch vẫn cái quần lính mua ở chợ Giời rộng thùng thình, cái áo bảo hộ hàng tuần không giặt, râu ria đầu tóc thì bù xù. Nhụy mới dần, khác dần trong khi đó Thạch cứ cũ đi và có phần bảo thủ trong cách sống rất bụi kiểu dân dã của mình...

Rồi anh cửa hàng trưởng đi học dài hạn ở trung ương, nhờ bóng cả của ông bố, Nhụy được cất nhắc làm quyền trưởng cửa hàng. Chức cao hơn, công việc bận hơn. Nhụy thường xuyên vắng nhà. Thậm chí có cả những chủ nhật trong tháng Nhụy vắng liên tục. Bố đi làm thợ suốt ngày cho nên cu Nhuận là gánh nặng cho cụ ngoại. Lưng cụ đã còng, giờ lại càng còng.

Dạo này, mỗi lần về nhà Nhụy thường bảo Thạch:

- Thà anh ở nhà trông con cho tôi còn hơn vác đục vác cưa đi suốt ngày...

- Nhưng nó có tiền...

- Tiền dầu chất bằng núi cũng chả cao bằng cái danh cái giá. Nhiều khi người ta hỏi thăm anh nhà chị công tác gì mà cứ cứng cả họng

không nói được. Chả nhẽ mới tý tuổi đầu lại nói là đã về hưu, về mất sức. Cuối cùng là "vung thiên địa" nên nói dối là nhà em đi bộ đội.

Thạch cười mũi vì cách lý sự trưởng giả học làm sang của vợ. Cái danh chỉ là danh hão. Ở với bà ngoại lâu lại qua cuộc sống vật lộn với miếng cơm manh áo hàng ngày, Thạch mới thấy cái thực mới là đáng quý đáng trọng.

Nhụy có thể ít học nhưng không nông nổi chút nào. Được ký tên, đóng dấu, Nhụy thêm chữ Kim nữa vào trước tên mình để nó duyên dáng và trang trọng thêm cho giấy giới thiệu và công văn. Chữ thị từ đấy bị lãng quên sau họ của Nhụy. Còn chức cửa hàng trưởng không biết từ bao giờ đã được thay bằng hai từ giám đốc. Không có giấy thông báo từ trên, chỉ do thích sang miệng, người nọ nịnh người kia, những kẻ bốc đồng, những đứa rối hơi... đã hùn vào để gọi: Nữ giám đốc Kim Nhụy thay cho từ cô của hàng trưởng. Ấy là họ đã lưu manh ăn cắp mất của Kim Nhụy một từ Q (tức là quyền) trước hai chữ giám đốc bây giờ và ba chữ cửa hàng trưởng trước kia. Còn cái tên cửa hàng thực phẩm cũng được Kim Nhụy cách mạng. Nghĩ nôm nó là cửa hàng thịt. Gọi thế cũng được nhưng nó thông dụng và dung tục quá. Gọi chữ cửa hàng thực phẩm thì nó cũ kỹ thế nào ấy. Trong không khí đổi mới hiện tại, khi cửa hàng trưởng biết đeo kính mát, biết mặc "bò mốt, biết tô son Thái thì cái tên của cơ quan cũng phải mới và tây một tý. Mới đầu, Kim Nhụy định xin ý kiến cấp trên nhưng sau đó bà giám đốc chặc lưỡi cho qua. Với các anh lãnh đạo của mình, cái đáp số cuối cùng là sự đóng góp, những gói quà, những bữa tiệc... còn tên cửa hàng có là gì gì đi nữa chắc các anh cũng gật. Chính vì vậy, cửa hàng thực phẩm của Kim Nhụy mới đầu được đổi tên là CUHATHUPHA. Nghe tên này nhiều người chê nó quê, Kim Nhụy bèn nhờ người tìm chữ cho và đổi tên là DIVUTHILO. Tức là "dịch vụ thịt lợn" - Nghe buồn cười. Sau đó lời qua, lời lại, câu lên câu xuống, người khen kẻ chê, giám đốc Kim Nhụy cho chọn tên cửa hàng của mình là CUHATHILO và đón người thợ sơn ngoài thành phố về

thực hiện ma-két, Kim Nhụy giải thích dòng chữ ấy chẳng phải Tây, chẳng phải Tàu mà là ta, ta chính hiệu: Cửa hàng thịt lợn, gọi tắt theo những chữ đầu cho tiết kiệm. Đúng là ăn thẳng nói thật. Cửa hàng thịt lợn thì gọi là cửa hàng thịt lợn -cứ tên đúng sự vật mà gọi, đâu phải quanh co, lắt léo. Nhiều cơ quan cấp trên và ngang hàng về dự lễ treo bảng tên mới của cơ quan Kim Nhụy đã nức nở khen cái sáng kiến và lối nghĩ hiện đại ấy của người nữ giám đốc xinh đẹp và trẻ trung: Kim Nhụy.

Thạch biết tin, trêu vợ:

- Em sáng tác truyện Tiểu lâm đấy à?

Nhụy đã có trình độ. Cô hiểu ý châm chọc của chồng:

- Sang hơn rất nhiều nghề cưa đục của anh!

Thạch dựng mày, khó chịu:

- Cô bảo sao? Cái nghề cưa đục của tôi nó khổn khó lắm hả?

- Thà ở nhà trông con cho tôi còn hơn...

Nhụy nhắc lại câu nói cũ của mình. Thạch thêm một lần nghe nữa và chợt nhận ra rằng vợ mình đã nhìn mình khác trước.

Trong một chuyến liên kết đi khai thác nguồn hàng xuất khẩu ở một xã cuối huyện, có một chuyện bê bối đã xảy ra với Kim Nhụy. Dân quân xã đã bắt quả tang hai người khách quý của địa phương ăn nằm với nhau ngay trong phòng khách của Hợp tác xã.

Số là, nữ giám đốc Kim Nhụy đã ngồi xe cúp ôm eo ông Chủ nhiệm Công ty Ngoại thương về địa phương đặt vấn đề mua lợn ỉn và lạc để xuất khẩu ra nước ngoài lấy ngoại tệ mạnh. Số hàng mua vào và xuất khẩu đi sẽ được trả lại địa phương bằng phân đạm, xe cúp, mì chính... Đánh hơi được khách sộp, xã tổ chức chiêu đãi trọng thể hai vị. Anh kế toán trưởng của hợp tác xã còn đánh xe máy lên tận thành phố mua bia hộp và thuốc lá ba số về tiếp. Khách hàng cũng rộng rãi không kém. Toàn ban lãnh đạo của xã được hai vị liên kết tặng cho mỗi vị một gói mì chính có cái muôi to tướng màu đỏ in ở bao bì và một hộp thịt bò Nga.

Kẻ tám lạng, người nửa cân, thật tâm đầu ý hợp trong chuyện mua bán.

Tiệt tàn, bia cạn, xã bố trí hai vị khách ngủ lại nhà khách của Hợp tác xã, có màn tuyn, chần hoa lịch sự chả kém gì khách sạn thành phố. Đây là loại khách đặc biệt đem nguồn lợi lớn cho địa phương nên xã ưu tiên. Ông chủ nhiệm đã có giọng cởi mở khi nói về hai vị khách quý này: Họ là thượng đế của chúng ta. Vì không phải là vợ chồng nên giám đốc bà được bố trí nghỉ một phòng, chủ nhiệm ông một phòng. Cẩn thận hơn, xã còn bố trí hai dân quân canh phòng khu nhà khách để nhớ không may có điều gì xảy ra đã có người thường trực bên hai vị khách quý để bảo vệ họ.

Khoảng một giờ sáng, hai dân quân lệ làng từ trần nhà chui xuống phòng khách của chủ nhiệm nam. Họ quơ vôi đồng quần áo chứng tích rồi nhanh nhẹn bật công tắc đèn. Do nêu cao tinh thần cảnh giác, dân quân xã đã bắt quả tang giám đốc bà đang lục đục bàn chuyện với chủ nhiệm ông trong chăn.

Chủ nhiệm ông cười nhả nhổ tháo vôi cái đồng hồ Nhật nhiều hạt đưa ra trước mặt:

- Các chú mày thông cảm cho anh, chị. Chúng tao đã có vợ chồng cả rồi nhưng vì quá yêu nhau nên sinh ra cái chuyện lén lút này. Đây, tớ biếu hai cậu.

- Không được...

Nhụy run run tháo chiếc nhẫn hai chỉ:

- Xin hai anh cầm tạm! Nếu cần, sau này chúng tôi sẽ đưa thêm.

Một dân quân cầm chiếc đồng hồ và chiếc nhẫn đút ngay vào túi mình. Kẻ vụng trộm tưởng thoát nạn, vôi hý hửng mặt mũi:

- Thế là hai chú biết thông cảm với tình yêu của người già lắm lắm.

Chủ nhiệm ông lên giọng nịnh. Hai dân quân nhìn nhau tủm tỉm cười:

- Ông bà tưởng cái đồng hồ, cái nhẫn này là quý lắm đấy. Một tháng đi vào rừng mua gỗ, bọn tôi cũng đủ tiền sắm những thứ này. Giờ thì không "một, hai..." gì hết. Các vị cứ nằm đấy, tôi canh. Còn cậu đi mời

ông Phó chủ tịch phụ trách Công an ra đây lập biên bản phạm pháp. Cái đồng hồ và cái nhẫn coi như một tang chứng hối lộ.

Phải đến lúc cần rảnh ký vào biên bản, hai vị khách nọ mới được phép mặc quần áo. Khi chiếc xe cúp phụt khói bỏ chạy khỏi trụ sở như kẻ trộm bị đánh đuổi, Phó chủ tịch thở dài, nói với hai dân quân:

- Sao các chú mày làm ác vậy. Người ta là khách, với lại đây là chuyện sinh hoạt.

Hai dân quân khẽ nhếch miệng, bật lửa châm đóm cho nhau hút thuốc lào. Khói xanh phả ra thơm lừng cả phòng. Nhìn khuôn mặt họ thật sáng khoái, mãn nguyện. Một dân quân nhú cặp mắt say nói với phó chủ tịch xã:

- Cứ xử lý như anh thì cái trụ sở này biến thành nhà thổ à! Giám giám mẹ gì chúng nó! Toàn mèo mả gà đồng. Ních cho lăm của dân mà đủ đởn.

Ông Phó chủ tịch xã thấy lạnh gáy sau câu nói đó.

Nghe nói sáng hôm sau, bà phục vụ nước nôi nhà khách phải mang chăn chiếu ra tận sông để giặt cho nó trôi sạch hết cái ô uế của lũ lang chạ. Chiếc xe cúp ấy tạt qua cơ quan hai người để lấy quần áo, đồ đạc, tiền nong rồi vù thẳng một mạch về quê chủ nhiệm ông ở cách làng Nụ mười cây số đường xe ngựa chạy.

Huyện mất tích hai cán bộ. Thạch mất tích vợ và ngã người ra trước những chuyện không hề biết về Nhụy của một anh chồng quan liêu, quá tin vợ. Thạch tin và quan liêu đến mức không hề bén chân vào cơ quan vợ lấy một lần để mà nghe chị em ở đây to nhỏ về những chuyện nhập nhèm, lằng nhằng của Nhụy...

Kính con, phong Thái, quần bò

Nó cho bát bún nó mò cả đêm

Mèo ta bén mỡ nên thèm

Nhụy ta bén của bén quyền nên mê

Thạch đau như bị lộn mề

Kiếp thằng phó mộc ử ế suốt đời...

Đây là thơ của dân gian tặng vợ chồng Thạch. Mấy lâu nay Thạch chỉ cặm cụi làm ăn nào có biết. Giờ vỡ ra, Thạch thất thểu lên huyện thì mới biết đã lâu rồi mình là đứa "bị cấm sùng" mà vẫn bình chân như vại về "ao ta, ruộng nhà".

Thạch đau và giận vợ. Thương nhất là thằng Nhuận. Nửa tháng nay vắng mẹ, nó cứ khóc ra rả trên lưng cụ ngoại.

Sốt ruột quá, Thạch phải bỏ nhà đi tìm vợ. Đến nơi mới biết vị chủ nhiệm ông nọ đã đưa vợ mình về đây ở ba ngày với có là "đứa cháu con anh bạn lên đây xin học nghề làm nón của cô nhà". Sau đó, hai người lại đưa nhau đi đâu không ai biết. Thạch không dám nói sự thật cho gia đình ông chủ nhiệm nọ biết. Anh sợ nói ra sẽ đau khổ cho cả hai.

Thạch thất vọng, theo xe ngựa quay ra. Đến đầu làng Nự thì anh gặp mẹ con Lin.

IV

Thạch bị rất nhiều bụi than nhỏ cứng và sắc cắm vào phía trong của mi mắt. Khi đưa vào đến viện, mắt anh sung tấy, không mở được.

Sau khi ngượng ngùng hỏi được tên anh và cũng ngượng ngùng nói tên mình cho anh biết, Lin đã khai với bệnh viện mình là em gái của Thạch với lý do hai anh em về thăm quê mẹ và bị bọn ma-cô ở bến xe ném cát vào trả thù vì Thạch có những lời nói cứng với bọn chúng.

Kể sao thì biết vậy. Bệnh viện người ra người vào luôn nên chả có thời gian để hỏi chuyện về cuộc đời của nhau. Ai có phận sự người nấy. Thích thì lúc rỗi rãi tâm sự với nhau đôi ba câu về đời tư, còn chả thích thì cười và gật gật cũng được. Cái chính là mình và những người có liên quan tới mình.

Thạch thực sự ngại ngùng trước sự có mặt của mẹ con Lin bên cạnh mình. Hành động của Lin vừa bạo dạn vừa tình nghĩa. Thạch cảm động trước nghĩa cử ấy của Lin, nhưng sự có mặt của Lin bên cạnh khiến anh thấy thế nào ấy? Lin không còn là người dưng nữa nhưng thân quen thì không đúng. Đây chẳng qua là sự ngẫu nhiên gặp nhau rồi vô tình gây rắc rối cho nhau. Đã nhiều lần Thạch có ý từ chối sự giúp đỡ của Lin đối với tai họa của mình nhưng cô ấy chỉ cười. Cứ "vâng vâng, dạ dạ" rồi đầu lại hoàn đầy. Thạch nằm trên giường bệnh thì mẹ con cô ấy trải tấm ni lông nằm ngoài hiên. Thạch ăn phở, ăn cháo thì mẹ con cô ấy ăn cơm bình dân ở ngoài hàng... Mình đã có vợ có con. Cô ấy cũng có chồng có con. Chuyện chồng con của cô ấy cụ thể ra sao mình cũng chưa biết. Giờ hai đứa liên quan với nhau. Tuy chẳng tình ý gì, chỉ là do lòng tốt nhưng nhờ ra chồng cô ấy xuất hiện, người nhà cô biết được thì mình biết ăn nói thế nào?

Một sớm, Lin lo lắng nói với Thạch:

- Em nghe nói có khả năng mắt anh phải mổ vì bị nhiễm trùng. Em lo

quá!

Thạch cười giọng bình thản:

- Cô cứ dọa tôi. Hôm nay là tôi thấy dễ chịu hơn hôm qua rất nhiều, kiểu này là mai kia có thể ra viện được.

Lin bĩu môi:

- Anh làm như phép tiên không bằng!

- Tôi nói thật đấy.

Im lặng một lát, Thạch chuyển thể chuyện:

- Giờ tôi bảo Lin thế này: Lin đối với tôi tốt quá. Thật là hết lòng đấy. Anh em ruột thịt cũng chưa chắc đã bằng đâu. Hôm nay mắt tôi cũng đã đỡ rồi. Lin đừng giận nhé... Hôm nay Lin với cháu nên về kéo gia đình mong. Cứ giữ mãi Lin ở đây là tôi có tội...

Lin nghiêm mặt:

- Ai giữ em. Anh làm sao mà giữ nổi mẹ con Lin. Mẹ con Lin ở lại là tự nguyện. Anh cứ ở lại mà điều trị cho thật khỏi. Đừng sốt ruột mà không khéo hỏng cả hai mắt là ân hận suốt đời. Còn chuyện mẹ con em, mẹ con em khắc lo. Bao giờ anh khỏi được bảy, tám mươi phần trăm, mẹ con em có đi đâu mới đi.

Thạch đành chịu cứng không biết bàn thêm với Lin lời nào nữa.

Cuối cùng, vì sốt ruột chuyện nhà, lo cho bà và thằng Nhuận, cộng với sự quá nhiệt tình của mẹ con Lin, Thạch đã tìm cách để được xuất viện mặc dù vết thương chưa lành, tuy đã mở được và lò mờ nhìn được.

Họ lại đưa nhau ra bến xe sau ba bốn ngày ở cùng nhau trong bệnh viện.

Người đi ngược, người đi xuôi không thể nói là không bịn rịn khi đã có những kỷ niệm thật đột ngột và bất ngờ với nhau. Mấy hôm trước chỉ là bạn đường nhưng đến hôm nay đã có cái gì cao hơn, sâu hơn tình cảm ấy.

Thạch đưa cho Lin một ít tiền:

- Anh cho cháu đi đường uống nước.

Lin chau mày:

- Anh trả công mẹ con em đấy à?

- Không! Tôi đâu dám nghĩ thế.

- Vậy thì anh cho tiền vào túi đi. Đôi mắt xuất viện sớm thế kia thì còn tốn tiền thuốc. Em đã nói rồi mà anh không nghe.

- Nhưng... đây là quà của tôi cho cháu.

Lin thay con cầm tiền:

- Mẹ con em xin...

Nói rồi Lin bế con đi ra phía đầu bến xe. Thạch biết ý nói với theo:

- Tôi không có ăn gì đâu nhá!

Lin vẫn lẳng lặng đi. Lát sau cô quay lại. Trên tay Lin là chiếc kính mát Sài Gòn. Lin chớp chớp mắt:

- Anh đeo tạm cái kính này cho về đến nhà để tránh bụi. Anh có quà cho cháu, còn em có quà cho anh. Cũng vì mẹ con em mà anh bị tai nạn thế này...

Đôi mắt Lin ươn ướt nước.

Xe đã nhấn còi giục khách. Tiễn mẹ con Lin đến cửa xe, Thạch xúc động nói:

- Chuyện đời tôi, Lin đã nghe qua. Dù sao thì tôi cũng phải tìm được mẹ cháu về cho cháu. Thôi thì... lá lành đùm lá rách vậy. Bà ngoại tôi cũng bảo, chỉ mong con có mẹ, mẹ có con. Tôi cũng nghĩ thế. Cái quan trọng là cháu Nhuần.

Thạch nói như lời một người đứng tuổi tuy rằng anh mới ngoài ba mươi. Lin thì lại có cách nghĩ khác:

- Cái quan trọng bây giờ là anh nên về với bà với cháu. Cái quan trọng bây giờ là phải chữa cho khỏi mắt đã. Còn chuyện kia lo sau anh ạ!

Thạch khẽ gật gù:

- Tôi nghe Lin. Địa chỉ của tôi Lin biết rồi, có gì vui vui về gia đình báo tin cho tôi với.

Nhắc tới chuyện gia đình, mặt Lin tự nhiên sầm lại. Thạch đã đung

tới nỗi đau của cô mà mấy ngày hôm nay vì mãi nói chuyện khác, cô đã để nó chìm khuất đi. Thạch nói với Lin vậy là đúng với lẽ của người sắp chia tay nhưng với người trong cuộc thì đây lại là cái nhọt đang tấy mủ bị một chiếc que cứng quệt vào.

- Em thì suốt đời buồn thôi anh ạ. Cứ coi như đời mẹ con em thế là chấm hết.

Thạch lắc đầu:

- Đại mồm đại miệng. Lin còn trẻ hơn anh đến sáu bảy tuổi. Tôi còn chưa chấm hết nữa là cô.

Chiếc xe ca có vẻ sốt ruột nhấn thêm một hồi còi nữa.

- Thôi em đi nhé. Con chào bác Thạch đi con...

Thạch đỡ đồ đạc cho mẹ con Lin lên xe rồi lặng lẽ giơ tay vẫy theo đứa trẻ khi chiếc xe từ từ rời bến.

Lin về lại nơi cô đã bế con ra đi. Đây là vùng miền ngược có cái tên rất rừng núi Sơn Thượng.

Sơn Thượng cách quê Lin gần hai trăm cây số. Đã hơn ba năm nay cái vùng đất chỉ có đá với cây, đèo với suối này đã thành nơi cư trú của cô con gái được cưng chiều, giàu mơ mộng và cũng rất hay chán nản trước những thất bại...

Lin thi trượt tốt nghiệp phổ thông. Mọi mơ mộng về tương lai bỗng đổ sập xuống trước mặt như bức tường không có chân móng. Con gái buồn, con gái khóc, con gái thờ dài... Bố mẹ cũng buồn, không khóc nhưng nhiều lời bóng gió mát mẻ trước cái hăm hiu của con. Nhiệt tình của bố mẹ chỉ được thể hiện bằng những bữa ăn, manh quần tằm áo, những câu giáo lý chung chung và sự quyết tâm đến khắc nghiệt cho con học lại mặc dù Lin không thích học tý nào.

Thực tình Lin yêu. Mới đầu cô ngây thơ tới mức cứ nghĩ cái địa vị kia của bố mẹ có thể đặt cô vào vông mà khiêng tới đặt vào giảng đường trường đại học. Khi vỡ lẽ ra rằng mình chẳng thể làm được bất cứ cái gì, nếu mình dốt. Thế là Lin chán thực sự, lì thực sự. Những ngày hè im lặng

ấy, bố mẹ cứ nghĩ là Lin tĩnh tâm lại để chuẩn bị đi học khi năm học mới đến.

Nhưng Lin đã dửng dưng bỏ nhà ra đi không hề thưa trước với bố mẹ một lời. Chỉ đôi dòng chữ ghi lại, Lin gửi qua người bạn trai. Lin tự nhủ với lòng mình, cứ bao giờ thành được một cái gì, lúc ấy mới về cho bố mẹ biết cũng không muộn. Bố mẹ tốt với Lin, còn Lin chưa làm được điều như bố mẹ mong muốn nên Lin phải đi. Đi để làm được cái gì mang về trả công cho bố mẹ. Nhất là bố. Lin đã làm bố mình mất hy vọng và giận dữ.

Lin theo một người bạn lên xin việc làm ở Lâm trường Sơn Thượng. Tổ chức lâm trường đã nhận cho Lin làm hợp đồng ở đội trồng rừng có cái tên gọi rất hay là đội Lâm Sinh. Lin hào hứng nhận việc và hy vọng mai này thi lấy bằng bố tức rồi xin cơ quan cho đi đại học. Mọi chuyện như có vẻ suôn sẻ đối với một cô gái không muốn sống mãi vào gấu áo của bố mẹ.

Mạn đã đến với Lin nơi vùng đất Sơn Thượng heo hút ấy. Mạn to, khỏe, đẹp giai. Mạn là lính xế Tây Bắc chuyên môn vận chuyển hàng hóa từ xuôi lên ngược, từ ngược về xuôi mà nhẹ nhàng như thư sinh.

Mạn biết Lin, quen Lin từ một chuyện rất bình thường. Không do ai mai mối, cũng không phải là số trời đùn đẩy mà là do một chuyện mua bán, đổi chác. Sớm ấy Lin bị văng đầu nên xin phép nghỉ ở nhà. Lán đội nằm chênh vênh trên sườn đồi ngay cạnh đường xe đi. Đây là quốc lộ chính nối liền miền xuôi với miền ngược nên ngày đêm luôn ù ì tiếng xe chạy. Lin đang ngồi trong lán đọc một cuốn tiểu thuyết đã nhàu nát vì chuyển qua quá nhiều tay người thì nghe có tiếng đập cửa phía ngoài:

- Có ai ở nhà không ạ?

- Chị ơi, mở cửa tôi hỏi cái này!

Hình như người gọi đã trông thấy Lin qua cửa sổ. Tiếng là tiếng của người lạ!

Lin lưỡng lự. Nơi đây vắng, cả khu tập thể chỉ có mỗi Lin ở nhà.

Nhưng... chả lẽ không thừa!

- Ai hỏi có việc gì đấy ạ?

- Bọn tôi đây mà. Lính xế đây. Chị mở cửa cho bọn tôi hỏi thăm chút việc.

Lin chậm rãi ra mở cửa:

- Chào anh!

Lin lạ lùng trước người khách. Còn người khách cứ nheo nheo mắt nhìn Lin rồi nở một nụ cười rộng, rất hiền:

- Có mình chị ở nhà thôi ạ!

- Còn một số chị nữa, nhưng... họ ngủ chưa dậy.

Lin nói dối để dọa và phòng xa. Người khách chẳng hề để ý đến chuyện ấy nên vào việc ngay:

- Bọn tôi đi xe suốt đêm qua, đói quá. Có mấy cái bánh mì thì bị ướt nước. Giờ mà đợi về được chỗ có cái ăn thì xa. Vả lại, nhân chỗ đường này có nhiều bóng mát, anh em muốn nghỉ ngơi một hai tiếng. Ngủ thì bọn tôi có thể lăn kên ra ca-bin làm một giấc. Còn ăn thì khó quá...

Người khách không dám hỏi thẳng, chỉ dám xuýt xoa, thăm dò. Lin hiểu ý:

- Nhưng các anh cần cái gì cơ ạ?

Người khách thật thà:

- Bọn tôi cần một bát cơm nóng. Có cái gì tươi tươi dưa cay thì càng hay. Nếu chị có để lại bọn tôi xin thanh toán tiền nong sòng phẳng.

Gạo thì Lin có. Cả sán đồi mới dỡ chiều qua nữa. Nước mắm thì cả tháng nay không có một giọt. Muối còn vài hạt. Măng chua thì có một chậu vừa ngâm tối qua. Lính xế đâu thích những món này... có nói chắc họ cũng chỉ cười.

- Bọn tôi chỉ có gạo và măng chua.

Người khách reo lên:

- Vậy thì cực kỳ...

- Muối chỉ còn vài hạt - Lin than thở - Cả tháng nay không mua được

nước mắm. Sợ các anh ăn cơm không với măng nhạt thì xót ruột chết...

- Không sao... Nhưng giá được cái gì tươi tươi hơn thì hay quá.

- Có đấy... nhưng bọn em thả mất rồi!

Người khách mở to mắt nhìn Lin ra ý không hiểu. Lin khẽ cười rồi chỉ tay về mấy con gà đang bơi cỏ ở phía sau nhà. người khách hiểu ra, anh đề nghị:

- Cô để cho tôi một, hai con thì tốt quá.

Lin khúc khích cười:

- Nhưng bọn em thả ra mất rồi. Các anh chả đến mua từ sáng sớm.

- Chúng tôi sẽ có cách bắt nếu cô đồng ý.

Lin gật đầu:

- Trong đàn kia chỉ có hai con hoa mơ là của em.

Người khách đi tìm hai hòn cuội to gần bằng nắm tay. Anh len lén đi ra chỗ khuất đầu nhà. Chỉ mười lăm phút sau, anh đã xách hai con gà, một gậy chân, một sứt đầu về cho Lin xem. Phải nói anh ta ném tài. Chỉ hai cái vung tay, cái nọ cách cái kia mười lăm phút... Mà lại ném bằng tay trái nữa. Lin tự nhiên ngẫm cảm phục người lái xe nọ.

Người khách lấy từ túi ngực ra một tập tiền:

- Cảm ơn cô quá. Hai con gà này với chỗ măng và gạo kia hết bao nhiêu, xin cô đếm giúp.

Lin thấy ngại quá! Giúp thì sẵn sàng giúp, nhưng, đến lúc tính tiền mới thấy khó:

- Bọn em có đi chợ bao giờ đâu mà biết giá: Các anh thấy nên bao nhiêu thì các anh trả.

- Thôi được... để tôi xuống bàn với anh em đã...

Người khách, một tay bưng chậu gạo và măng, một tay xách đôi gà định đi xuống dốc nhưng không được. Cái tay bưng măng và gạo chỉ được một lát, anh phải đặt xuống.

- Để em mang giúp.

Lin nhanh nhẹn định bê chậu. Người khách vội nhờ cô xách hộ đôi

gà:

- Cái này nặng, cô để tôi!

Ở dưới đường, anh em đã bắc đá làm kiềng rồi kiếm củi xung quanh nhóm bếp chờ sẵn. Thấy đồng đội mình có "chiến lợi phẩm" đang xuôi dốc đi xuống, lại có cả Lin đi cùng, họ reo ầm lên:

- Đội trưởng Mạn muôn năm! Thằng Mạn muôn năm!

Mạn đỏ mặt, giới thiệu Lin với mọi người. Lin ngượng ngùng cúi mặt vì các anh ấy, ngay từ lúc Lin còn ở lưng dốc mà mắt anh nào cũng trở ra to như hai cái trôn chén mà nhìn. Bây giờ thì sự ngượng mệ ấy lại rộ lên bằng lời:

-Hoan hô hoa hậu rừng Sơn Thượng. Xin hoa hậu cho bọn tôi biết quý danh để dễ thưa gửi...

Lin xấu hổ quá, quẳng vội đôi gà xuống đất chạy lên dốc. Đã lâu, đội Lâm Sinh không có bóng đàn ông, nay bỗng gặp họ, dù xa lạ nhưng Lin vẫn thấy hồi hộp và có phần thích thú. Thích thì thích nhưng vẫn phải bỏ chạy, Lin sợ phải một mình ở giữa sự trêu chọc của họ.

Lin về lại ngôi nhà của mình quên cả chuyện mặc cả mà lý ra... Nhưng thôi, đàn ông họ đại lượng, có mua có trả. Họ sẽ tự thu xếp hết, không đi đâu mà thiệt.

Lo gì lúc nữa cái anh có tên Mạn ấy chẳng mò lên. Anh ta tài thật. Ném gà bằng tay trái mà cũng trúng. Lin nghĩ vậy và ngồi thở ra như kéo bể...

Khoảng nửa tiếng sau, Mạn lên. Lần này Mạn không gõ cửa vì Lin để ngỏ cửa. Mạn xách tay theo một cái túi vải.

- Xin lỗi... Cô tên gì ấy nhỉ, cho chúng mình dễ xưng hô. Còn tôi tên là Mạn, chắc cô biết.

- Em làm sao mà biết được ạ! Còn em tên là Lin.

- Tên hay quá!

Lin nói ngay:

- Có gì mà hay. Mới đầu bố em đặt tên là Linh, sau sợ Linh thành linh

ting nên phải gọi chệch đi là Lin.

Mạn mở túi vải. Anh lấy ra những gói mì chính ngoại. Loại này lúc ấy đang hiếm, chỉ có xế quá cảnh hoặc xế Tây Bắc mới có. Cả đội Lâm Sinh của Lin đang thiếu chất mặn, chất ngọt.

Mạn thông thả nói:

- Trước hết, anh em đội xe xin cảm ơn lòng tốt của Lin. Sau nữa là, bọn tôi có mấy gói này... gọi là thay tiền để trả cái ơn Lin đã giúp đỡ.

Lin lúng túng thực sự. Con gà, bát gạo chẳng đáng là bao mang sao các anh ấy trả nhiều thế này.

- Em chỉ lấy một nửa thôi.

Lin định bỏ bớt gói mì chính vào túi vải của Mạn mà không được.

Lin cứ giữ lấy. Đây là quà của anh em với Lin và các bạn ở đội Lâm Sinh. Đường đi còn dài. Sau này chúng tôi còn qua lại nhờ vả Lin nhiều.

Nghề nghiệp thì dữ dằn thế mà sao ăn nói lại hiền lành nhu mì. Anh ta có vẻ "đang cưa sừng làm nghé" trước mình hay sao ấy. Thôi được, đã cho thì xin nhận, còn lợi dụng việc này mà bõm xòm là không được. Nhưng nói như thế có quá cho anh ta không, khi mà anh ta vẫn tiếp tục rủ rỉ như con gái:

- Nói điều này, chỉ sợ. Lin không nhận, Lin cho là tụi tôi quá trớn... Lin khẽ nhếch mép:

- Anh cứ nói đi!

- Anh em giao cho tôi phải mời được hoa hậu rừng Sơn Thượng - Chúng nó gọi Lin thế - xuống ăn cùng lính xế một bữa cơm dã ngoại. Bọn nó còn dọa là nếu không mời được Lin xuống là bọn nó treo bát, treo đĩa của tôi.

Anh ta nài nỉ đến khéo. Lin lắc đầu:

- Em ăn cơm rồi. Anh cứ xuống nói với các anh ấy rằng em xin cảm ơn.

- Lin không xuống là tôi cũng không dám xuống đâu.

Ô hay, anh ta định ở lý đây để ăn vạ chắc. Đã không đi là không đi.

- Em nói thật đấy. Em vừa ăn cơm sáng xong thì các anh đến.

Mạn vuốt tóc giải bày:

- Lin không biết bọn quý sứ này đâu. Chúng nó nói là chúng nó làm. Không mời được Lin xuống tôi sẽ phải nhịn đói từ đây về tới xuôi.

- Chúng nó còn bảo: có duyên mua được hàng cũng phải có duyên mời được Hoa hậu rừng Sơn Thượng xuống ăn cơm với lính xế. Mạn mà không mời được là họ phạt.

- Anh em thực sự là quý Lin...

- Biết em đầu Ngô mình Sở thế nào mà quý ạ!

- Hề...hề... Cái cảm tình thì nó vô cùng Lin ạ!

Theo tôi là Lin nên xuống vui cùng.

Lin bậm môi ngẫm nghĩ một lát rồi đứng dậy đi ra phía chiếc hòm gỗ đựng quần áo của mình. Cô mở hòm lấy ra một chai rượu thuốc mà hôm đi khám bệnh, y tế Lâm Trường đã phát cho.

Lin mang chai rượu thuốc theo Mạn xuống chiêu đãi những anh xế tải Tây Bắc...

Từ đấy, những lần lái xe qua lại Sơn Thượng, Mạn thường gác xe vào thăm đội Lâm Sinh của Lin. Lần nào Mạn vào thăm, Lin đều có cảm giác vui; có phần lưu luyến và thân thiết nữa. Tuy vậy, Lin vẫn giữ ý. Biết là Mạn có tình cảm, tuy niềm nở trò chuyện, kể cả làm cơm mời khách nữa, nhưng khi anh chàng xế trẻ Tây Bắc có ý mời đi chơi riêng, cô đều tìm cách từ chối khéo. Mạn biết vậy nhưng vẫn bám sát mục tiêu bằng cách năng qua lại thăm nom. Chu đáo hơn, lần nào vào thăm Lin, Mạn cũng có quà. Khi thì tấm khăn thổ cẩm Tây Bắc, khi là mảnh vải ngoại may quần. Có lần chỉ là một cành hoa rừng và một hộp kẹo xuất khẩu Hà Nội. Lin không từ chối nhưng vẻ ngoài vẫn hững hờ, dửng dưng.

- Nhưng... Mạn đến với Lin đâu chỉ biết có Lin. Muốn đến với Lin một cách thuận lợi, Mạn phải tìm cách quen thân với mọi người. Chị em trong đội trồng rừng của Lin không ai là không có một đôi lần ngồi trò chuyện với Mạn. Trong cái thế giới toàn phụ nữ ấy, sự xuất hiện của Mạn

khác nào là nguồn nước mát vừa được tìm thấy trong cánh rừng khát. Có một chị lớn hơn Lin khoảng bốn tuổi đã tìm cách len được vào giữa quan hệ của hai người. Bề ngoài chị ra vẻ vun vén cho mối tình của hai đứa, nhưng thực ra bên trong là một cuộc giành giật. Lần nào Mạn đến, chị đều xăng xái làm cơm, thịt gà, mua rượu, mua thuốc gọi là giúp Lin tiếp bạn, nhưng thực chất là chị muốn được gần Mạn và tìm tình cảm ở Mạn. Lin không ngờ đến chuyện này. Cô chỉ thấy quý chị. Mạn cũng vậy, anh càng ngày càng trân trọng cái nhiệt tình của chị đối với mối tình thầm kín của mình. Nhiều lần Mạn đã xưng em với chị. Còn chị thì lúc nào cũng gọi Mạn là anh một cách ngọt ngào, ý nhị.

Một lần Mạn ghé xe qua. Lin đi làm vắng, chỉ có chị ở nhà. Chị đi lấy nước, lấy khăn cho Mạn rửa mặt. Chị giục Mạn lên giường nằm nghỉ. Mạn có vẻ sốt ruột muốn gặp Lin ngay. Mạn hỏi chị lối rừng vào chỗ Lin đang trồng cây. Lối rừng thì nhiều. Làm sao mà Mạn có thể lần ra những cái ngoắt ngoéo ấy để tìm đến với Lin được. Chị vui lòng đưa Mạn đi.

Cũng hôm ấy, không biết do linh cảm hay sao mà đầu óc Lin bỗng choáng váng rồi ruột gan nóng như có ai dụi than, đốt lửa. Lin xin phép chị đội trưởng về nghỉ trước. Vừa đi đến đoạn rừng rậm, đang định xắn quần lội qua suối thì Lin nghe phía vạt rừng thấp ngay chỗ cây mỡ có tiếng người. Ai mà lại đi vào lối này? Lối này là lối riêng của mấy chị em trong đội trồng rừng!

Lin nhè nhẹ tránh vào một đoạn cây rậm. Từ mô đất cao, qua khe hở của tán lá nhìn xuống, Lin thấy gai hết cả người. Có đôi trai gái đang dựa vào thân cây mỡ ôm ấp nhau. Nhìn kỹ thì ra chị ấy và Mạn. Lin điếng người nhưng còn đủ bình tĩnh để nghe tiếng họ nói chuyện.

- Kìa anh! Anh nói đi... Em thương anh, em quý anh, em muốn lấy anh làm chồng, có được không?

Lin có cảm giác như chị ấy đang muốn chà sát thân thể mình vào Mạn. Còn Mạn như người bị trói chặt vào gốc cây, đôi tay buông thõng...

- Anh... Sao anh cứ im lặng, anh không nói. Hay là anh thích con Lin

hơn em. Nó thì hờ hững, dửng dưng. Còn em...

- Tôi... không...

Đôi tay Mạn quờ lên ôm lấy lưng, lấy eo chị ấy một lúc lâu rồi buông thõng xuống. Chị ấy bỗng nấc lên, gục mặt vào ngực Mạn:

- Trời ơi, sao tôi khổ thế này. Anh ơi, anh nói đi... Sao anh cứ đứng lặng như gỗ, như đá mãi thế? Anh nói đi, chỉ một câu thôi. Hay là anh sợ con Lin...

Mạn nhắm mắt lắc đầu. Mặt chị ấy ngẩng lên đầy nước mắt. Mắt chị nhắm đui nhìn Mạn như cầu cứu, van xin một điều gì...

- Anh... Anh cho em xin một đứa con rồi anh hãy yêu ai, lấy ai cũng được. Em chỉ cầu mong có thể. Em chỉ xin anh một lần thôi.

Lin thấy đôi tay chị bật tung hết cúc áo để lộ ra bộ ngực đầy tròn với nhịp thở dồn khao khát, đôi mắt cháy man dại. Mạn lúng túng quay vội người, úp mặt mình vào thân cây, im lặng.

Lát sau, người đàn bà tội nghiệp ấy đứng rũ ra như một cây non bị lửa tấp ...

- Em... xin lỗi anh!

Tiếng nói chen trong tiếng nước nở. Chị ấy khép vội tà áo đang hở hênh rồi bỏ chạy như bị thú dữ đuổi.

Lin lần xuống đến gần sát cây mỡ, Mạn vẫn không hay biết. Anh hình như đang choáng váng trước chuyện bất ngờ nọ.

- Anh Mạn...

Lin run run gọi. Mạn giật mình. Anh bật người quay lại. Lin thấy mặt anh dính đầy bụi vỏ cây. Lin nhào đến ôm chầm lấy Mạn. Mặt cô cứ chà vào mặt Mạn như muốn lau đi những vết bụi bặm trên mặt anh.

- Em đến đây từ lúc nào? Anh không ngờ chị ấy...

Lin hốt hốt nói qua hơi thở:

- Anh đừng nói nữa. Em nghe hết, em biết hết...

Mạn thoáng vẻ sợ sệt:

- Anh chỉ muốn chị ấy đưa đường đến chỗ Lin. Ai biết được lại sinh ra

cái chuyện này...

- Thôi! Em cấm...

Lin lấy tay bịt chặt miệng Mạn. Lin không muốn nghe anh nói, anh kể một lời nào về chuyện ấy nữa. tức lắm, tội lắm. Thế mà vẫn giương mắt ra để nhìn. Sao không cho người ta mà lại quay mặt vào gốc cây để trốn? Ghét mặt...

Mạn đã lắc đầu thoát khỏi bàn tay bịt miệng của Lin. Tình yêu bùng thức trong người Mạn sau những phút giây choáng váng hỗn độn nọ. Lúc này Lin như con thỏ ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Mạn. Tóc cô, má cô, làn môi mọng như quả nhót chín, cái cổ ngần trắng như nồn chuối, đôi bắp đùi nắn nắn của tuổi con gái dậy thì, không còn thuộc quyền sở hữu của Lin nữa mà là của Mạn. Tình yêu vừa ích kỷ vừa thiêng liêng của cô gái đã thắng điểm tuyệt đối trước đối thủ của mình. Lin mê đi trước hơi thở đàn ông đầu tiên mà cảm như mình đang chìm vào giấc ngủ sâu có những giấc mơ lạ.

Khi tỉnh dậy cô mới biết là mình đã nằm lịm đi trên thảm cỏ dưới bóng cây mờ lúc nào. Bàn tay của Mạn vẫn nhẹ như gió vuốt vuốt mãi đôi vú như trái vả xanh của cô. Anh như còn khao khát cái vùng đất đầy quyến rũ vừa được khám phá đã khiến mình mê mết.

Lin bơ phờ ngồi dậy, mắt lơ đãng nhìn một khoảng lá rừng sẫm phía trước. Cô khẽ kéo áo che ngực rồi gục mặt xuống đôi gối để trần. Lin gặp lại mùi thơm da thịt của mình có pha mùi nồng ấm gai gai da thịt đàn ông của Mạn. Một phút chốc thiêng liêng, cuồng nhiệt Lin đã cho anh tất cả. Những giữ gìn e lệ vừa qua đã bỗng tan biến trước cái ôm ghì đến quặn người của cô với Mạn. Lúc này Lin không còn ai khác đã nghĩ ngoài người đàn ông đang ngồi cạnh mình đây. Lin hé mắt nhìn cái nền rừng xanh cỏ đã nhàu nhĩ bởi sức nặng của hai đứa. Những ngọn cỏ bị đè nát giờ đang lấy lại sức gượng trở lại. Còn Lin? Cô ngược cặp mắt đen loáng ướt nhìn Mạn. Đôi mắt như muốn giục về lại như muốn dừng lại triu mến trên da thịt anh. Đôi mắt như muốn nói với anh cõi lòng thăm thẳm

của người con gái. Từ lúc này Lin đã thuộc về anh, Lin là của anh! Còn anh? Anh mãi mãi là của Lin, mãi mãi của thứ tình yêu bỗng bột và tinh khiết bên con suối rừng Sơn Thượng này. Sao anh chỉ nhìn Lin mà không nói. Thân thể em giờ đây có còn chỗ nào lạ nữa đâu mà anh phải nhìn nhiều đến thế.

Mạn hỏi Lin một câu băng quơ:

- Em lạnh à?

Không!

- Sao người em run thế?

- Em sợ.

- Sợ cái gì?

- Nhà em vừa mất trộm!

- Có giận không?

- Chả nói nữa!

- Anh lại ăn trộm nữa đây này...

Mạn quàng tay ôm lấy Lin. Người Lin lại vu vơ bập bênh như cánh hoa trôi trên dòng suối.

- Không...

Lin yếu ớt gỡ tay Mặc. Cô gỡ sao nổi khi mà đôi môi nóng bỏng của anh đã truyền lên da thịt mình, khi mà thân thể cô đã quen dần với cái nguồn rung cảm ngược chiều ấy...

Như vậy là tình yêu của Mặc ulla đến với tâm hồn và thể xác Lin cùng một lúc. Cô không đủ sức lảng đi mà càng ngày càng đắm sâu vào cái chốn mê hồn ấy. Mặc đến với cô một lần, nhiều lần. Không tuần nào là Mặc không ghé xe và thăm Lin rồi tìm có đón Lin đi chơi. Lin cũng đủ khôn ngoan, mẹo mực tìm cách dứt khỏi đội để được đi chơi với Mặc. Rừng núi Sơn Thượng giống như cái nôi hoang dã nâng niu và che chở cho mối tình của họ. Lần nào đi chơi với nhau Mặc cũng hứa là sẽ về xin phép gia đình để cưới Lin. Một lần đợi, hai ba lần đợi mà lời hứa cưới xin của Mặc vẫn bị đủ thứ lý do chính đáng do anh ta đưa ra để khất lần.

Nhiều chị em trong đội nghi ngờ sự thất hứa ấy. Họ nhỏ to khuyên nhủ Lin. Họ phê bình Lin vì có những buổi đi chơi quá đà. Ai cũng sợ Lin sa chân lỡ bước. Còn Lin, cô vẫn càng càng lên với mọi người là mình "không có gì", là "yêu thì yêu nhưng cũng phải biết giữ gìn chứ...". Nói miệng thì vậy, nhưng thân xác thì lại khác. Lin đâu có giữ gì. Sợ thì sợ nhưng vẫn ham. Lin giống như đứa trẻ mãi chơi đáo, biết rằng nếu chơi thêm ván nữa có thể bị bố mẹ đánh đòn, nhưng vẫn gan lì ở lại cuộc chơi.

Lin đã có mang với Mạn. Cô thông báo chuyện "động trời" cho người yêu biết. Mạn lúng túng:

- Nhưng... dạo này anh đang vào chiến dịch. Với lại, ông để ra bố anh vừa mất tháng trước. Chúng mình mà tổ chức bây giờ e không tiện.

Lin tím hết mặt mày. Cô túm lấy ngực áo Mạn:

- Anh định lừa tôi à? Lần nào cũng khất lần hoặc tìm cách dối quanh.

- Anh xin thật thà nói với Lin như thế.

- Anh nói rồi anh lại đi. Còn cái thân xác em đây này.

Lin khóc. Tiếng khóc của kẻ mang họa trước một anh tình nhân cù lần. Yêu thì rất yêu nhưng giục cưới thì cứ tìm cách chối quanh.

-Giờ anh tính thế nào?

Lin gắt gỏng hỏi Mạn như người chủ hỏi con nọ. Mạn chỉ biết gãi đầu, nói liều:

- Thì... giải quyết mẹ nó đi.

Lin điếng người. Nhưng... có nhẽ phải thế. Hai đứa bàn kế hoạch với nhau định đưa nhau về bệnh viện tỉnh. Chuyện bị lộ. Cơ quan của Lin không đồng ý cho cô nghỉ phép. Họ một hai khẳng định cô có thai với Mạn vì đã hai tháng nay, chị em ở cùng phòng không thấy cô "giặt giũ" gì. Lin ngậm miệng chịu cứng. Một vài chị tốt bụng khuyên Lin nên giữ cái thai lại rồi cơ quan sẽ có trách nhiệm với Mạn. Có chị nói toạc ra là ở đây hiếm hoi con trai, kiếm được tấm chồng khó như người ta đi đào vàng. Giờ Lin với Mạn có tình ý với nhau, lại yêu nhau thực sự thì làm gì

đến nỗi phải làm cái chuyện thất tâm, thất đức ấy...

Lin nghe ra. Cô bấm bụng chờ Mạn đến để bàn lại. Mạn chưa đến thì tổ chức lâm trường đã kỷ luật cô đuổi ra khỏi cơ quan vì đã có quan hệ bất chính và gây ra những hoang mang tư tưởng trong đời sống chị em. Nhiều người phản đối quyết định máy móc và ác độc này của lãnh đạo. Chính chị ấy - cái chị mà Lin đã bắt gặp trong rừng với Mạn, đã đứng giữa sân của đội tru tréo trước một ông cán bộ của Văn phòng xuống đưa quyết định:

- Kỷ luật chó gì nó. Nó có đốt rừng, ăn cắp gỗ đâu mà kỷ luật. Chẳng qua là yêu nhau quá đổi nên mê. Nó được thế là hạnh phúc chán. Cái này phải trao cho nó giấy khen mới đúng. Còn chúng tôi đây này, chờ rã cả người ra có ai đoái hoài. Heo hút vẫn hoàn heo hút. Chay tịnh vẫn hoàn chay tịnh. Ông cứ về nói với các ông chánh phó giám đốc, với ông trưởng phòng tổ chức ấy, hôm nào ghé xe con qua thăm đất khi ho cò gáy này mấy đêm. Cứ xuống đến đây là chị em chúng tôi cho các ông ấy làm chồng đấy. Muốn làm bao nhiêu ngày cũng được.

Mọi người cười ồ lên khiến ông cán bộ tổ chức trên văn phòng phải ba chân bốn cẳng dắt xe chạy trốn.

Nhưng kỷ luật vẫn là kỷ luật. Lin không được đi làm, không được ăn lương. Cái quý là chị em trong đội trồng rừng vẫn giữ Lin lại chăm sóc, cuu mang. Cũng chính chị ấy đứng ra dàn xếp để mọi người hiểu:

- Các ông ấy ở trên thị trấn, có điện, có vợ con đàn ông nên chả biết cái lán trại này nó ghẻ lở, hắc lào là phải. Giờ nổ ra cái chuyện phúc đức như thế này thì các bố ấy lại vống lên cho là vi phạm đạo đức, nhân phẩm. Chả lẽ người ta ru rú chết già ở cái nhà tù này cho các bố ấy phê phỡn à? Lin cứ ở đây với các chị. Mà để con ra không ai nuôi thì tao nuôi. Con chung. Lý lịch có khai tên bố thì lấy tên tao cũng được, nếu cha Mạn nó bỏ của chạy lấy người. Thằng trông thế mà khốn nạn!

Mạn đã quay trở lại cảm ơn đội Lâm Sinh và xin đón Lin đi. Mọi người hỏi Mạn đưa Lin đi đâu thì Mạn nói: "Tôi đưa cô ấy về quê cho hai

gia đình tổ chức cưới". Ai cũng cho là Mạn có trước có sau và vui vẻ tiễn hai người ra tận cửa xe. Lin lưu luyến đến mức không cầm được nước mắt, nhưng vẫn thấy chuyện theo Mạn đi là tốt nhất cho dù chưa biết là sẽ đi đến đâu mặc dù Mạn đã thuận miệng nói với mọi người câu ấy.

Xe Mạn đi ngược chứ không đi xuôi. Lin ngỡ ngàng hỏi lại:

- Sao bảo là về quê?

- Đùa em tý cho vui.

Lin bật lên:

- Anh dừng xe lại ngay!

- Sao thế?

- Em không đi nữa.

Xe vẫn vun vút chạy. Lin tìm cách mở cửa xe nhưng không được. Mặt cô lăm lăm bực bội. Mạn thì vẫn bình thản lái xe, thỉnh thoảng lại khẽ đưa mắt nhìn Lin:

- Cứ yên tâm đi với anh. Anh không bỏ em là được chứ gì?

- Nhưng đi đâu mới được chứ. Làm như bắt trộm, bắt cóc người ta không bằng.

Lin vùng vằng giận dữ. Mạn quàng một tay lên vai cô:

- Yên nào không con nó chui ra nó mắng cho bây giờ.

Lin nguôi dần. Đã dám yêu nhau thì đi đến đâu cũng được, miễn là không được lừa dối và phản bội nhau. Cô nghĩ thế và gan lì chịu.

Xe Mạn ghé vào một quán hàng nhỏ ven rừng. Một chị trạc ngoài bốn mươi từ trong hàng đơn đả reo lên:

- A... Chú Mạn!

Mạn đỡ Lin xuống xe. Hai người đi vào quán. Mạn nhìn chị chủ quán rồi nhìn Lin:

- Đây là Lin, nhà em chị ạ. Như chuyện trước em nói chuyện với chị. Lần này em đưa nhà em lên đây có ý định ở nhờ chị dài ngày. Còn đây là chị Am, chị nuôi của anh, Lin ạ.

Chị Am cười rất tươi:

- Ăn hết nhiều chứ ở hết bao nhiêu hở... cô chú. Anh ấy thì đi bộ đội vắng. Các cháu cũng đi học, đi làm xa cả. Em cứ ở đây với chị cho ấm cửa, ấm nhà, có chị có em.

Lin trở mắt nhìn Mạn như có ý hỏi: "Ô... sao lại thế này...?". Mạn chỉ khẽ gật, nói tiếp:

- Hoàn cảnh em thì chị Am biết rồi. Nhà đang có đại tang. Vả lại em còn đang bận chiến dịch dăm sáu tháng nữa. Chị cứ cho nhà em ở đây. Hàng tuần, hàng tháng xe em vẫn qua lại đây luôn. Tốn kém, phiền hà bao nhiêu em xin chịu...

Chị Am xua xua tay:

- Góm. cái chú này sao mà cẩn thận. Chị đã nói một là một, hai là hai, em nhỉ - Chị nhìn Lin như có ý san sẻ chuyện của mình - Giờ cô chú ra chuyển đồ đạc vào đây. Chị đã dành cho hai em cái phòng mà chị xây cho thằng lớn lấy vợ sau này. Đợi cháu chú có mối thì còn lâu. Cô chú cứ vào đấy ở.

Mạn theo Lin ra xe. Lin khó chịu nói với anh:

- Em không ở đây đâu. Anh cứ cho em đi theo. Anh đi đâu em đi đấy.

- Buồn cười. Định làm gánh hát rong hay sao mà theo anh?

Lin hờn dỗi:

- Đang yên đang lành lại đưa người ta đến chỗ xa lạ này. Người dung chả ra người dung, ruột thịt chẳng ra ruột thịt.

- Chị Am là cực kỳ đẩy em ạ!

- Em sợ.

- Cứ tin anh hoàn toàn.

- Anh khác, em khác.

- Ở lâu rồi em sẽ biết.

Lin tức tưởi:

- Vậy là anh giam em ở đây chứ gì?

Mạn cười xòa nhận lỗi:

- Biết làm sao được khi hoàn cảnh của anh nó thế.
- Vậy sao lúc yêu thì ngon ngọt thế?
- Em cứ yên tâm là không bao giờ anh bỏ em là được chứ gì...
- Nhớ đấy...

Cả chiều hôm ấy, hai đứa thu dọn căn buồng chị Am cho mượn. Buổi chiều tối, chị Am thịt gà chiều đãi hai người. Tối hôm ấy khi được ngồi với nhau trên chiếc giường đôi trong buồng, Mạn ôm chặt Lin vào lòng nói:

- Giờ thì em tin anh rồi chứ? Tuy không cưới xin nhưng em sẽ là vợ anh mãi mãi, được chưa nào?

Lin chỉ biết nhắm mắt rồi lấy tay dấm thùm thụp vào ngực Mạn.

Mạn ở với Lin hai ngày rồi đánh xe đi. Lin mới đầu ngại ngại chị Am, nhưng rồi do tính chị xởi lởi nên quen dần và hiểu dần về quan hệ của chị với Mạn.

Mới đầu chỉ là quan hệ của một quán ăn, quán nước ven đường với một chú lái xe tải đường dài. Sau dần, Mạn quý quán của chị, cứ hễ xe qua, dù lên ngược hay về xuôi là thường ghé vào ăn quà. Có lần Mạn cho chị hàng bó củi đun. Có lần Mạn cho chị hũ can dầu ma-dút nhóm bếp. Nhiều bận Mạn cho con cái chị đi nhờ xe về xuôi đi học hoặc đi trả phép. Tình cảm vì thế cứ đậm dần lên. Rồi hai người nhận nhau là chị em kết nghĩa. Theo chị Am thì Mạn tuy lái xe nhưng tốt tính, ít bậy bạ. lẳng nhăng. Là lái xe mà cơ chỉ như người làm nương, làm ruộng.

Chị nói, Lin chỉ nghe và để bụng. thời gian quen biết Mạn rồi thích nhau là thời gian bị sự yêu đương dấm đuối lôi kéo chứ đâu có trò chuyện tâm sự về gia đình, tính tình của nhau. Hai đứa như mặt trăng, mặt trời, cho nên hễ gặp được nhau là quẩn quít, âu yếm mà quên hết cả những chuyện khác.

Giờ vẫn thế. Hàng tuần, hàng tháng Lin vẫn gặp Mạn nhưng là một buổi, một ngày hoặc chốc lát. Chủ yếu là Lin sống với chị Am, phục vụ việc hàng cho chị. Rồi Lin sinh con. Chị Am chăm sóc, nuôi nấng mẹ con

Lin chẳng khác gì sự chăm sóc đứa em ruột mình. Biết tin có con trai, Mạn xin nghỉ hẳn nửa tháng ở nhà chăm sóc vợ...

Thời gian cứ êm ả trôi đi ở một góc rừng yên tĩnh. Lin bằng lòng với cuộc sống của mình. Ngày đầy năm con, cô bàn với Mạn xin phép chị Am cho làm nhà riêng để ở.

Chị Am giãy lên không đồng ý. Chị bắt Lin và Mạn phải ở với chị khi nào thằng cháu lớn có vợ, chị mới đồng ý cho mẹ con Lin ra ở riêng. Cuộc sống một gia đình độc lập, đầm ấm đang trong tầm tay. Tuy không trọn vẹn như người khác nhưng với Lin lúc này đã là tốt lắm.

Nhưng rồi... Mạn bỗng bỏ đi mất tăm. Vợ chồng không có gì hờn giận nhau. Giữa chị Am và Mạn không có gì mâu thuẫn xích mích, vậy mà...

Hai chị em lo lắng hỏi thăm hết chú lái xe nọ đến lái xe kia khi vào quán ăn quà về Mạn mà ai cũng lắc. Tháng sau, sốt ruột quá, Lin xin phép chị Am bế con đi tìm chồng.

Lin lo lắng thực sự. Vì những ngày sống với nhau, Lin chỉ biết mỗi quê Mạn ở vùng Nự! Biết là Mạn có chuyện gì cần cá về gia đình đấy, nhưng vì đã trót với nhau, Mạn lại quẩn quít vợ con nữa nên Lin cũng đánh chữ đại xá cho anh về chuyện úp mở này. Bây giờ, nghĩ lại Lin mới biết là mình nông nổi.

Nhưng... Lin vẫn quyết đi tìm chồng. Trăm cái lo, cái bực dồn nén vào cô. Mạn chưa bao giờ đi đâu mà không thông báo cho cô. Hay là anh ấy bị cướp, bị tai nạn trên đường. Phải lặn lội đi chỗ nọ chỗ kia thì mới biết.

Trước hết là về Nự để xem anh ấy sống chết thế nào?

"Mạn ơi... anh ở đâu?" - Lương tâm Lin thường thốt lên câu ấy. Cô sợ nhất là Mạn đã chết mất xác.

"Oan nghiệt lắm, Mạn ơi! Đau đớn cho mẹ con em! Em đã từ bố, mẹ để ra đi. Em chỉ có anh. Giờ anh không còn nữa thì em biết sống với ai?".

"Anh ở đâu thì về với vợ, với con. Nhỡ không may anh có thác ở đâu thì báo mộng cho mẹ con em biết!"

Khi biết Nụ không phải là quê Mạn, trong lòng Lin đã bộn lên những ý nghĩ khác thường về chồng. Cô đoán là Mạn không chết.

Thằng cu Nhuần vắng mẹ, vắng bố sinh ra hờn dỗi, quặt quẹo. Mấy hôm bố đi tìm mẹ là mấy hôm nó ngằn ngặt khóc. Cụ ngoại tìm đủ cách dỗ cháu mà chẳng sao nguôi được cơn nhớ bố, nhớ mẹ của nó. Thằng bé suốt ngày cứ ra rả mỗi câu: "Mẹ... Mẹ đâu... Mẹ đâu...?". Chân tay cụ ngoại đã khô khỏng gầy quắt vì tuổi tác, giờ lại còn xơ xác vì những con quấy đảo của cháu.

- Ơ... ơ thì đây cụ đèn. Cụ đèn con cả gói kẹo to. Cụ đèn con cả nải chuối này nữa. Con ăn đi rồi con ngủ cho cụ một giấc...

- Ư ừ... Mẹ kia, mẹ kia...!

- Thì con cứ ăn đi rồi cụ chống gậy cụ đi tìm mẹ cho. Ơi... ơi... mẹ Nhụy ở đâu thì về với cu Nhuần nào!

Thằng bé nguôi nguôi được một tý. Nó ngồi mút mát cái kẹo lẫn với nước mắt nước mũi đang chảy rờn rờn xuống miệng. Kẹo cũng chẳng ngọt bằng mẹ. Chuối cũng chẳng ngon bằng mẹ. nước rớt nước rãi trong miệng nó chưa tan hết cái kẹo là nó lại réo lên: Mẹ... Mẹ đâu... Mẹ đâu?

-A ơi...

Rủ nhau xuống biển mò cua

Đem về nấu quả mơ chua trên rừng

Em ơi... chua... ngọt... đã từng

Non xanh nước bạc xin đừng quên nhau.

Giọng cụ ngoại ru cháu lồm bồm. Cụ không đủ hơi để ngân hết lời ru - Cái lời mà thuở mười tám góa chồng, cụ hay ôm con vừa ru vừa khóc.

Lời ru của cụ có cảm động đến mấy cũng chẳng bằng mẹ. Ở cái tuổi còn đang bập bẹ như Nhuần thì mẹ là tất cả. Cho nên nó đã phát ban, phát sốt vì thiếu mẹ.

Thạch đi được ba ngày, vào khoảng nửa đêm, cu Nhuần đang một mới thiếp đi sau những cơn khóc hờn dằng dặc, bỗng giật bắn người và

khóc thét lên. Cụ ngoại hoảng hốt vịn to ngọn đèn nhìn cho rõ. Mắt cụ Nhuần trợn ngược, miệng phè phè thở, da mặt đỏ tím, chân tay giật giật. Cụ ngoại hoảng hồn lập cập đi ra giữa sân, ngửa mặt lên trời, kêu to:

- Ối bà con hàng xóm ơi! Cứu cụ cháu tôi với... Ối trời cao đất dày ơi, cứu cụ cháu tôi V... ới...!

Mấy bác, mấy cô bên cạnh bổ nhào sang. Họ xoa chân, xoa tay, cho uống thuốc, rồi ủ cụ Nhuần trong chăn ấm. Họ phân công nhau người bế, người đèo xe đưa cháu lên bệnh viện cấp cứu. Cụ ngoại nằng nặc đòi đi chăm sóc Nhuần, mấy cô không đồng ý.

- Cụ tổ ơi! Cụ cứ ở nhà cho chúng con nhờ. Bảy, tám mươi rồi, còn đi đâu.

- Mấy đứa cứ cho bà đi. Chết bệnh hơi cụ, cụ bệnh hơi chết, bà ở nhà một mình sao được.

Mấy cô vẫn cương quyết. Cụ ngoại đành lủi thủi đóng cổng rồi cầm đèn đi như bò vào nhà. Nhuần đã đi viện cấp cứu, ba gian nhà bỗng trống hoác như năm nào bị bọn cướp ở ngoài bãi sông vào cướp phá. Cụ ngoại cầm đèn dò dẫm soi kỹ chiếc giường hai cụ cháu nằm. Chăn, chiếu xộc xệch. Cái màn đứt một góc, ủ rũ. Gầm giường ẩm mốc, hôi hám. Góc nhà to đùng một đống rác chưa kịp dọn. Mấy con chuột rúc rích trên mái nhà, đuổi nhau xoàn xoạt...

Lạnh lẽo quá...

Cụ ngoại run run cầm ba nén hương châm vào đèn. Cụ lục hòm lấy ra cái áo hoa cũ mà trước đây Nhụy vẫn hay mặc. Cụ treo áo lên cái đinh đóng ngoài cột hiên. Chiếc áo không được là, giờ treo vào cột khác nào một con lợn vừa mổ, lông lá cạo không sạch, được móc hàm treo cho bớt nước. Ghê quá! Sợ quá! Ma hành, quỷ ám là ở đây đây.

Cụ ngoại cầm ba nén hương, khoanh những vòng tròn khép kín quanh chiếc áo, miệng lầm nhẩm:

- Ba hồn chín vía con, Nhụy ơ... Con ăn phải bùa mê, thuốc lú ở đâu, khi nghe bà gọi thì tỉnh lại. Gần thì con đi bộ, đi thuyền. Xa thì con đi xe,

đi ngựa. Đường về nhà mình là đường quang, ngõ sạch. Trời tối con thắp đèn. Trời mưa con đội nón... Bà mong cho ruột con biết đắng, lưỡi con biết cay, gan con biết nóng... Con giữ sạch mình những điều thối tha, u ám mà tìm đường về lại với chồng với con. Ba hồn chín vía con Nhụy ơi... Bà đốt cho con tĩnh tâm, sáng trí mà về... Nhụy ơi...

Cụ ngoại cứ khoanh tròn đường hương thắp xung quanh chiếc áo của Nhụy cho đến lúc nó cháy tàn đến chân mới thôi. Giọng cụ cứ rì rầm, rì rầm như một lời cầu xin bất tận ở sự cứu độ của trời đất và sự hồi tỉnh của lương tâm con người.

Khoảng gà gáy sáng lần thứ hai, cụ ngoại quàng chiếc khăn đen che bịt tai, cho bộ quần áo và cái khăn bông vào chiếc bị rách đang khoác ở vai rồi chống gậy dò dẫm đi ra mở cổng...

Ngõ làng còn tăm tối, vắng vẻ. Mọi vật trong thăm thẳm đen chỉ hiện ra những hình khối lù lù đầy hăm dọa... Cụ ngoại như bị chìm vào trong lòng một chiếc hang sâu thẳm. Gà đã thôi gáy. Những con vật thức người theo kiểu bản năng ấy giờ lại ngon ngủ trong cái say sưa bản năng của mình.

Chỉ có tiếng gậy của cụ ngoại là vang lên một cách rõ rệt trên mặt đường lổn nhổn những đất đá ...

Lộc... cục... lộc... cục... - Đó là những âm thanh xương xẩu, gầy guộc nhưng đều đặn và kiên nhẫn gõ vào phần mặt đất sự day dứt bồn chồn của mình về đứa trẻ có nguy cơ bị người sinh đẻ rơi đang được cấp cứu trên bệnh viện.

Cụ ngoại bỏ nhà, bỏ xóm, bỏ qua sự già yếu, thui thủi một mình với một chiếc gậy, một chiếc bị đi lên huyện với Nhuận. Lúc này, chả có gì quý hơn, đáng lo hơn đứa cháu ngoại thân yêu của cụ.

*

* *

Một thị xã ven sông...

Một ngôi nhà trong thị xã ngay gần mép nước. Ngôi nhà có vườn

tượng, cây cảnh, tiện ô tô qua và tiện cả thuyền bè ghé mạn. Đây là nhà của một đệ tử của một vị chủ nhiệm công ty xuất khẩu ngoại thương huyện nọ. Kim Nhụy đã được người tình của mình đưa về đây nương nhờ sau câu chuyện đổ bể kia.

Kim Nhụy đã có tên, có tuổi, có hoàn cảnh ta đã rõ. Còn vị chủ nhiệm ông nọ vẫn sống trong vòng kín hờ, mập mờ. Hiểu về ông ta không thể dễ. Nhưng... đến lúc này, không nên để mãi cái tên của ông ta trong vòng bí mật mãi. Ông ta có tên trong chức danh và lý lịch là: Thành Trung Tín. Anh em trong cơ quan gọi là ông Tờ Tờ Tờ hoặc ông Ba Tờ... Có người thóc mách lời tên nôm ở quê của ông ra mà Chiết Tự. Ở quê, nghe đầu bố mẹ đặt tên ông là Tín. Hình như hai cụ đặt vần từ chữ Dĩn tên của chị cả. Tín học hết bảy, đi bộ đội rồi về đi học trung cấp kế toán, sau đó được chuyển về làm ở công ty xuất khẩu ngoại thương phụ trách khâu tài vụ. Nghe nói, hồi ở bộ đội, vào giải phóng một thành phố ở miền Trung, Tín đã bị đại đội trưởng bắt quả tang hai lần ra vườn hoa thưởng thức món "xào khô" và "xào ươn" của gái làng chơi chế độ cũ để lại. Tín đã khéo miệng xin tha và khéo tay dứt lốt nên không bị kỷ luật. Anh ta đã phải vào viện khám "Nam khoa", tiêm thuốc kháng sinh liều cao rồi đi ô tô vượt sông Bến Hải ra Bắc về nhận chân điếu đóm ở Văn phòng ủy ban xã và sau đó cứ ngoi lên dần... cho đến lúc chính thức được làm lãnh đạo ở Công ty Xuất khẩu Ngoại thương thì Thành Trung Tín chính thức đổi tên là Thành Trung Tín - có khắc chữ đỏ bằng đồng hằn hoi.

Tín biết Nhụy sau buổi họp tổng kết của cửa hàng thực phẩm huyện. Tín thấy cô cửa hàng thực phẩm trắng trẻo, mũm mĩm, lại có chức tước nữa nên tìm đủ mọi cách sán vào. Sau biết Nhụy có anh chồng "cú đỉn" làm thợ mộc thì Tín càng say đòn chinh phục hơn.

Một lần Kim Nhụy sang xin mua hàng chênh lệch bên Tín, anh ta làm như vô tình đá chân mình lên chân Nhụy mà Nhụy vẫn chẳng phản ứng gì. Một lần khác, Tín sang cửa hàng Nhụy có việc, anh ta vừa nói vừa đặt tay lên vai Nhụy, cô ta để yên đến hàng phút rồi mới tế nhị đẩy ra... Biết

Nhụy có nỗi vương bận, băn khoăn về anh chồng làm thợ mộc, Tín thỉnh thoảng hỏi chơi:

- Đạo này Nhụy có làm thêm nghề đục đẽo giúp chồng không đấy?

Nhụy ngạc nhiên:

- Anh cũng biết chồng em làm thợ mộc?

- Anh còn biết cả chuyện ngày cưới của em nữa cơ. Mà chọn nghề gì không chọn lại đi chọn cái nghề đục đẽo cho chồng.

Nhụy thở dài:

- Người ta thích thế, biết làm sao được hả anh? Tín có cảm giác đó là tiếng than thân dằng dặc của một số phận đang có nhiều ảm ức. Anh chàng đã biết chỗ yếu đuối ấy của Nhụy:

- Kể cũng khó. Hôm nay Nhụy là cửa hàng trưởng, nay mai cao nữa thì cảnh nhà thật khắp khiễng kiểng như chân gỗ, chân thịt.

Nhụy nhìn Tín mắt chớp chớp, cay đắng nói:

- Cái số của em nó thế mà...

Tín có vẻ thương cảm đặt tay lên vai Nhụy:

- Tôi cũng có buồn tuy không giống Nhụy, nhưng cái đau thì chả kém gì. Hồi học lớp sáu, bé bằng cái mắt muối ấy mà ông cụ đã bắt lấy vợ. Đúng là lấy chị, lấy cô. Vợ mình hơn mình bốn tuổi. Già thì rõ nhưng... cái cơ bản là chẳng hợp nhau...

Thật tâm đầu ý hợp, cùng hội cùng thuyền. Nhụy có vẻ quý Tín, thương Tín. Tín khéo nịnh khéo chiều Nhụy. Hai bên vẫn qua lại thăm nom, quà cáp cho nhau. Nhụy hay nhờ Tín đưa xe cúp đi công tác. Trong chuyến đi công tác vào Thành phố Hồ Chí Minh ra, Tín mua quà cho Nhụy gồm những thứ đúng một con gái Bắc đang chuộng và ưa dùng: quần áo, đồ trang sức, đồng hồ, kính có chữ MADE IN JAPAN hoặc U.S.A, THAILAN chính hiệu cộng cùng lối xuýt xoa tâng bốc của người tặng và kẻ được tặng. Lại chính Tín bày cho Nhụy đổi tên cửa hàng thực phẩm của mình thành chữ "Tây" CUHATHILO. Cái tên mới về cửa hàng này thêm một lần nữa Nhụy khâm phục "Anh Tín MÔĐEN". Chắt "Mô-đen"

của Tín còn thể hiện qua những chuyến đưa Kim Nhụy đi Hải Phòng khai thác nguồn hàng liên kết. Tín đã đưa Nhụy vào những hàng ăn sang trọng của Hà Nội, bơi thuyền trên Hồ Tây, ngồi uống "giải khát" cà phê trong những quán mi-ni, đi xem những băng hình tươi mát chiếu hẹp... Chuyện liên kết chặt chẽ giữa hai bên đã gây ra tiếng xì xào trong quần chúng và đến tai lãnh đạo huyện. Đồng chí Phó chủ tịch phụ trách khâu kinh doanh, xuất khẩu của huyện đã có đôi lần "*nhắc khéo*" Tín. Sự "*nhắc khéo*" ấy đã được Tín tiếp thu một cách chân thành. Chân thành hơn nữa, Tín còn bày cả bia hộp và kẹo ngon ra mời lãnh đạo với lý do chả mấy khi các anh qua thăm. Tất nhiên sau chuyện trà nước sơ sài ấy, khi ra về lãnh đạo đều được Tín nhắc nhở, nói khó các anh cầm tạm mấy két bia, vài tút thuốc ba số về dùng để bồi dưỡng sức công tác. Tín được đánh giá là sống thoáng, có tác phong làm việc năng động và cởi mở. với xu hướng làm ăn mới này, Tín có cơ còn lên cao hơn nữa trên con đường quan chức. Nhụy say và mê Tín là ở chỗ ấy. Có lúc Nhụy tự oán trách cái nông nổi hời hợt của tuổi con gái để đến nỗi yêu đến chết một cái anh chàng phó một Thạch.

- Với uy tín và tài năng của anh, mai kia được giữ những chức vụ quan trọng hơn chắc chắn đây sẽ là cái cầu đúc bằng bê tông cốt thép cho em bước tiếp. Lúc ấy bà giám đốc CUHATHILO sẽ là bà tổng giám đốc của liên doanh CUHATHILO. Lúc ấy anh sẽ đổi tên cho cơ quan em là LIDOACUHATHILO. Em thấy cực kỳ chưa...?

- Ôi... anh!

Kim Nhụy chỉ còn biết thốt lên câu ngọt ngào ấy và sà vào lòng Tín.

Còn chuyện lang chạ giữa Tín và Nhụy phải kể đến hàng trăm. Toàn chuyện do anh chị em trong cơ quan truyền lại theo kiểu "dân gian hóa" bằng vè, bằng ca dao và cả tiểu lâm tân thời:

Meo meo mèo meo

Con mèo ăn vụng

Cu Tín lụng khụng

Con Nhụy non non

Hai đứa lom khom

Trong chuồng xuất khẩu...

Đấy là văn vần bốn chữ. Còn thơ sáu tám thì có câu:

Đục cùn, cưa mẻ, gỗ non

Em sang xuất khẩu kiếm con cho chàng.

Và...

Bao giờ Nhụy hết lá đa

Thì cu Tín vác vợ già chạy rong

Bao giờ Nhụy hết lá vông

Vợ già Tín vác chạy rong khắp làng...

Còn chuyện tiểu lâm tân thời thì...

Nhụy một hôm sang xuất khẩu liên kết. Nhụy vừa vào đến cổng, Tín đã mang xe cúp ra mời. Hai đứa nhong nhong cuời con ngựa đỏ đi khắp bàn dân thiên hạ. Tối ấy Nhụy len lén về cơ quan, chị em xúm lại hỏi:

- Thủ trưởng hôm nay đi liên kết được cái gì?

Nhụy hớn hở khoe:

- Thịt xuất khẩu...

- Máy lạnh?

- Nhiều nhiều...

Cả cơ quan vỗ tay hoan hô thủ trưởng...

Công an huyện, theo chỉ thị của lãnh đạo đã chủ tâm theo dõi chuyện này, họ có vài lần truy ngược để tìm nguyên nhân nhưng không thấy gốc. Ai cũng nói là nghe trẻ con kể, nghe trẻ con đọc. Mà đã gọi là trẻ con thì không thể quy tội nó là tuyên truyền nhảm được. Vả lại Thành Trung Tín và Kim Nhụy đều có những việc mờ ám về kinh tế mà cơ quan đang có những dụng công theo dõi. Lãnh đạo thì nghĩ đến việc lớn nên muốn dẹp bớt những ca dao, hò vè, tiểu lâm có tác dụng hạ uy tín cán bộ để làm cho bộ mặt xã hội của huyện được trong sáng hơn. Còn Tín và Nhụy khi nghe chuyện này chỉ cười mỉm hoặc đổ cho những kẻ hẹp bụng, đổ

ký tung ra những tin thất thiệt nhằm bôi nhọ những cán bộ có năng lực.

Nói mãi cũng mỗi mồm. Kể mãi cũng phải mỗi miệng. Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua. Nhụy vẫn là Nhụy, Tín vẫn là Tín và khả năng liên kết giữa hai người càng ngày phát đạt hơn...Nhưng luật đòi thật công bằng. Khó như cái kim rơi xuống ao nếu quyết tâm thì cũng sẽ ra hướng chi là to đùng như Trung Tín với Kim Nhụy cho dù "nghệ thuật" chùi mép đã đạt tới mức siêu hạng.

Trước ngày phải cúi mặt ký vào "biên bản" ở hợp tác xã nọ, Tín và Nhụy đã bị bắt hốt ở cơ quan xuất khẩu. Thực ra là ông già coi kho bắt đúng nhưng vì quá thật thà nên đã bị Tín láu cá chùi mất tang chứng...

Ông già coi kho thường ngủ lại cơ quan tối vừa trông kho vừa thường trực để lấy thêm tiền bồi dưỡng nuôi con. Khoảng mười giờ đêm, ông tắt điện đi ngủ. Nằm được khoảng ba mươi phút thì ông nghe có tiếng kẹt cổng. Ông hé mắt nhìn thấy có một bóng đen đang len lén đi vòng ra sau phòng ông Tín. Hình như trộm? Trộm vào cơ quan đúng tối thủ trưởng có nhà không khéo mình sẽ bị kỷ luật. Ông khe khẽ ngồi dậy rồi khe khẽ mở cửa. Ông đi vòng ra sau nhà kho, lần bóng tối của dãy tường đi lên phía phòng ông Tín. Ông thấy cánh cửa của ông Tín có tiếng động. Ông áp tai vào nghe. Phòng thủ trưởng tối đen như mực nhưng lại lách rách tiếng cười.

Hay là bà ấy lên thăm. Chuyện này thì chẳng thể có. Từ ngày ông Tín làm thủ trưởng ở cơ quan, có một lần bà ấy lặn lội xuống chỉ đứng chờ ông ở cổng nói được một câu chuyện gì đó rồi lại được ông nhờ tay thường trực đèo xe máy ra Hà Nội, ngược tàu. Từ ấy cho đến giờ tuyệt không thấy bà ấy xuống nữa. Vậy thì đây là tiếng ai?

- Đi chơi với anh về, em chẳng ngủ được, thế là em liều sang đây. Cơ quan có ai không?

- Nhỏ thôi... Có lão già trông kho!

Thủ trưởng gọi mình là "lão già..." một cách khinh bỉ. Ông già trông kho nghe tiếp. Đúng là tiếng con Nhụy bên cửa hàng thịt!

- Nhớ anh quá...

- Tý thôi nhá rồi về. Thiếu gì chỗ mà em phải sang đây?

- Nhưng,, không thể ngủ được.

- Thôi... nín. Không khéo tay thủ kho còn thức!

Lại "tay thủ kho". Ông già trong kho tức khí, đập tay rầm rầm vào cửa:

- Tôi đây... Lão già đây... Tay thủ kho đây... Đề nghị ông chủ nhiệm mở cửa cho tôi bắt con mèo hoang vừa lạc vào đây.

Phòng Tin bỗng im ắng. Nghe như có tiếng sột soạt mặc quần áo?

- Mở cửa ra xem lão già này có trách nhiệm với cơ quan đến mức nào? Mở ra! Mở ra!

Mười phút sau, Tín lẹp kẹp đôi dép trở dậy bật đèn rồi thông thả đi ra mở cửa. Tín ra vẻ ngái ngủ hấp háy mắt:

- Có gì thể cụ?

- Còn gì nữa...

Ông già định cho Tín một trận trắng mắt vì thái độ cửa quyền, hống hách, phê phỡn, dĩ bợm của hắn. Tín mở rộng cửa, từ tốn cầm tay ông già thủ kho:

- Mời cụ vào...

Ông già coi kho trở mắt nhìn cái màn, cái chăn không người. Ông ghé mắt nhìn gậm bàn, gậm giường. Ông nhìn vào cánh tủ đóng kín. Tín lấy chìa khóa mở cho ông xem. Tủ chỉ có quần áo và đồ dùng quý. Con quỷ cái ấy chạy đằng nào? Chả nhẽ nó có phép tàng hình?

Ông già coi kho lạnh hết cả người. Tín vẫn từ tốn nhìn ông như không hề giận dữ, phiền lòng:

- Cụ quan tâm đến tôi thế là tốt, xin cảm ơn. Chắc là cụ mê ngủ. Thôi, giờ cụ về nghỉ đi. Tiện thể cầm mấy điều thuốc này về hút cho tỉnh táo.

Tín đút vào túi ông già gói thuốc lá ngoại hút dở. Ông già về đến phòng mình vẫn chưa hết lạnh chân, lạnh tay. Đến lúc ấy ông mới biết mình giận quá nên lú lẫn hết, cái cửa sổ phòng Tín không có chấn song!

Tháng sau, ông già trông kho được quyết định nghỉ hưu trước tuổi vì lý do sức khỏe. Ông ngâm đắng nuốt cay ra về và nguyên rửa mãi mình: già rồi mà còn dại!

Câu chuyện này được ông già coi kho đã về hưu của cơ quan xuất khẩu kể lại sau khi Tín và Nhụy bị hai dân quân "phạt đền". Ông hể hả như mình vừa được đá phạt trực tiếp vào lưới của đối thủ.

Tín đã đưa Nhụy lánh về chỗ người vợ già của mình. Nhưng phải đạo mạo đóng vai ông chú, đến ngày thứ hai Tín đã sốt ruột. Ngày thứ ba, với lý do rất chính đáng, cháu đã biết sơ sơ nghề đan nón, ông đưa Nhụy về "tá túc ở nhà đệ tử của mình: Ty Khoang"

Ty Khoang là đệ tử ruột của Tín. Hắn ở ngoài các cơ quan nhà nước nhưng lại chuyên dặt mối, bao thầu và tiêu thụ hàng của cơ quan nhà nước. Được Tín nâng đỡ, tạo nguồn hàng, mách mối, mấy năm nay Ty Khoang đã giàu lên trông thấy -từ mấy CC nước bọt. Ty Khoang với Tín là sống tốt, chết giỗ.

Hôm thấy Tín về về chiếc cúp đổ vào sân nhà mình với cô bồ trắng trẻo, mập mập ôm eo, Ty Khoang đã hiểu ra chuyện. Hắn không chờ Tín phải giải bày, vội hô vợ thu xếp một căn phòng rộng sát sông, có trang hoàng rất nhiều đồ ta, đồ tây để anh chị hưởng tuần trăng mật.

Tín nói với vợ chồng Ty Khoang:

- Anh chị sẽ ở đây dài dài...

Ty Khoang lễ phép:

- Bọn em chỉ mong có được giây phút này để đền đáp công ơn của anh.

Chốn thiên đường là gì Tín và Nhụy chưa hề biết, chỉ nghe nói. Còn căn phòng mà hai đứa hiện đang ở đây thật tuyệt tác. Ăn thì đã có vợ chồng Ty phục vụ. Còn ở và uống thì căn phòng không thiếu thứ gì. Bia hộp ngoại không thiếu. Thuốc lá ngoại thì có hẳn hàng cây. Cà phê, ca cao, kẹo ngon... cần cái gì có cái ấy. Buồng tắm ngay cạnh. Buồng vệ sinh cũng ngay cạnh. Mở cửa sổ là nhìn thấy sông nước. Bốn bề vừa thoáng

vừa kín. Ty Khoang lại thật lịch sự, hàng ngày ngoài ba bữa ăn nhậu còn không hề làm phiền tới anh chị. Ty Khoang đã rủ rỉ nói thầm vào tai Tín:

- Bỏ của anh phải nói là cực kỳ. Ông già chơi trống bỏi mà lại là trống bỏi xuất khẩu mới có giá chứ. Anh cứ thoải mái tự do. Bọn em xin bảo vệ an toàn và không hề quấy rầy. Theo em, anh chị cứ "nguyên thủy" cho nó sướng cái đời.

Tín tấm tắc khen Ty Khoang. Thật bõ cho hàng chục cây vàng mà Tín đã lợi dụng nhà nước tuần ra để hắt thu lãi. Ty Khoang trả ơn Tín như thế này cũng không thấm thía vào đâu.

Tín đã sống với Nhụy theo đúng cách gợi ý của Ty Khoang. Mới đầu Nhụy còn ngượng không dám làm. Sau thấy cái trò đấy hay hay, lại được Tín kích thêm, Nhụy đã thả hết mình để sống cho biết mùi đời...

Thật kinh khủng nếu phải kể vào đây những lối ăn chơi đấy đó mà Ty Khoang đã được xem, được đọc giờ truyền lại cho ân nhân của mình để "đại ca thực thi với cô bồ trẻ..."

Tín tuy già hơn Nhụy hàng chục tuổi nhưng tấm bổ nhiều người khỏe như kẻ đang trai tráng. Ngày ngày, họ như thú hoang. Cứ vào đến căn phòng riêng là Tín tự tay cởi quần áo của Nhụy ra rồi sau đó cũng như thế, Tín bảo Nhụy làm việc đó cho mình. Anh ta thực thi lối sống Âu Mỹ, kiểu băng hình tươi mát với cô bồ trẻ.

Em ngượng lắm - Nhụy nũng nịu!

- Vẽ... Đây là thế giới của mình. Làm thế mới là tình yêu, mới là hạnh phúc, "cưng" biết không? Cứ dấm dúi trong xó tối như bố mẹ mình, chán chết...

Nào hết, Tín thường khoác lên người Nhụy tấm voan mỏng tang rồi nheo mắt nhìn ngắm Nhụy. Mới đầu Nhụy, chỉ biết lấy tay ôm lấy mặt xấu hổ. Sau đó Nhụy cũng tự nhiên trước những ôm ấp, hôn hít kiểu lính tẩy của Tín.

- Anh này...cứ thế này mãi mãi thì sướng nhỉ? - Nhụy ngó ngán như trẻ con.

- Mẹ cha hai cái thằng nhóc - Tín chửi đồng - Nhưng cũng nhờ chúng nó nên chúng mình mới được đi với nhau như thế này...

- Thôi, quên hết anh ạ! Bỏ hết... anh ạ!

Nhụy có hay đâu, lúc ấy đứa con gái của cô đã phải đi bệnh viện cấp cứu. Thạch bị tai nạn vào mắt. Ông bố để ra Nhụy trước cái nhục tày đình của con gái, đã phát điên phát rồ chửi hết người nọ người kia đã làm hại con gái mình. Chửi chán thiên hạ, ông quay về chửi vợ chửi con. Ông lấy tất cả những thứ có ở trong nhà dính dáng đến Nhụy đem chất đồng ra giữa sân. Đó là quần áo của con gái mà ông giữ lại được từ lúc nó mới sinh tới khi nó đi lấy chồng. Đó là sách vở học từ vỡ lòng đến lớp bảy của Nhụy. Đó là cái chăn, cái màn Nhụy đã từng mắc, từng đắp. Ông lấy cả chiếc nón sòn và đôi dép đứt quai của Nhụy vất trên nóc chuồng gà xuống. Ông bới móc hết chỗ nọ, chỗ kia. Ông tìm hết những cái dính dáng đến Nhụy... Một can xăng năm lít, ông đổ ra không còn một giọt. Cái đồng quần áo, sách vở, chăn màn, áo của Nhụy bùng cháy dữ dội. Ông đứng nhìn ngọn lửa cháy mà nước mắt chảy ròng ròng... Đám cháy bốc lên cao. Có nguy cơ bén vào nhà. Lúc ấy ông mới hốt hoảng la lên. Mọi người xô vào dập tắt đám lửa. Cũng từ đấy ông bố để của Nhụy sinh ngó ngẩn.

Những lúc ấy... Nhụy vẫn trần như nhộng phè phỡn với Tín dưới sự bao thầu của con rắn khoang (Ty Khoang) chuyên môn lừa gạt cuộc sống bằng miệng lưỡi và nọc độc.

Theo trai bỏ cả ngoại già

Bỏ con hai tuổi, bỏ nhà ba gian.

Bố buồn bố phải lang thang

Chồng buồn chồng phải bắc thang đi tìm.

Nhụy ơi, còn óc còn tim

Thì về mà bới mà tìm trong than

Gái ngoan thành bạc thành vàng

Gái hư thành nắm tro tàn buồn không...

Lại một bài ca dao nữa xuất hiện. Con người thật hay chữ, hay thơ. Nhụy có nghe, và Tín nữa...

Đốn đờn dụ gái chơi ngang

Mặt thời mặt Tín, bụng mang ruột "phò"

Làm chi thì cũng là đồ...

Voi dày, ngựa xéo, chuồng chồ, chuồng hôi.

*

* *

Thạch về đến nhà thì Nhuận đã đi bệnh viện được hai ngày. Bà ngoại cũng ở liền trên ấy với chặt. Đi đường xa bụi bặm, nắng gió nhiều nhưng Thạch không lòng nào mà ngồi yên trong nhà được. Anh giặt giũ mấy cái quần áo của con vớt lại, quét qua cái sân, cái ngõ rồi khóa cổng sang gửi chìa nhà hàng xóm:

- Em gửi bác cái chìa. Nhỡ mẹ cháu Nhuận có về thì anh nói hộ là em và cháu đi nằm viện.

- Ôi dào....mong nóng gì cái đồ thối thây ấy. Mà mắt mũi chú thể kia thì lên trên ấy làm sao được. Gọi là sạch như bệnh viện thôi, nhưng trên ấy bắn thủôi hôi hám lại chạ người nữa. Chú nên nghe tôi ở nhà mấy ngày cho đỡ mắt đã. Ở trên ấy với cháu đã có cụ rồi.

- Nhưng em nóng ruột lắm. Em cứ gửi bác chìa khóa nhờ nhà em nó về...

Người hàng xóm không nói thêm trước cái lời dặn ngớ ngẩn ấy của Thạch. Còn anh, anh vẫn hy vọng! Trước mắt là phải lo cho Nhuận khỏi ốm đã.

Thấy cháu lên, bà ngoại hỏi:

- Thế nào con? Con có gặp được mẹ thằng Nhuận không?

Thạch lắc đầu. Bà ngoại bực mình mắng cháu:

- Mà không hỏi thì biết làm sao được mà lần?

- Hỏi làm gì hở bà? Mình đau, vợ người ta cũng đau.

Cảnh ngộ mình cũng như cảnh ngộ người ta. Chỉ nghe bà ấy nói ông

ta có đưa một đứa cháu nuôi về học đan nón rồi lại đưa nhau đi...

- Ra thế...

Ngán cho cảnh đời. Bà ngoại chỉ biết nhìn cháu ái ngại. Nó đã ăn phải bùa phải bả của cái lão trời đánh thánh vật kia thì tìm làm sao được đường về. Chỉ khổ thằng Thạch của bà. Không khéo kiểu này rồi ra thằng Nhuận mất mẹ. Nhưng thôi...ông trời đã định vậy. Con mẹ nó mà lần được lối về với con với chồng là nhà bà có phúc. Nhược bằng... thôi thì cứ coi như chả có nó. Chỉ thương cháu bà lỡ một đời. Chỉ thương chắt bà mới tý tuổi mà bơ vơ không mẹ.

- Thạch này, bà bàn với con như vậy! Con mới đi xa về còn mệt mới. Vả không may mắt mũi con lại thế kia! Con cứ về trông nom, thu xếp nhà cửa cho bà. Chỉ mai một thằng chắt nó -dứt cơn sốt là bà sẽ xin ra viện. Ở đây gió máy, bụi bặm nhiều, con nên về nhà mà tĩnh dưỡng cho nó lành cái mắt. Nhớ hòa nước muối mà rửa. Hồi bé mẹ mày bị đau mắt, bà cũng thường rửa nước muối cho nó đấy.

Thạch chỉ biết gật đầu trước lời của bà. Gật thì gật nhưng Thạch vẫn không về nhà như ý bà muốn. Cảnh nhà neo bán quá. Những lúc gay go hoạn nạn thế này, cần có một người đàn bà khỏe mạnh lo lắng thì Nhụy lại bỏ đi. Chuyện lang chạ của vợ không đẹp đẽ gì nhưng giá bây giờ Nhụy có mặt ở đây, Thạch sẵn sàng tha thứ hết. Thạch cũng đã từng làm khổ Nhụy. Bây giờ đến lượt Nhụy trả thù đây. Thạch xin quên hết, Nhụy ơi...

Thế là ba bà cháu cùng ở lại bệnh viện. Thương bà lưng còng, già cả, chân tay lẩy bẩy như không còn gân cốt, Thạch thường bế con đi rong khi nó quấy, hoặc bế ngồi cho nó ngủ yên giấc khi đêm về. Bà ngoại nhiều lúc muốn đỡ đàn cháu nhưng Thạch không cho lại cứ một, hai quây quây đuổi bà về. Bà về sao được khi những điều đứt ruột của mình đang còn ở đây...

Nhuần khỏi bệnh, ba bà cháu dắt díu nhau về quê. Tưởng qua được đận lao khổ này là bà cháu lam làm, đùm bọc lấy nhau nào ngờ...! vết

thương trên mắt Thạch tái phát lại, có phần nặng hơn. Nhất là mắt phải, đôi mí húp lên, nước vàng chảy ra đầy mắt, mùi hôi hám. Mắt trái thì có vẻ đỡ hơn, mở được và lơ mờ nhìn được. Mắt phải thì tăm tối như đêm ba mươi không đèn. Thạch lo lắng: Không khéo mình mù! Mù thì khổ bà, khổ con.

Làng xóm đã giúp, đỡ Thạch. Người cho vay gạo, người đi chợ rau củ mua bán giúp. Hợp tác xã trợ cấp khó khăn cho gia đình Thạch bằng một tạ thóc để anh có thể yên tâm dứt bà ngoại và con ra Hà Nội chữa mắt. Bạn bè Thạch xúm vào vận động và cuối cùng đã nhổ bật được anh ra khỏi căn nhà của mình:

- Mày không đi chữa là mày mù. Mày mà tăm tối thì bà ngoại với thằng Nhuận sẽ khổ.

- Cứ để hươm đã. Biết đâu ở nhà chữa thuốc lại khỏi.

Ra Hà Nội kích rích lắm. Bà tao thì già quá, thằng Nhuận lại rất nhỏ... Tao không yên tâm chút nào.

- Ông nội ơi. Ông đợi mắt ông có bọ ông mới đi hả? Lúc ấy, chỉ có việc cho dao nhọn vào mà khoét, hiểu không?

Thạch đã dần lòng leo lên xe máy để cho bạn đưa ra Viện Mắt. Một điều không may nữa đến với anh. Mắt phải của Thạch đã bị khoét vì không phương cứu chữa. Còn mắt trái của anh đã lành trở lại nhưng thị lực sút hẳn. Trước khi đi khám y tế, mắt Thạch 11/10, còn bây giờ anh chỉ có 4/10. Cũng may là Thạch vẫn còn nhìn thấy bà, thấy con và làm được những việc thô sơ. Công việc mộc mướp tinh xảo của anh phó mộc Thạch đang trên đà nổi tiếng đành bị xếp xó. Nguồn kiếm tiền nuôi bà, nuôi con không được rộng rãi như trước Thạch làm quen với cảnh mù một nửa của mình và tìm một việc làm khác ngoài mấy sào ruộng khoán, nghề đóng gạch thuê cho mấy chủ lò tư nhân. Công việc nhem nhuốc, vất vả nhưng cũng có đồng ra đồng vào ngoài mấy hạt thóc ở đồng...

Cùng trong thời gian này, Thạch nhận được thư Lin. Thư viết nắn nót,

trang trọng và tình cảm...

"Sơn Thượng ngày...

Anh Thạch kính mến!

Từ nơi rừng núi heo hút cô đơn này, em viết thư cho anh. Xin anh cho em được thay mặt cháu kính gửi tới bà ngoại, bác Thạch và bạn Nhuận lời thăm hỏi thân thiết nhất. Còn chị Nhụy, nếu chị có nhà, anh cũng cho phép em được gửi lời thăm sức khỏe chị của đứa em gái xa xôi.

Anh Thạch ơi!... Sau hôm chia tay anh, em lên lại nhà chị Am. Chị Am em vẫn bật vô âm tín không được hay biết tin tức gì về con người ấy. Anh góp ý cho em có nên gọi bố cháu là con người bội bạc không khi mà em và cả chị Am nữa không hiểu nguyên do anh ấy bỏ nhà đi vì lẽ gì? Còn chuyện nghi anh ấy chết, em chắc là không.

Anh kính mến! Ở nhà chị Am mãi, em cũng chán. Chị ấy vẫn rất tốt với mẹ con em mà sao em thấy mình cô cút, lẻ loi. Có lúc em thấy mẹ con em vô duyên nữa. Không có bố cháu ở đây, mẹ con em tự thấy mình là người xa lạ. Riêng em nghĩ thế thôi, chứ chị Am chưa hề có thái độ ấy dù chỉ là một chi tiết nhỏ và cháu thì còn quá bé chỉ biết chăm bám theo mẹ. Sở dĩ em có những suy nghĩ lung tung như thế này là do em chán, em quần phải không anh? Nhưng rồi... anh Thạch ơi, em đã đi đến một quyết định. Em đã đưa cháu về lại Sơn Thượng, nơi đội trồng rừng cũ của mình. Lá thư này là em viết cho anh ngay trong cái lán lâm nghiệp mà trước đây em đã ở.

Anh Thạch ơi, từ lúc gặp anh đến lúc chia tay anh, em luôn coi anh là người anh trai ruột thịt của em. Có ra khỏi cuộc sống của mình mới biết được người tốt, người xấu phải không anh? Cái số em thật hẩm hiu nhưng khi gặp được anh, em cảm thấy mình được dịu bớt phần nào. Em phải nói điều này ra bởi vì em đang muốn cầu cứu anh giúp đỡ cho em một điều. Số là... ngày về sống với nhà em, em đã mạnh dạn viết thư về tạ lỗi bố mẹ và xin hai cụ tha thứ cho những tội lỗi của mình. Hai cụ đã viết cho em chỉ vắn vắn có bảy chữ: CHÚNG TÔI COI NHƯ KHÔNG CÓ CHỊ và

ký tên cả hai người. Như vậy là hai cụ từ em. Cũng từ đấy, em có viết về nhà mấy lá thư nữa nhưng không được hai cụ trả lời. Em giận thân, giận đời từ đấy. Có lúc em còn căm thù cả người đẻ ra mình nữa. Bây giờ hoàn cảnh em nó như thế.

Anh Thạch ơi... em định bế con về với bố mẹ. Em cứ liều đưa cháu về, các cụ có đánh, có chửi mình cũng cứ lặn xả vào mà ở, mà sống. Mình là con kia mà, phải không anh? Anh thấy em nghĩ thế và định làm thế có được không? Anh góp ý cho em nhé.

Thôi, giấy ngắn... ấy chết! Em đoảng quá, em đáng bị ăn roi quá! Có mỗi việc quan trọng hỏi thăm anh mà em lan man mãi tý nữa thì quên...

Anh ơi... Đôi mắt của anh thế nào rồi? Từ hôm về đến giờ anh đã khỏi hẳn chưa? Lúc lên xe, cho tới khi xuống bến rồi em vẫn tự trách mình sao đôi mắt anh chưa khỏi hẳn mà vẫn đồng ý để cho anh ra viện. Giá cứ bắt anh ở lại điều trị một vài ngày nữa có tốt hơn không. Anh ơi... cho đến lúc này, em vẫn lo cho đôi mắt của anh. Em chỉ cầu mong cho anh khỏi.

Em xin dừng bút tại đây.

Câu chúc cho sức khỏe bà, anh chị bà cháu.

Em gái của anh!

Lin"

Đọc xong thư của Lin, Thạch thấy bồn thần cả người. Anh thấy thương cho số phận của cô gái trẻ, tuy số phận của mình cũng chẳng hơn gì. Dù sao Thạch vẫn là đàn ông. Tuy sóng gió gian truân đấy, nhưng sức tự chủ, sức tự an ủi chắc chắn lớn hơn. Thạch tin như thế và càng thấy thông cảm hơn với hoàn cảnh của Lin. Nhưng viết thư như thế nào cho cô ấy lúc này lại là chuyện khác. Cô ấy có thể về với bố mẹ sau một chuỗi dài lang thang, lầm lặt lắm chứ. Cha mẹ giận con đến bầm gan, tím ruột thật đấy nhưng chả lẽ lại đuổi nó đi khi nó biết ăn năn trở về. Máu chảy ruột mềm. Như mình với Nhụy mình còn sẵn sàng tha thứ hưởng chi là bố mẹ đẻ của cô ấy. Thạch tin là mọi chuyện sẽ tốt đẹp nếu cô ấy quyết tâm quay lại. Điều này thì thật dễ viết trong thư. Còn chuyện kia,

chuyện đôi mắt của mình đã mù một mắt, còn mắt kia chỉ nhìn được có một nửa. Tuy là chuyện riêng của Thạch nhưng lại liên quan đến Lin. Nếu nói thật, có thể cô ấy sẽ bế con về đây thăm mình. Nhưng nếu nói để cô ấy yên tâm thì mình là kẻ không thật. Xưa nay, tuy đói no, vui buồn có nhưng chưa hề Thạch nói dối ai bao giờ...

Đắn đo mãi, Thạch cầm bút viết thư cho Lin:

"Lin và cháu thân mến!

Tôi đã nhận được thư của cô. Xin cảm ơn cô có những lời hỏi thăm tốt đẹp tới gia đình. Bà tôi, cháu Nhuận và tôi vẫn bình thường. Nhà tôi vẫn đi công tác vắng chưa về. Tôi lo lắng lắm nhưng đành chịu. Cũng có hỏi thăm người nọ, người kia, lên cả huyện hỏi thăm cơ quan nữa nhưng ai cũng bảo đang tìm... thôi đành phải chờ vậy Lin ạ!

Lin và cháu thân mến!

Có sống trong cảnh này mới thấy thông cảm với Lin. Tôi chắc là Lin vất vả hơn tôi nhiều. Lin chỉ có một mẹ một con. Tôi còn có bà ngoại đỡ đần hôm sớm. Cái nữa, tôi là con trai nên cũng đỡ hơn con gái.

Tôi nói điều này xin Lin thông cảm kéo lại nói là trọng nam khinh nữ. Càng nghĩ tôi càng thấy đời con gái như Lin là quá vất vả. Nhưng... nhờ rồi biết làm sao. Tôi đồng ý với suy nghĩ của Lin đấy. Con thuyền gặp giông bão chẳng gì tốt hơn là ghé vào bến vào bờ. Con cái sa chân lỡ bước, chẳng gì tốt hơn là nương tựa vào bố mẹ. Lin nên về với hai cụ. về chuyện này Lin hạnh phúc hơn tôi nhiều. Thôi thì... gậm nhấm mãi những lầm lỡ chỉ tổ nát óc, nát lòng mà chẳng giúp ích gì trong khi Lin còn trẻ. Tôi thì chả hơn Lin mấy tuổi nhưng do hoàn cảnh gia đình nên tôi bị già đi nhiều. Đọc thư tôi thì Lin biết đấy. Có giống hệt lời lẽ của một người đứng tuổi không nào?

Còn chuyện đôi mắt của tôi mà khiến Lin phải bận lòng từ bấy đến giờ thì tôi xin thông báo một cách vắn tắt thế này... đã tốt rồi. Rất tốt nữa là chẳng khác Lin ạ. Xin Lin từ nay đừng lo lắng gì về đôi mắt của tôi nữa. Nó là chuyện không may hôm ấy nhưng nay đã khỏi rồi. Lin cứ coi như là

không có chuyện ấy nữa.

Tôi xin thân chúc sức khỏe Lin và cháu. Mong hai mẹ con vui vẻ và chóng về sum họp với ông bà ngoại.

Tái bút: Nhưng nếu gặp được chú ấy, nếu chú ấy về thì chẳng gì hơn vợ chồng, bố con xum họp Lin ạ!

Có dịp nào qua Hà Nội ghé về quê tôi chơi...

Thân mến!

Thạch"

Gửi thư đi cho Lin rồi, Thạch giặt mình. Trong thư có một câu mà mấy ngày sau anh vẫn còn áy náy. Câu ấy là câu Thạch mời Lin có dịp về chơi. Lời mời thì thật bụng. Thạch cũng muốn có dịp nào được gặp lại cô. Nhưng... nhớ Lin về, biết mình nói dối về đôi mắt thì sao? Lại thêm một điều lo nữa: nếu Nhụy ân hận quay về bắt gặp Lin thì cái nghĩ tốt của mình về vợ lại sinh ra hiểu lầm thì phiền...

Thạch vẫn mong Nhụy về...

*

* *

Còn Nhụy...

Nhụy vẫn tiếp tục vui thú với Tín ở nhà Ty Khoang. Một ông trung niên to con với một cô gái chưa đến tuổi ba mươi. Không biết trong những ngày, những đêm sống bên nhau như thế, họ có nghĩ tới gia đình?

Một chiều, Nhụy thần thờ ra ngồi một mình bên bờ sông trái với lệ thường hay đi trong cánh tay dịu của Tín khi hai người muốn thưởng thức cảnh sông nước. Tín thấy Nhụy khác tính vội theo ra:

- Em sao thế?

- Em mệt.

- Anh gọi thằng Ty Khoang bật băng vui nhộn cho em xem nhé?

- Thôi ạ!

- Em uống ca cao, anh pha?

Nhụy ném một hòn đất xuống sông:

- Giờ được uống nước sông là mát nhất.

Tín giật mình. Anh ta vội quàng tay ôm vai Nhụy như sợ vô tình cô ta có thể nhảy xuống sông tự vẫn:

- Cuộc sống đang đầm ấm vui vẻ thế này, sao bỗng dưng em lại nghĩ quẩn thế?

- Em chán hết rồi!

- Cả anh nữa?

- Chả lẽ những ngày qua anh có điều gì không phải với Nhụy?

Miệng Nhụy như bị dính nhựa mít. Đôi môi cô thừ ra. Đôi mắt mở to, lơ đãng nhìn những cánh buồm nâu, buồm trắng đang lừ lừ trôi giữa sông mà có cảm giác như thân xác mình đang bị xé toạt ra rồi ép mỏng bị thả trôi theo sau. Vụng trộm với Tín, lại xuôi lợt nữa khiến cô gái nhiều ham hố như Nhụy cảm thấy thích, yên tâm và có phần coi thường dư luận, coi thường những cái gì ngoài mình. Bỏ bịch với nhau chẳng qua là chuyện của những người ưa của lạ. Mòn người với anh thợ mộc cho dầu có bằng đại học đấy, nhưng là bằng treo, Nhụy chán. Nhụy gặp Tín và thấy Tín có những cái mà Nhụy cần. Chúc vạ Tín có. Tương lai Tín lại nhiều hứa hẹn. Thô tục một tý nhưng Tín là gã đàn ông, tuy lớn tuổi nhưng có sức và hết mình với thể chất đàn bà hơi thái quá của Nhụy sau những ngày được nguồn lợi của cửa hàng thịt vỗ béo. Tiếc là Nhụy đã có chồng, Tín đã có vợ. Những quan hệ xác thịt với Tín là một sự khám phá của Nhụy sau tình yêu với Thạch. Nhụy biết, con người luôn bị trói buộc bởi những luật lệ, nhưng khi biết vượt rào thì đấy là cả một thế giới kỳ diệu, hấp dẫn. Tín và Nhụy, cả hai đứa đều có tài lẩn khoản để ăn cắp của công bồi đắp cho mình và bây giờ họ lại lẩn khoản những truyền thống gia đình để bù đắp cho những ham muốn bản thân. "*Em thích anh, anh thích em...*" là cụm từ họ từng run rẩy thốt lên với nhau khi dưới gầm trời chỉ có hai người.

"*Quên hết em ạ!*". Tín thường động viên Nhụy. Thực ra là Tín dùng thuốc ngủ để mê muội Nhụy, mong Nhụy quên đi một mảng gia đình

riêng của mình mà đắm chìm vào cõi *"tình ái tân kỳ"*. Như hẳn thường ve vãn. Nhụy thì lại chẹp miệng nghĩ một cách rông dài về những meo mực của gã đàn ông đã từng có tiền sự về chuyện này. Có lúc, Nhụy hồn nhiên nghĩ, đây mới thực là tình yêu, đây mới thực là cái Nhụy cần.

- Nhụy này... anh to hơn hay là chức giám đốc CUHATHILO to hơn.

- Cả hai bằng nhau.

- Mai anh đưa trả em về cơ quan nhận kỷ luật nhé. Em chịu xuống làm nhân viên mấy năm rồi lại leo dần lên.

- Còn anh?

- Anh chỉ có em. Em bây giờ là tất cả. Mọi phương án, bài vị của anh ở huyện coi như sập đổ hoàn toàn. Bị đo ván bằng người con gái mỹ miều như em cũng đáng một kiếp đời. Trong tình yêu vốn dĩ không có chuyện binh đao chém giết khi mà trái đất này chỉ duy nhất có một anh và một em. Và lúc ấy, chỉ có êm đềm, ve vuốt. Lúc ấy chỉ có dịu ngọt. Lời của tình yêu là lời dễ cháy vào tâm can nhau nhất.

"Em bây giờ là tất cả...". Tín nói như vậy, trong lúc này, còn ngày mai, ngày kia. Trước đây, đã có lúc nào Tín nói với vợ mình như thế:

- Lần đầu tiên anh có một tình yêu. Lần đầu tiên anh nói câu ấy với một người con gái.

Tín nói với Nhụy như lời của một gã trai tân nói với một gái đương thì. Nhụy mê đi trong những âm hưởng du dương ấy. Càng mê hơn khi được sống với Tín bằng nhiều cung cách ái tình mà Tín đã nhập ngoại được...

Vậy sao chiều nay Nhụy lại thần thờ ngồi một mình bên sông? Nhụy ốm? Không! Những ngày này được tình yêu vỗ béo, được tay đệ tử ruột của Tín cung phụng những đồ sang, thức lạ. Nhụy càng trắng ra, xinh ra. Hôm nay da thịt vẫn thế, chỉ có đôi mắt là hơi khác. Đôi mi Nhụy đã ngả màu nâu sẫm. Tròng mắt Nhụy đã vẫn lên như ao trong ngày quây giời...

- Em làm sao thì cũng phải nói để anh còn biết đường mà lo liệu chứ?

- Em chẳng có làm sao cả?

Giọng Nhụy tự nhiên nhấm nhẳng. Tín vẫn dịu dàng:

- Thôi, anh đưa em về phòng nghỉ vậy. Ở đây gió quá.

- Kệ em!

- Vậy thì sao nào?

Nhụy vẫn đà nhấm nhẳng:

- Anh cho em về.

Tín chua xót:

- Về để giờ cái mặt thót ra ấy à?

- Cũng được!

- Em nóng tính quá. Đã bao lần anh khuyên em, em có hiểu được ý của anh nói không. Đành rằng chúng mình yêu nhau một cách chân thành, nhưng với xã hội là không chân chính. Không may bị võ lữ phải đưa nhau đi lánh nạn. Mai kia dư luận nó nguôi nguôi, ta sẽ đưa nhau về. Còn chuyện lo lót với các anh ở nhà, anh đã có thư về xin cáo lỗi. Thư anh đã đọc cho em nghe, kể cả chuyện giấu địa chỉ của chúng mình để họ không biết đường mà lần ra nữa...

Tín đã viết thư, đúng ra là làm kiểm điểm gửi về huyện. Gửi đích danh người phụ trách khối mình để mong anh nói giúp với ban lãnh đạo về cái "lỗi sinh hoạt" của hai người. Cuối thư Tín đã chốt lại bằng câu:

"Đời người ai chả có những lần lầm lỗi. Chỉ mong anh thương hai đứa em. Biết là có tội to với các anh, nhưng vì chúng em quá yêu nhau... các anh xử thế nào cũng được miễn là chúng em không phải bỏ nhau..."

Cúi đầu tạ tội".

Tín day lại:

- Bây giờ em muốn về?Hãy sắm lấy cái mo đã!

- Em - Nhụy bật khóc - Em nhớ con em. Trưa nay em lại nằm mơ thấy nó.

VI

Lin đã quyết định đưa con về với bố mẹ đẻ của mình. Đội trồng rừng cố giữ cô lại, nhưng Lin không nghe. Phòng tổ chức nông trường đồng ý xóa lỗi cũ và nhận lại cô vào làm theo chế độ hợp đồng, Lin từ chối. Máu tự ái trước vùng đất không mang lại cho cô sự đầm ấm đã khiến Lin dứt áo ra đi. Về với bố mẹ... đó là sự thôi thúc trong tâm can cô sau lúc nhận được thư của Thạch.

Trên đường về, Lin đã đưa con ghé qua thăm Thạch!

Lin đến quê Thạch vào quãng sâm sẩm tối. Đứng trước cánh cổng gỗ đã ải mọt, cô hồi hộp cất tiếng gọi:

- Anh Thạch có nhà không ạ?

- Ai thế?

Tiếng một cụ già trả lời, sau đó là tiếng gậy tre lộc cộc. Lin đoán đây là tiếng bà ngoại của Thạch. Có tiếng động đập then cổng rồi sau đó là hai cánh gỗ mở ra cùng với tiếng kèn kẹt. Bà cụ sững lại hồi lâu như ngờ ngác rồi ào phào:

Chị hỏi ai?

- Bà ơi! Cháu là người quen của anh Thạch!

Bà cụ vẫn ngần ngừ đứng án giữa cổng. Con mẹ thẳng Nhuần thì mất hút lâu nay. Giờ lại có cô gái lạ nào đây đang bế con hỏi đến cháu bà?

- Bà ơi... anh Thạch có nhà không ạ?

- Có... nhưng chị ở đâu đến mà lại biết em?

Lin mỉm cười, lúng túng:

- Dạ... cháu là người quen của anh Thạch bà ạ! Có tiếng động từ trong nhà. Qua vai bà cụ, Lin nhìn thấy Thạch. Anh ấy đang đi ra phía cổng. Sao dáng anh ấy có vẻ chậm chạp, dò dẫm như người già thế kia nhỉ?

Tiếng Thạch:

- Ai hỏi tôi thế?

- Em đây mà. Nhân tiện đưa cháu về quê, em ghé vào thăm bà và anh.

- Ôi... cô Lin, cô Lin. Bà ơi, bạn của con đấy bà ạ!

Bà ngoại bây giờ mới thật sự tin Lin là bạn của cháu mình...

- Tôi...chị đưa cháu vào nhà đi. Vào đi...! Thằng Thạch chả nói. Già cả giờ lẫn cần, có gì không phải chị bỏ quá cho!

Khi đã ngồi quây quần với nhau trong nhà rồi, Lin hỏi Thạch:

- Mắt anh thế này mà anh đối mẹ con em.

Thạch chỉ biết cúi mặt nhận lỗi. Còn Lin sau phút giây mừng rỡ là sự ái ngại, than vãn. Bà ngoại thì vẫn một giọng mộc mạc than thở:

- Ông trời thật chẳng công bằng tí nào chị ạ! Vợ hư hỏng thì lại đi quá báo chồng. Đã vào Viện Mắt Trung ương khoét mắt một bên. Giờ có mắt giả rồi nhưng chả nhìn được cái gì. Mắt kia thì xấu tệ. Mắt thanh niên mà dò dẫm hơn mắt bà già...

Nghe bà ngoại kể lẽ sự tình, từ chuyện vợ bỏ nhà bỏ con rồi chuyện đôi mắt đang lành bỗng hóa ra mù dờ của Thạch, Lòng Lin nhói lên như có ai lấy kim bất ngờ đâm vào. Có về đây thăm, Lin mới thấy hết được hoàn cảnh của Thạch. Sự trớ trêu của tai họa đã liên tiếp giáng vào cuộc đời anh. Một nửa phần tai họa đó có nguyên nhân từ Lin. Lin ân hận kể hết sự tình đầu đuôi cho bà ngoại nghe về những chuyện có liên quan tới hai người.

Trong lời kể của cô có pha lẫn nước mắt. Lin không làm sao ngăn nổi nó ứa ra khỏi bờ mi. Cô biết khóc lúc này thì chả hay ho gì trong đôi mắt nhìn của bà ngoại nhưng không làm sao mà ngăn nổi.

- Đã khuyên nhủ cháu nhiều lần nào cháu có nghe. Cứ lo nghĩ nhiều rồi sinh ra kém ăn kém ngủ. Người ta lành lặn còn lo hưởng chi là mình! Đấy, chị tính cứ tối đến là chả còn nhìn được cái gì ra cái gì.

Điều bà ngoại nói là sự thật. Lin đã trông tận mắt. Rót nước mời Lin uống mà Thạch toàn rót ra ngoài...

- Mẹ con cháu thì cứ yên tâm là mắt anh Thạch đã khỏi bà ạ. Giờ có về đây mới biết.

Nghe bà ngoại và Lin "kể tội" về mình, Thạch chỉ lặng ngời nghe. Đúng là anh đã làm khổ người lành. Nhưng không thể không nghĩ ngợi. Huyện đã thông báo cho Thạch biết về lá thư của gã đàn ông đều cáng ấy. Như vậy cả hai đứa vẫn còn chứ không phải vì xấu hổ mà sinh ra nhảy xuống giếng hoặc tự sát như anh có lúc chột lo nghĩ đến. Họ là loại mặt dày mày dạn. Công khai tuyên bố sống với nhau rồi lại còn trơ lỳ ra giấu cả lãnh đạo mình nơi hai đứa đang lẩn trốn. Táo tợn đến thế là cùng. Họ có đầu óc, họ có trái tim hay chỉ là hai con vật bị thú vui xác thịt làm cho quên hết mọi sự đời. Chỉ thương nhất Nhuận. Tuy không quấy cụ, quấy bố nữa nhưng vẫn kém ăn, kém chơi vì thiếu hơi mẹ. Thạch vẫn muốn nó có Nhụy ở bên cạnh cho dù quan hệ của hai người có thể sẽ khác đi. Người mẹ là gốc của những đứa con khi chúng chưa đến tuổi trưởng thành.

"Nhụy ơi... Dù chán chường anh đến mấy... Dù cuộc sống mới có hấp dẫn đến mấy thì xin em hãy tỉnh trí lại mà nghĩ rằng mình đã một lần sinh đẻ, mình đã có một đứa con, mình đã là mẹ... Nhụy hãy về với Nhuận. Nó cần có em".

Thạch đã nhiều lần thầm gọi vợ như thế. Anh hy vọng có một dòng điện sinh học nào đó phát ra từ mình, truyền đến Nhụy, thức dậy lương tâm cô ấy. Nhưng... Nhụy vẫn như hòn sỏi ném xuống dòng sông rộng. Và, lúc này đây trong ngôi nhà của Thạch lại xuất hiện một người phụ nữ mới. Anh không lạ nhưng thực tâm không muốn Lin có mặt trong ngôi nhà của mình lúc này.

Thạch lảng sang chuyện của Lin:

- Cô quyết định đưa cháu về với ông bà!
- Vâng...
- Đã thư trước cho hai cụ biết chưa?
- Cần gì phải thư. Thư để nói dối ấy à?

Thạch thấy có sự hờn trách mình trong giọng nói của Lin. Cô ấy vẫn nhất định không quên chuyện đôi mắt tàn tật của Thạch.

Trong cái than vãn, oán giận kia Thạch đã linh cảm thấy một điều gì khác biệt trong Lin. Anh không muốn có sự trớ trêu nữa đến với hai người.

- Mấy khi cô đưa cháu về gia đình chơi nên ở với bà tôi vài ngày rồi hãy về dưới kia với hai cụ.

- Mai em đi...

Giọng Lin có vẻ kiên quyết. Thạch nghe và im lặng. Chính sự im lặng này của Thạch lại làm cho Lin bức bối.

Suốt đêm hôm ấy Lin ôm con nằm bên bà ngoại của Thạch mà không sao ngủ được. Bà ngoại Thạch cũng thế. Hai bà cháu thay nhau trở mình.

- Khó ngủ hả cháu? - Bà ngoại đã thân tình hơn với Lin - Lạ nhà mà? Tính bà cũng thế đấy. Hễ cứ đi đâu lạ cái hơi chần hơi giương của mình thì đổ có chợp mắt được.

Bà ngoại lần tay, trở dậy. Lin thấy do mình mà bà khó ngủ, cô băn khoăn:

- Bà ơi ! Bà dậy làm gì thế ạ?

- Nghe như có con muỗi nó vo ve. Bà dậy lấy cái đèn cho cháu đốt muỗi.

Ngọn đèn được vịn to lên. Chiều bà, Lin giơ ngọn đèn trong màn tìm muỗi.

- Con soi ở bốn góc màn xem. Đã lạ nhà lạ giường lại có muỗi nữa thì làm sao mà ngủ được. Con cứ nhìn cho kỹ. Loại muỗi mắt này chỉ bé bằng cái đầu kim thôi!

Lin đã tìm được con muỗi mắt ấy. Muỗi bị đèn hơi nóng rơi thõm vào thông phong rồi "xèo" một cái. Bà cụ tỉnh tai thật.

- Đấy, bà nói có sai đâu. Giờ thì bà cháu mình yên tâm mà nhắm mắt.

Lin đổi lại thế ngủ cho con, đẩy nó sát vào trong tường. Bà ngoại gạt đi:

- Cứ để nó nằm giữa.

- Cháu sợ nó tè ra...

- Ôi dào... Sạch sẽ, chạy tịnh từ năm mười tám tuổi kia. Mấy năm nay có thằng chắt Nhuận lại thấy thèm hơi trẻ. Cứ để con nằm đấy, bà ngủ được.

Căn nhà trở lại im ắng sau khi đèn tắt hẳn. Tiếng thở của bà ngoại và Lin đã dịu. Gian bên, Thạch ôm cu Nhuận, mắt nhắm nghiền không dám cựa quậy nhưng không sao ngủ được. Thạch cứ chong người thức thề cho đến sáng.

Lin dậy rất sớm. Khi biết Lin dậy, bà ngoại cũng dậy theo. Thạch biết cả nhưng vẫn giả vờ như đang ngủ.

- Bố thằng Nhuận đã dậy được chưa đấy?

- Ờ... ờ...

- Mẹ con cháu Lin nó đang đòi về đây này...

Thạch bật dậy, tỉnh táo hẳn:

- Con giữ mãi không được. Giờ chỉ có bà. Ai lại mới đưa con về tối qua, sáng nay đã nằng nặc đòi đi.

Bà ngoại đặt bàn tay mình lên tay Lin:

- Một ngày nên nghĩa cháu ạ. Hai anh em quen biết nhau như thế, giờ cháu lại đưa con về thăm bà... Cháu nghe bà, để con ở đây chơi với anh nó mấy ngày. Giờ về dưới ấy biết bao giờ anh em mới lại gặp được nhau.

Lin bậm môi, cúi mặt, Thạch, nói vui:

- Cô mà "một hai" cho cháu đi, nếu có dịp nào ghé qua dưới ấy là tôi không vào nhà đâu.

Lin nhìn trừng trừng vào Thạch rồi bế con đứng bật lên:

- Thôi, mẹ con cháu xin phép bà và anh...

Thạch đứng lên theo:

- Thì chờ tôi vậy. Cô đã quyết, bà cháu tôi không dám giữ. Đây ra bến xe cũng đến hai cây số. Lin để tôi lấy xe đèo cô và cháu ra bến.

Mi mắt Lin bỗng sụp xuống. Mắt mũi anh thế đèo làm sao được mẹ con em...

Lin lăm lì bế con đi. Cô giận Thạch đầy ruột và tức đến ứa nước mắt.

Bố mẹ Lin đón tiếp con gái trở về một cách lạnh lùng. Hai người lăm lét nhìn con như nhìn người lạ vào nhà mình. Lin đã đọc được thái độ đó của người đẻ ra mình nhưng đã quá từng trải, cô bình tĩnh ứng xử. Cô biết các cụ đang ra phép...

- Con chào bố mẹ! Nào, con trai của mẹ, con khoanh tay con ạ ông bà đi.

Bố Lin lạnh lùng nhìn con gái và cháu ngoại của mình đáp:

- Tôi không dám!

Mẹ Lin không thừa không rằng, mắt lừ lừ nhìn con gái rồi vội vã đi ra khép cửa. Bà biết Lin mang sự đã rồi về cho bố mẹ. Ông ấy thì đang sẵn sàng nổi khùng và quát mắng. Ý tứ của người mẹ đã khiến bà phải đi ra khép cửa. Con xấu xa, hư hỏng liệu bố mẹ đẹp đẽ gì mà phoir ra cho thiên hạ...

Sau phút ngọt nhạt, lạnh lùng, bố trừng mắt nhìn Lin và thực thi cơn thịnh nộ của mình:

- Mày bế thằng bé đi đâu cho khuất mắt tao...

Lin ấp úng:

- Con đã thưa chuyện với bố mẹ...

- Tao điếc! Đi ngay. Dòng giống nhà tao không có đứa khốn nạn như mày.

- Thưa bố...

- Bố mày chết rồi. Mẹ mày cũng chết rồi. Mày là đứa chui từ cống, từ rãnh ra. Đi ngay...

Bà mẹ nhìn khuôn mặt đặng đặng sát khí của chồng nói đỡ con gái:

- Thì nó đã về...

- Bà nữa... - Ông chỉ thẳng vào mặt bà - Tôi đã nhiều lần nói với bà rằng nhà này không có nó.

- Dù sao...

Bà mẹ ấp úng trước sự cương quyết của ông bố. Bà khẽ đẩy con và

cháu về phía sau nhà trong lúc ông muốn lăm lăm lôi nó vút ra cửa.

- Bà thương nó thì bà đi với nó.

Ông bố vẫn cương quyết. Lin giằng tay bố, bế con ngồi lì ra giữa nhà:

- Con đã về là con không đi nữa. Bố mẹ thương thì con và cháu được nhờ. Bố mẹ đánh, bố mẹ giết thì con với cháu phải chịu.

Ông bố ngồi phịch xuống xa lông, tay ôm đầu kêu trời. Sự giận dữ của ông tới mức giá cái đầu không có hộp sọ cứng, ông sẵn sàng bóp nát nó ra vì những điều đau đớn dày vò ông mấy năm nay.

Con bỏ nhà đi không một lời dặn lại. Cái nỗi hoang mang lo lắng này chỉ có ai là bố là mẹ mới hiểu thôi. Đùng cái nó viết thư về nói là đã có chồng có con. Đòn bất ngờ này khác nào nhà cháy, vỡ òa trong tình cảm của những người đến tuổi ông, tuổi bà bị con cái bôi nhọ bằng sự vô phúc của nó.

Thế là hết. Thế là chấm dứt. Không còn con cái. Không còn bố mẹ. Ông cứ nghĩ với lời lẽ từ bỏ ấy nó không bao giờ còn dám vác mặt về nữa. Cái mo ông đeo mấy năm nay đã có phần mờ nhạt trong quên lãng của dư luận, của cơ quan, thì nay nó lại ưỡn ẹo bế con dẫn xác về. Đúng là con hoang, cháu hoang. Cái mo bố mẹ đeo suốt mấy năm nay giờ sẽ là cái mệt chiềng ra trước bàn dân thiên hạ...

Ông ngọt giọng trước sự lì của Lin:

- Giờ đã về đây, cần gì, muốn gì thì lấy rồi xéo ngay.

Ông nói trống không. Ông không muốn xưng hồ bố con với đứa hư hỏng.

Lin đã nghe hết lời bố nói. Nổi lạnh lưng lúc đầu và sự giận dữ bây giờ của ông là thực chứ không phải làm phép. Lin hiểu cái nổi giận quá kia của bố. Lúc còn ở nhà ông thương, ông cưng Lin bao nhiêu thì bây giờ ông căm, ông ghét Lin bấy nhiêu. Lỗi là ở Lin. Lin quá tự do. Lin quá hư hỏng. Giờ Lin chỉ biết ôm chặt lấy con mà chịu tội trước bố.

- Mà có đi không thì bảo?

Lin vẫn im lặng. Bố tức khí cầm cái điều cày quăng vào con gái. Mẹ

vội lao ra đỡ. Cánh tay mẹ phải chịu đòn thay Lin. Mẹ ôm cánh tay đau nói với bố:

- Nó đã cùng đường nên mới phải bế con tìm về. Mình là bố là mẹ nó, tôi xin ông...

- Bà để ra nó chứ tôi không để. Bà còn thương nó thì bà cũng đi đi.

- Ở hay...

Mẹ nhướn mày nhìn bố. Cánh tay mẹ bị sây sát, đỏ lên. Bà vừa khóc vừa xuyết xoa. Lin biết cùng một lúc trong mẹ đang nhói lên hai nỗi đau, Lin ngẩng mặt nhìn bố. Mặt Lin đã loáng ướt những nước mắt:

- Con không cần tiền nong, của cải của bố mẹ. Ở nơi khác con cũng đủ sức làm để kiếm tiền nuôi cháu. Chuyện hư đồn của con, con đã nhiều lần xin bố mẹ tha tội. Giờ con đưa cháu về đây, con cần có bố mẹ, cháu cần có ông bà. Bố mẹ thương xót thì cho con và cháu được làm con làm cháu. Nếu bố mẹ không đồng ý thì con và cháu đưa nhau ra nhảy xuống sông tự tử để bố mẹ không phải xấu hổ vì đưa con hư hỏng của mình.

Miệng bố bật ra một tiếng "hừ" rất to. Ông mở to mắt nhìn Lin như nhìn một nhân viên "cùn" dưới quyền đang cứng đầu cứng cổ trước thủ trưởng.

- Mày bảo sao.

- Con và cháu sẽ chết cho bố mẹ mát mặt. Đến lúc này con cũng không thiết sống nữa.

Lời Lin có vẻ gân guốc, dứt khoát. Cô đọc thấy sự lo lắng trong thái độ của mẹ và nét bối rối trong đôi mắt của bố. Lin không dám dọa nạt bố mẹ về sự liều lĩnh của mình nhưng bí quá cũng đành phải vậy, mặc dù cô rất muốn sống để tìm Mạn và đang canh cánh một nỗi ân hận vì đôi mắt của Thạch.

Mẹ đã đưa được hai mẹ con Lin ra phía nhà sau mà không bị bố ngăn cản. Lin biết bố đã dịu lại mặc dù ông vẫn đang ngồi trơ ra như đá.

Cuộc sống gia đình dần dần trở lại với mẹ con Lin. Bố mẹ thương lại con gái và quý yêu đứa cháu ngoại không may của mình. Tình cảm ấy

Lin thực sự có được sau một tháng sống bên bố mẹ và gia đình. Cô lặng lẽ chịu đựng trước những đôi mắt của những người hay thóc mách, dịu dàng với hàng phố, ngoan ngoãn với bố mẹ. Ngày ngày, mẹ nhận túi ni lông về cho Lin in nhãn gia công. Với số tiền công thu được, mẹ con Lin đủ góp với đời sống của ông bà. Lin hy vọng cuộc sống cứ yên ả như thế này cho đến hết đời. Lam làm nuôi con và vĩnh biệt tình yêu, đó là quyết tâm của Lin. Đời con gái đã qua đặng đèo dốc rồi nên Lin ngại. Tuy thế, thỉnh thoảng trong Lin vẫn nhói lên nỗi ân hận về đôi mắt bị nạn của Thạch, đôi mắt của ân nhân mà Lin kính trọng như anh trai của mình. Lin định bụng khi chuyện nhà thật êm, cô sẽ gửi con cho ông bà giữ hộ để đi thăm Thạch.

Có quay trở lại thăm anh một lần nữa cô mới yên lòng. Lần trước vì giận sự nói dối của anh nên Lin đã dửng dưng ra đi. Khi về đến nhà mình, biết cái sự giận dỗi ấy của mình là hết sức vô lý nhưng không thể đi ngay được vì đang cần phải có thời gian làm lành lại với gia đình.

Một hôm Lin nói với mẹ:

- Con có tý việc phải ra Hà Nội mấy ngày.

Mẹ hỏi ngay:

- Việc gì?

Lin ấp úng:

- Dạ... Con đi thăm một đứa bạn...

Mẹ biết con nói dối:

- Không có đi đâu cả. Bạn bè mày có đứa nào ở Hà Nội. Đã về là ở nhà. Bố mày đã nguôi giờ lại muốn khuấy lên phải không?

Lin vẫn dửng dưng nói tiếp:

- Thú thật với mẹ là con định về lại Sơn Thượng. Hồi đi về dưới này con có vay các chị ấy ít tiền...

Mẹ biết con gái nói quanh. Mẹ nhúm mày nhìn Lin:

- Mày dối mẹ thế là hư con ả! Đã cùng đường phải quay về thì đừng nghĩ vẩn vơ những chuyện nọ kia nữa. Tự do thế là được rồi. Hư hỏng

thế là đủ rồi. Một lần thôi...Chứ lặp lại lần nữa là tao với bố mày chỉ còn cách kiếm sợi dây...

Lin vẫn không buông mục đích của mình. Mẹ càng ngăn bao nhiêu cô lại càng thấy lo lắng, ân hận bấy nhiêu về Thạch... Lin vẫn tiếp tục nói:

- Nhưng con trót mượn...

- Không đi đâu cả - Mẹ gắt - Nợ thì ra bưu điện chuyển tiền trả người ta...

Lin ấp úng:

- Con muốn lên để được tạ ơn các chị ấy.

- Tao đã nói rồi. Mày muốn đi thì cứ bố con đi thẳng. Lần này thì không có ai tiếc nữa...

Mẹ kiên quyết giữ Lin. Mẹ không tin bất cứ điều gì của Lin lúc này ngoài ngôi nhà mà Lin đang sống trong sự cai quản nghiêm ngặt của bố mẹ. Nguyên vọng muốn được đi thăm lại Thạch của Lin bị sự nghiêm khắc của gia đình ngáng trở. Có lúc Lin muốn thừa thật mọi chuyện có liên quan tới Thạch nhưng không dám. Chuyện hoàn toàn tốt, hoàn toàn tình nghĩa mà sao Lin không dám nói. Giả sử Lin có dũng cảm nói ra chắc chắn bố mẹ sẽ không tin. Đã một lần hư hỏng, đã một lần khiến bố mẹ phải xấu hổ với mọi người. Cô biết tạo lại được sự tin tưởng ở hai cụ quả là khó. Chuyện không thể một tháng, hai tháng. Đây là cái giá Lin phải trả. Cho nên cái nguyên vọng chân chính kia vẫn cứ bị cô chôn chặt trong lòng...

Ôi... đôi mắt của anh ấy. Đôi mắt nâu, sáng hiền. Đôi mắt nhìn Lin rộng rãi không ẩn ý. Đôi mắt lúc nào cũng như cười, lúc nào cũng như sẵn sàng làm những việc tốt cho người khác. Đôi mắt mà... khi chỉ còn một phân tư ánh sáng vẫn nói là còn tốt nguyên vẹn để cho người muốn biết ơn được yên lòng. Giờ thì cái một phần tư ánh sáng còn lại kia vẫn đang tiếp tục bị đe dọa. Có thể với những phiền muộn đang có sẵn biết đâu cái một phần tư hiếm hoi kia lại chả lụi dần, tàn dần. Một năm nữa, hai năm nữa nếu được phép gia đình quay lại thăm anh, biết đâu anh

không còn nhận ra gương mặt mình. Biết đâu cái nhìn lúc ấy trong anh chỉ còn là một khoảng đen thăm thẳm và anh chỉ nhận được Lin bằng tiếng nói. Ôi... nếu không may như thế thì Lin sẽ ân hận suốt đời.

Anh Thạch ơi... em lo quá mà sao lúc này... Em không thể, không thể. Anh có biết được nỗi lòng của đứa em gái xa xôi... Em chỉ mong được gặp lại anh dù chỉ chốc lát, mà sao...

Nhiều đêm Lin đã nghĩ tới chuyện này và khóc.

Cũng thời gian này Duân, người bạn thuở học trò, cái cậu chàng vì quá thích Lin đã ấn cô vào góc tường khuất rồi tới tấp hôn lên mặt một cách thô lỗ ấy đã tìm đến.

Duân hơn Lin hai tuổi, đã có một con gái nhưng góa vợ. Vợ Duân bị chết đuối khi theo chị em qua sông sang một làng xem hội. Đồ người nhiều, lái tham nên đã mang thảm cảnh đến cho Duân. Đồ đấm, Duân mất một đời vợ. Nay nghe tin Lin về lại phong thanh biết được cảnh ngộ của cô, Duân đã tìm đến. Bố mẹ Lin hiểu được ý định của Duân nên cũng tạo điều kiện cho hai đứa gặp mặt, nói chuyện riêng.

Duân bảo Lin:

- Cảnh ngộ của tôi Lin đã biết. Chuyện của Lin tôi cũng nghe mẹ nói. Chúng mình đều là hai đứa không may...

Nói đến đây Duân ngưng lời để thăm dò ý tứ của Lin. Lin chỉ biết bậm môi bấm chặt ngón chân cái xuống nền nhà:

- Anh Duân may mắn hơn em nhiều.

Duân khẽ lắc đầu:

- Một đứa mất vợ, một đứa mất chồng thì làm sao mà tính nỗi chuyện nhiều ít hả Lin!

- Em làm gì có chồng mà so sánh nỗi với anh.

Lin nói điều đau xót. Duân đặt tay mình lên tay Lin ý muốn truyền sang cô niềm thông cảm:

- Mình không nói về chuyện riêng cũ của hai đứa nữa Lin có đồng ý không nào?

- Hậu họa em đang phải gánh chịu đây anh bảo em làm sao có thể quên được. Lắm lúc ngán sự đời quá, em chỉ muốn chết.

Mắt Duân bỗng tối lại, mặt nặng trĩu:

- Tôi chắc là Lin giận tôi lắm.

- Giận gì cơ ạ?

Lin ngược mắt nhìn Duân hỏi lại. Một thoáng gợn gợn trong mắt Lin khiến Duân ấp úng:

- Cái chuyện ngày trước ấy.

Tự nhiên một tiếng cười bật ra từ miệng Lin:

- Nhắc gì cái chuyện trẻ con ấy.

- Tôi ân hận mãi...

Hai người im lặng. Hình như đã đến chuyện quan trọng nên cả hai đều cảm thấy lúng túng. Họ quá hiểu ý định của nhau, quá hiểu những điều sắp diễn ra của cuộc gặp gỡ này nên tự thách đố nhau bằng sự im lặng của mỗi đứa. Cuối cùng Duân phải khởi sự trước:

- Lin này...

- Dạ!

Duân bật lửa châm thuốc hút. Khói thuốc phả ra lan tỏa giữa hai người. Lin nhú mày, nhăn mũi. Duân vội dụi đầu thuốc đang cháy vào cái gạt tàn màu da lươn:

- Tôi nghĩ mãi. Nghĩ từ hôm nghe tin Lin về cơ.

- Tôi muốn... Lin cho tôi được làm bạn với Lin...

- Ồi...

Lin khẽ thốt lên. Cô mở tròn đôi mắt nhìn Duân:

- Sao anh lại nói chuyện ấy với em.

Duân hơi sững người:

- Tôi còn biết nói với ai ngoài Lin. Thú thật... tôi yêu Lin từ cái hồi ngày xưa ấy. Cũng vì trẻ người non dạ, thô lỗ nên để Lin giận từ đấy. Khi lớn lên muốn tìm đến Lin thì Lin đã đi rồi...

Duân chân thành nhưng lúc này không thể. Mạn bỏ đi không một lý

do. Giận Mạn vô cùng nhưng để quên được Mạn thì không. Từ dạo ấy đến giờ trong tình cảm vợ chồng, trai gái, Lin chưa hề nghĩ đến ai ngoài Mạn.

Duân vẫn giải bày tiếp:

- Giờ Lin về... Hai đứa mình tuy khác nhau về những điều may rủi nhưng cảnh ngộ thì chả khác gì nhau. Tôi cũng đã thừa chuyện với hai bác nhưng tôi biết cái quyết vẫn là ở Lin. Lin cho phép hai đứa mình được làm lại.

Duân nắm chặt bàn tay Lin. Lin thấy hơi nóng từ lòng bàn tay của anh lan vào da thịt mình. Cô để yên bàn tay mình trong tay anh. Duân cảm thấy tình yêu đang trong tầm với. Anh khẽ kéo Lin ghé sát lại phía mình. Lin đã né người, rút vội bàn tay mình ra khỏi bàn tay Duân:

- Lin xin cảm ơn anh. Chuyện ấy... bây giờ thì không được. Anh cho phép Lin được làm bạn của anh như khi hai đứa mới biết nhau.

- Anh muốn... - Duân xúc động - Lin cho phép anh được ao ước những điều cao hơn thế.

Lin lắc đầu. Cô không sẵn sàng hay là chưa sẵn sàng trước điều Duân muốn. Nài nỉ, Duân có đủ khả năng. Trục bám... Duân cũng sẵn sàng. Duân đã yêu Lin từ xưa và lúc này đây cái hình ảnh cô bé Lin kháu khỉnh lúc đang tuổi học trò lại trở về nguyên vẹn.

- Anh không lúc nào nghĩ khác về Lin. Lin vẫn là Lin của Duân những năm về trước.

- Muộn rồi...

Duân khẳng định:

- Đối với anh thế vẫn là sớm!

Lin ngẩng mặt nhìn Duân. Đôi mắt Lin sáng và thẳng.

Duân có cảm giác như những tia ấy đang dội vào mình.

- Anh thông cảm. Tuy vậy, Mạn vẫn là chồng em. Anh ấy bỏ mẹ con em đi đến bây giờ vẫn chả rõ lý do. Giận thì giận thật đấy nhưng dù sao...

Lin không nói hết câu. Duân cảm thấy hình như cô đang muốn nén

chặt trong ngực mình một hơi thở dài không cho nó ứ ra khỏi đôi môi đang se khô vì buồn và khó nói. Tình yêu đâu phải chuyện dễ. Hai đứa hai hoàn cảnh tựa tựa nhau như vậy, ai chả nghĩ hợp tình hợp lý. Vậy mà... Duân cảm thấy thật khó khăn trước lời nói ngọt và thái độ dịu dàng của Lin. Anh lẳng lặng đứng dậy nắm chặt tay Lin:

- Em cho anh được hy vọng.

- Anh về.

Lin tiễn Duân ra tận cửa rồi quay vào với tâm trạng băng khuâng. Dù sao Duân cũng gieo vào lòng Lin một cảm giác ấm cúng và tốt đẹp.

Chiều ấy, mẹ đi làm về. Như mọi khi, vừa dựng xe vào tường nhà bà đã xăng xái đi lo chuyện bếp núc. Hôm nay thì không. Uống vội ngụm nước lọc, bà gọi Lin vào buồng. Bà muốn nói chuyện riêng với con gái mình.

- Sáng nay Duân qua chơi hả con?

- Dạ...

Mẹ gật gật rồi hỏi ngay:

- Con thấy thế nào?

- Mẹ bảo sao ạ!

- Chuyện cậu Duân ấy!

Lin vân vê sờ nắn những ngón tay của mình:

- Con đã nói với anh Duân rồi...

Mày mẹ hơi nhúu lại. Bà nhìn cô con gái khó chịu. Giọng bà căng ra rồi trĩu xuống:

- Còn làm cao hả? Con tính... cũng là chỗ bạn học cũ. Có quen, có thân hẳn hoi. Hai đứa bây giờ khác gì cảnh rổ rá cạp lại. Nó chịu đến là phúc đức nhà tôi còn lớn đấy cô ạ. Đến thế thôi chứ còn mong gì hơn...

Lin chậm rãi phân trần với mẹ:

- Con đâu có nghĩ những chuyện so đo này khác, vẫn biết là anh Duân tốt với con, chân thành với con. Hai đứa chúng con đã hiểu nhau từ bé kia...

- Vậy thì sao?

- Thực tình con cũng có cảm mến anh Duân. Cảnh anh ấy giờ nghĩ cũng tội. Một bố một con. Còn con thì cũng một mẹ một con. Ai ở ngoài nhìn vào cũng thấy là vừa duyên vừa lứa. Tự con, con cũng thấy như thế. Con biết từ chối anh Duân là con có tội với lòng tốt của anh ấy nhưng không thể khác. Xin mẹ thông cảm cho con. Con với anh Mạn tuy không được hai gia đình công nhận nhưng chúng con yêu nhau. Cháu bé của bà là kết quả của tình cảm chúng con. Dù thế nào thì anh ấy cũng đã là chồng của con, bố của cháu. Nay thì...

Lời mẹ có vẻ dần dũ hơn:

- Mày còn tiếc gì cái đứa lừa thầy, phản chủ, chết đường chết chợ ấy. Có cưới xin gì mà con phải lo. Cũng là cảnh con lang thang gặp thẳng cơ nhờ. Theo mẹ, con cứ làm bạn với thằng Duân là điều hay nhất. Chả đâu bằng, chả đâu hơn con ạ! Mà con cũng phải nhanh nhanh cho bố mẹ đỡ xấu hổ với hàng phố, anh em.

Mẹ nói đúng, Lin cũng muốn thế. Cô không muốn bố mẹ phải vạ lây mãi với mình. Lấy anh Duân cũng chả sao. Hai đứa cũng đã từng có tình cảm. Nhưng... cứ chợt nghĩ về Mạn là lòng Lin lại nhói lên một cảm giác vừa cay đắng vừa ngọt ngào. Cái lưỡi câu của tình yêu đã ngấp sâu vào hai đứa, Lin không dám dừng cảm dứt bỏ khi chưa rõ nguyên do...

- Mẹ ạ... Con đã nói với anh Duân...

Mẹ đứng bật dậy, kiên quyết:

- Tao đã bàn với bố mày rồi. Mày mà không lấy thằng Duân thì xéo.

*

* *

Duân vẫn thường xuyên đến thăm Lin và gia đình. Anh kiên trì bám mục tiêu. Sự kiên trì của Duân được nhân lên qua sự khuyến khích và động viên của bố mẹ Lin. Gì bằng được bố mẹ người mình yêu nhiệt tình ủng hộ. Duân tin rằng không chóng thì chầy anh sẽ lấy được Lin làm vợ.

Lin vẫn lịch sự đón tiếp Duân khi anh đến nhà thăm. Cô ngọt ngào

dịu dàng trong chuyện trò và kiên quyết khi Duân đặt vấn đề tình cảm. Lâu nay Lin lạnh nhạt về chuyện này nên sự qua lại nhiều của Duân chỉ khiến cô cảm thấy nhàm chán. Một lần, Lin đã nói thẳng với Duân:

- Lin đã nhiều lần nói với anh nhưng anh vẫn nhiệt tình qua lại, em thấy ngại quá. Hôm nay Lin cũng nói thẳng để anh thông cảm...

Lin dừng lời để tìm cách diễn đạt cái ý tiếp theo của mình. Cứ lưỡng lự nước đôi, rồi ậm ừ có khi anh ấy lại hiểu sai mình. Tốt nhất nên nói thẳng. Nhưng nói như thế nào để anh dứt ra không đeo đẳng mình nữa mà vẫn vừa lòng. Chả lẽ lại nói em không yêu anh, em không có cảm tình với anh. Nói thế là dối lòng. Thửa đi học với nhau Lin chả từng có những phút xao xuyến vì anh đâu ư. Rồi cái hôn vụng về của anh ấy chả từng làm Lin mất ngủ mấy đêm đâu ư. Những ngày đầu ở Sơn Thượng cũng đã nhiều lúc Lin chợt nghĩ về anh và nhớ... Như vậy là không phải Lin không có lúc yêu anh. Còn cảm tình với anh, thì rõ rồi. Ngay cả lúc này đây khi muốn nói lời dứt khoát với anh mà Lin vẫn lưỡng lự...

- Anh đừng hy vọng gì ở Lin. Đời Lin như thế là xong một chuyến đò. Lin sẽ nhớ mãi những tình cảm tốt đẹp của anh đã cho Lin. Còn...

Lin lại không nói được tiếp nữa. Cổ họng cô không bị nghẹn nhưng trong lồng ngực cảm thấy có cái gì từng tức...

Duân buồn buồn kể cho Lin nghe về cảnh ngộ của hai bố con mình. Duân muốn Lin về làm mẹ đẻ của đứa trẻ đang còn rất non dại, đang rất cần hơi ấm của tình mẫu tử.

- Anh tìm chị khác thay em không được sao?

- Có phải chuyện mua bán ở chợ đâu, Lin!

- Đi chợ không mua rau cải thì mua rau muống: Vào cửa hàng không mua áo bông thì mua áo len. Anh là người đi tìm tổ ấm cho mình, cho con chứ không phải người đi chợ. Lin nói thế là anh bị xúc phạm.

Lin thấy mình vừa bị lỡ lời. Cô thấy có cái gì tội tội trong cách nói của Duân. Lòng thương người hay là sự mũi lòng thương có của nữ giới đã khiến Lin ngồi thừ ra như bị ai thu mất hồn vía...

Lin có cảm giác thân thể mình đang đổ nghiêng về phía Duân. Cho đến lúc đôi môi của Duân gán chặt lấy môi Lin cô mới thật sự cảm thấy mình bị trói chặt trong vòng tay của anh. "Không...Không:... Không thể...!". Trong óc Lin vang lên những câu ấy mà sao chân tay mặt mũi cô như người bị bóng đè. May mà có tiếng khóc của thằng con đang ngủ trong buồng đã làm người mẹ giật mình. Lin vùng ra khỏi tay Duân, chạy bỏ nhào vào với con.

Lát sau, Lin ra. Trên tay Lin, đứa trẻ đã ngủ lại. Đôi tay cô như dí sát thân thể con vào vòm ngực đang hồi hộp của mình. Cô thấy hơi ấm của con phả lên mặt mình có cái gì chua nồng, mằn mặn vị mồ hôi của Mạn:

- Từ mai trở đi em xin anh. đừng đến đây nữa.

Duân không hiểu Lin đang nói gì. Tình yêu vừa chột đến với anh thật ngắn ngủi nhưng cũng đầy đủ hương vị nồng nàn, vậy mà sao? Lin đang tỉnh hay mê. Trước mặt Duân có phải là Lin vừa nóng hổi trong vòng tay anh hay là người mẹ nào vừa lạc vào?

- Anh về đi.

Lin vẫn lạnh lùng nhìn Duân. Đôi mắt cô đã lạnh sắt trở lại. Sự thay đổi đột ngột này làm Duân hẫng:

- Sao thế Lin?

- Không sao cả! Xin anh để cho mẹ con em sống... Anh về đi!

Duân vẫn đứng lì nhìn Lin. Khuôn mặt vừa nóng bừng vì hơi thở của tình yêu không còn nữa, giờ chỉ còn nét bọt bọt trên da thịt của anh. Lin lẳng lặng bế con đi qua mặt Duân. Ra đến cửa cô quay vào nói với anh:

- Nhờ anh trông nhà giúp, mẹ con em ra phố có tí việc.

Lin bế con đi thật. Cô bế đứa trẻ bước nhanh trên hè phố.

Bố mẹ Lin vẫn nhận lời gả con gái mình cho Duân. Hai cụ hứa sẽ ép bằng được Lin về ở với anh. Duân biết anh đã được quá năm mươi phần trăm phiếu thuận. Còn non một nửa mới là cái quan trọng, cái quyết định. Nhưng, kinh nghiệm của anh con trai từng có một đời vợ đã cho Duân sự tự tin ở sức "bám rễ" của mình. Duân đã thừa chuyện với bố

mẹ Lin chọn cho ngày lành để anh đưa bà cô ruột sang thưa chuyện với gia đình. Bố mẹ Lin hào hứng hẳn lên. "Con gái mình đã đi chui lủi một lần, giờ có người dám hỏi hẳn hoi làm sao mà không mát mặt!..." Hai cụ nghĩ thế và dặn nhỏ Duân cứ kể hoạch như người già đã bày mà tiến hành. Gia đình giấu Lin chuyện này. Hai cụ muốn cho chuyện đã rồi, sau đó sẽ nói sau với con gái. Bàn thêm điều hay lẽ thiệt với nó và quyết định theo ý của cha mẹ. Lin có bướng cũng không được. Nó mà làm quá bố mẹ sẽ từ.

Lin vẫn biết chuyện này. Duân không nói, bố mẹ không nói nhưng trong cái dáng tất tưởi của anh, để ý những lần to nhỏ của anh với "bà già", Lin đoán là "các vị" đang có một kế hoạch gì đó về mình.

Một lần, Lin bảo Duân:

- Em nói với anh rồi. Trước thế nào sau thế. Chuyện là chuyện của anh với bố mẹ em chứ em không có dính dáng gì đâu.

Duân chỉ biết cười. Anh vẫn cố leo cho tới đích.

Một tối, mẹ bảo Lin:

- Mày đưa con vào buồng lừa cho nó ngủ rồi ra đây bố mẹ có câu chuyện muốn nói.

Lin tuân lời.

Bố mẹ ngồi một bên, Lin ngồi đối diện một bên. Sáu con mắt nhìn nhau như thăm dò.

Bố cất lời trước:

- Hôm nay thì chúng tao không giấu mày nữa. Lin ạ! Chuyện cũ thôi bố tha, bố không nhắc tới. Đau thì vẫn đau nhưng đã rồi, biết làm sao. Giờ thì là chuyện nhỡn tiền. Ai cũng phải có bến, có tổ. Thằng Duân qua lại nhà mình bấy lâu nay thì con rõ rồi. Hôm nay thì bố cũng nói thẳng với mày thế này: Tao đã nhận lời cho bên ấy sang thưa chuyện với bên này. Mai là ngày lành tháng tốt, anh em họ hàng nhà thằng Duân sẽ sang đây, ý con thế nào?

Lin cúi mặt không nói. Bố "hừ" một tiếng to rồi khoát tay nói luôn:

- Tao và mẹ mày đã quyết định. Được thế cũng là may. Con có chỗ nương tựa. Bố mẹ thì rửa được cái vết nhơ cũ. Ý kiến bà thế nào?

Mẹ đập tay vào vai Lin:

- Cái chủ yếu là cô. Mấy lâu nay nó qua lại mà mặt cô cứ dửng dưng. Giờ có bố có mẹ đây, có gì thì con nói đi?

Lin vẫn cúi mặt không nói. Bố quắc mắt nhìn mẹ rồi nhìn con:

- Thôi, đi nghỉ! Cá không ăn muối cá ươn. Sáng mai nhớ dậy sớm đánh cho bố bộ âm chén để tao với mẹ mày chuẩn bị tiếp khách. Bà nhớ đun sớm cho tôi phích nước sôi.

Lin lẳng lặng đi vào buồng với con. Bố mẹ nhìn nhau vẻ ưng ý rồi tắt đèn đi ngủ. Ngôi nhà thanh bình trong bóng cây đêm cho đến sáng bạch...

Căn phòng mẹ con Lin nằm chỉ còn trống trơ những chăn cùng chiếu. Nơi cái bàn con đầu giường có đặt chiếc khung ảnh nhỏ của hai mẹ con Lin được gài một mảnh giấy với những dòng chữ xiêu vẹo, nguệch ngoạc:

Kính thưa bố mẹ!

Con không ghét bỏ gì anh Duân, thậm chí con còn có cảm tình với anh ấy nữa...

Nhưng... con không thể lấy anh ấy làm chồng. Lý do vì sao thì con đã nói...

Nay bố mẹ ép buộc con phải lấy anh ấy, đành lòng con lại phải ra đi.

Xin bố mẹ tha tội cho con '.

Lin

Mảnh thư của Lin bị bố xé vụn. Cả chiếc khung kính lồng ảnh của hai mẹ con cô cũng bị cơn nóng giận của ông đập vụn trên nền gạch lát.

VII

Kim Nhụy đòi Tín đưa về với con của mình nhưng không được. Nhụy dọa nếu Tín không đưa về cô cũng bỏ cái hang ổ của Ty Khoang mà về. Con nhớ con đã lên tới tột đỉnh nên Nhụy bất chấp. Dám có gan bỏ nhà đi trác táng với Tín, giờ Nhụy cũng có gan mà bỏ Tín về với đứa con thân yêu của mình...

Tín tìm cách trì hoãn:

- Anh rất thông cảm với nỗi lòng của em. Ngay anh đây này, chúng nó lớn cả rồi nhưng không phải là anh không lo, không nhớ. Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Hai đứa mình cứ tạm nương nhờ Ty Khoang ở đây. Việc bê bối kia anh đã nhả mấy đứa em út ở nhà che đậy giúp. Khi nào có tín hiệu báo yên anh sẽ đưa em về. Còn giờ vác mặt về lợi không bằng hại. Mà này... em đã biết tin gì chưa?

Tín đổi thế chuyện. Nhìn khuôn mặt nghiêm nghiêm và giọng nói có vẻ quan trọng. Nhụy bị hút ngay vào cái miệng đang chum chim của người tình:

- Lại có chuyện gì thế anh?

Tín lơ đãng đưa cặp mắt ra phía sông, thủng thẳng nói:

- Nhân chuyện này... bọn thanh tra đã lần xuống cơ quan em. Nghe đâu là có chuyện...

Kim Nhụy giật mình. Ngoài chuyện tình ái mờ ám, Nhụy còn có những chuyện mờ ám khác về kinh tế. Nỗi nhớ con trong cô chột chững lại trước cái tin dữ kia. Người đàn bà quen tính toán một cách vụ lợi ấy đã thắng thốt trước pháp luật.

Đọc thấy tín hiệu hoang mang trên gương mặt Nhụy, Tín bồi tiếp:

- Vắng em, họ không thể đối chất. Dù sao có vấn đề chẳng nữa thì vụ việc coi như vẫn chết một nửa. Thằng Nhuận vắng em đã có lão phó mộc. Em chả từng nhiều lần nói với anh là tay Thạch thương con, bết

con hơn em là gì. Mẹ vắng đã có bố. Thượng sách nhất là cứ ở đây với anh ít ngày nữa.

Nhụy phụng phịu:

- Nhưng em nhớ nó lắm kia.

- Vẽ!...

Tín ngồi xuống bên Nhụy. Ngón tay trỏ của Tín dí dí mãi vào trán Nhụy:

- Tiểu tư sản nó vừa vừa chứ, cô mình ạ...! Chả lẽ anh thế này mà không bù nổi nỗi nhớ con cho em à?

Tín toe toét cười. Nhụy hờn dỗi chốc lát rồi cũng cười theo.

- Thôi đi bố ạ! Đang chết ruột chết gan đây...

- Đây... thì chết này...

- Ồi... ghệt thở... ghệt thở!

Tất cả những việc làm của Tín và Nhụy đã được Ty Khoang hút hết vào đôi mắt đỏ như cá chày qua một lỗ nhỏ từ góc tường mà hắn đã ma mãnh chọc thủng. Đây là những "băng hình sống" "cực kỳ tươi mát", "cực kỳ sinh động". Sau những lần như thế, người Ty Khoang lại dậy lên những ham muốn đến cháy da, cháy thịt... Tuy vậy bề ngoài hắn vẫn lịch sự, lễ phép với đại ca Tín của mình. Sự cung phụng quá chu đáo của Ty Khoang khiến Tín lóa mắt. Anh ta cảm thấy mình là quan trọng, mình là nhất, mình là cái gì đó rất siêu phàm. Trộn trạo, đầu bò đầu biếu như Ty mà cứ mềm như bún, nhũn như con chi chi. Cái ý tứ khi phải nương nhờ lúc đầu không còn nữa. Mấy chục cây vàng là nhỏ so với cái uy của một ông chủ nhiệm, mặc dù đang bị vụ bê bối làm cho mất mặt. Tín tự cho rằng cái uy của mình còn to gấp trăm lần cái tai tiếng kia. Ty Khoang đã nhận ra chất khệnh khạng, huênh hoang này của đại ca.

Một sớm, nhân ngồi nhâm nhi ly ca cao với Tín, Ty Khoang xoa tay, lễ phép:

- Thưa anh...Em xin báo cáo với đại ca câu này, nên thì anh khen mà không nên thì anh đánh đòn...

Ty Khoang chỉ nói đến đấy rồi hếch mũi thăm dò. Tín lim dim mắt gật gù theo kiểu thủ trưởng cấp cao nghe cấp thấp báo cáo:

- Cứ nói... cứ nói...

Ty Khoang nhếch miệng, tợp một hớp ca cao:

- Thừa anh! Uy tín của anh ở cơ quan vẫn còn lớn lắm. Qua tin tức em biết, ai cũng tiếc. Họ cho đấy là lỗi sinh hoạt thì có gì mà ông ấy phải bỏ đi mất tâm mất tích như thế. Khỏi ông tội rề rề vẫn còn sống nhơn nhơn ra, hưởng chi là anh. Nghĩ đi nghĩ lại, em cứ thấy tiếc cho anh. Nhưng thôi... Luật đời là thế. Lỗi cái nọ thì lãi cái kia, còn bây giờ... tình hình đã yên yên rồi nên em xin có đề nghị này với anh, nên thì anh khen, không nên thì anh phạt...

Tín nhìn Ty Khoang chăm chăm. Có gì mà hôm nay hấn phải vòng vo mãi không nói? Hay là... cơ quan pháp luật đang sờ đến chòm đầu của mình...

- À à... chắc là có chuyện gì phải không? Nói thì nói đại đi, làm sao mà cứ ngoằn ngoèo như leo dốc Pha Đin vậy.

Đang cúi mặt, Ty Khoang bật ngẩng lên;

- Theo em, anh nên về!

- Về?

- Vâng! Chỉ riêng anh thôi. Còn chị thì cứ ở đây, vợ chồng em xin lo liệu. Em nói thế là vì uy tín của anh, chắc anh hiểu cho tâm can của thằng bé... Chứ thực ra vợ chồng em cũng chưa trả hết công ơn...

Tín vẫn chưa hiểu hết ý của Ty Khoang nói. Đôi lông mày của anh ta nhướn lên ý hỏi tiếp, Ty Khoang đang bốc, giọng thạo thao:

- Bây giờ tư duy mới, không có cái gì là quan trọng trong cái chuyện trai gái này cả. Theo em, anh cứ về. Có về người ta mới bớt ấn tượng. Có về thì sự nghi kỵ sẽ không còn chỗ mà thêu dệt nữa. Anh công khai nhận lỗi là anh quá yêu chị Nhụy. Anh đau xót báo cáo trước lãnh đạo chuyện tình duyên ngang trái trước kia của mình. Em tin là các anh ấy sẽ thông cảm. Anh lại vào công việc của anh. Tội em út lại có phận nhờ dưới bóng

mát của anh. Còn lúc nào anh thấy các bố ấy nguôi nguôi thì anh mang cúp đến đây đón chị về.

Tín đã nghe ra. Ty Khoang có phần thông minh hơn Tín về chuyện này. Bấy nay lú lẫn, Tín cứ sợ bóng sợ gió. Giờ nghe Ty Khoang nói Tín mới vỡ. Thì ra cũng chỉ là cái lỗi sinh hoạt. Đằng nào cũng muối mặt một lần. Về trước còn hơn về sau. Anh nào biết lấy cái tự phê bình đi trước là anh ấy khôn.

Tín đập mạnh tay lên vai Ty Khoang:

- Anh nghe chú mày.

Ty Khoang cũng chỉ khẽ nhếch miệng biểu lộ nỗi vui trước cái đập vai quá mạnh của Tín. Ty còn có một nỗi vui khác đang âm ỉ trong lòng mà Tín không làm sao biết nổi.

Tín đi hôm trước thì hôm sau Ty Khoang bảo vợ đi thành phố Biển săn lùng một loại hàng hiếm và đang có giá. Vợ Ty hồn nhiên hí hửng mang một bị tiền ra xe. Ở nhà chỉ có Nhụy, Ty Khoang và mấy đứa trẻ đang sức lớn thuộc diện ăn thủng nôi và ngủ như chết.

Tối ấy, sau khi hết vô tuyến, Ty giục các con ngủ sớm để mai đi học cho đúng giờ kéo cô giáo kêu ca quá nhiều về chuyện này. Mẹ mới đi vắng một hôm mà bố đã đảm đang trông thấy. Bọn trẻ thấy quý bố hơn và ngoan ngoãn vâng lời.

Khoảng mười giờ tối, Ty Khoang gõ cửa phòng Nhụy.

- Ai thế?

- Em mà...

- Có việc gì thế chú Ty?

- Dạ... Em có ly sữa nóng mời chị ăn cho ấm dạ...

Nhụy mở cửa. Cốc sữa Ty pha vẫn còn ngun ngút khói đặt trên cái đĩa sứ Tàu. Ty bưng hai tay, cung kính:

- Mời chị ăn cho nóng.

Nhụy đỡ cốc sữa nheo mắt nhìn Ty. Cái nheo mắt này là Nhụy bắt chước Tín:

- Cảm ơn chú!

- Em chúc chị ngủ ngon.

Nhụy quay vào khép cửa. Cô lặng lẽ ngồi bên bàn rồi nhỏ nhẹ húp từng hớp sữa. Cốc sữa mới vui quá nửa, Nhụy đã thấy ngang ngang bụng. Cô gạt vôi cốc sữa ra góc bàn rồi lấy tờ báo đọc. Nhụy đọc chỉ được mười dòng đã thấy mắt nhú lại. Buồn ngủ quá. Đêm qua chong chóng thức suốt vì vắng Tín chắc là cơ thể mệt nên Nhụy mới thêm ngủ sớm thế này. Thì đi ngủ. Có ngồi một mình cũng chán. Nhụy se sẽ leo lên giường, buông màn...

Khoảng tiếng sau, Nhụy đang thiếp sâu vào giấc ngủ bỗng có cảm giác cơ thể mình như có ai lục lọi rồi một cái gì đó rất nặng đè úp lên người. Nhụy cố vùng ra, thét lên mà mắt cứ nhú lại. Bỗng... người cô giật lên, đôi tay cô tự nhiên ôm rít lấy cái khối nặng vô hình đang đè xuống người trong một cảm giác mê mị, mộng mị... Phải đến mười lăm phút sau Nhụy mới tỉnh dần. Cô hé mắt nhìn, mới biết cái vật nặng ấy là có thực, mới biết cơ thể mình đang trần ra trước cái vật nặng ấy...

Khuôn mặt Ty Khoang như cái mặt nạ đỏ đang lơ lửng trên đôi mắt sợ hãi của Nhụy.

- Nhụy tha lỗi cho tôi. Vì quá yêu Nhụy mà tôi sinh ra cái chuyện này.

Nhụy ngồi bật dậy, ôm mặt. Ty Khoang vẫn đều đều cái giọng mơn trớn:

- Giờ thì tôi có chết dưới chân Nhụy cũng cảm thấy hả lòng vì tôi đã được yêu Nhụy...

Nhụy nói trong hơi thở;

- Anh cú đi. Anh đã lừa tôi...

Ty Khoang lặng lẽ rút lui trước thân hình vẫn còn đang mướt mát mồ hôi của Nhụy...

Nửa đêm hôm sau, Ty Khoang lại mò đến. Lần này, Ty chui từ trần xuống vì phía cửa Nhụy đã chèn bàn chèn ghế...

- Ối...

Nhụy không dám kêu to, cô bật đèn. Phòng kín, chỉ có hai người nhìn thấy nhau.

- Nhớ Nhụy không sao ngủ được...

Ty Khoang lừ lừ tiến đến. Nhụy chỉ biết lùi dần, lùi dần rồi ngã vật xuống dưới sức nặng của Ty...

- Tôi... Tôi kêu... Tôi... Trời ơi...

Ty hất mặt ra khỏi mớ tóc rối của Nhụy:

- Đừng... Tôi muốn được yêu em. Kìa... Nhụy... chả lẽ em lại căm thù người yêu mình, người tôn sùng mình...

Nhụy vẫn giãy giụa. Càng giãy giụa cô càng ngập sâu trong sức nặng và hơi nóng của Ty...

Tối sau, tối sau nữa... Ty vẫn sang với Nhụy. Nhưng lần này, Ty không phải chui ở trần nhà xuống nữa mà đi vào cửa hẳn hoi.

Đã bỏ chồng đi hoang. Đã một lần, nhiều lần với Tín, Nhụy có cái thú của kẻ ăn của lạ. Nay lại thêm Ty Khoang. Ngơ ngác, sợ hãi. Rồi thì rối tung lên. Nhụy thấy như mới hơn, lạ hơn khi ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Ty Khoang, Nhụy tự nguyện tối trọn đêm và thầm mong cho vợ Ty và Tín chậm về...

Chao ôi... đàn bà! Những đàn bà như Nhụy...

*

* *

Một bộ đồ cũ kỹ: Áo bộ đội đã bạc màu, chiếc mũ cối sờn vành, chiếc quần ka ki ống rộng không là, chiếc xe đạp nội đã xuống nước... cộng với một khuôn mặt thiếu ngủ xanh tái, Tín không về cơ quan mình mà đi thẳng vào trụ sở ủy ban huyện. Anh ta dắt xe từ cổng...

Tín lặng lẽ đi vào phòng lãnh đạo, len lén ngồi xuống xa-lông với cách ngồi mím mép ghế, lưng hơi còng...

- Thừa anh...

- Ông uống nước đi! Thế còn cô Nhụy đâu?

Tín ngẩng vội, ngơ ngác:

- Thưa anh... Kể từ lúc xảy ra chuyện xấu xa ấy đến giờ, em và Nhụy chưa gặp lại nhau lần nào. Cũng vì chuyện ảnh hưởng ấy, em phải vào nhà một anh bạn...

- Tôi nghe nói hai vị đã đưa nhau đi vui thú tại nhà một chiến hữu của ông...

- Dạ... thưa anh... Đã lỡ gây ra chuyện xấu một lần, lẽ nào em lại dấn sâu thêm vào vòng tội lỗi nữa ạ. Em đoán Nhụy cũng có tâm trạng hổ thẹn như em nên lánh mặt đâu đó...

- Thôi được... Ông uống nước đi.

- Dạ... Em xin anh! Thưa anh, chắc anh đã nhận được lá thư tạ tội của em.

- Đã... Tôi có đọc. Đành rằng chả ai yêu nhau. Đành rằng trong trào lưu mới của xã hội, lãnh đạo cần phải sống thoáng, xử thoáng.

- Thưa anh, em cũng nghĩ như thế nên đành bạo viết thư cho anh.

- Thư của ông tôi đã trình lên thường trực. Nghĩ cũng tội. Các vị sa đà quá. Coi cái riêng của mình to hơn cái chung nên bọn tôi khó xử. Còn dư luận thì cứ ầm lên...

- Cái quyết định vẫn là ở thường trực, ở anh...

- Đành nhẽ! Nhưng... khó quá...

Tín ngược cặp mắt đau khổ, ân hận. Tín hiểu rằng mình chưa đến nỗi "phăng teo".

- Thưa anh... dù lỗi thuộc phạm vi sinh hoạt nhưng hai đứa em đã gây phiền nhiễu cho các anh, làm mất uy tín trước bản thân mình. Tuy vậy...

- To nhỏ gì vẫn là lỗi. Bánh đúc đã bày sàng có che có đậy. người ta vẫn biết đấy là sàng bánh đúc. Giờ thế này... Ông cứ về cơ quan. Công việc cũ của ông bọn tôi đã giao cho cậu phó. Đành vậy... Trước hết nên có cái kiểm điểm qua với mọi người. Còn việc sau đó thế nào thường trực sẽ tính sau. Nên nói với cả cô Nhụy như thế.

- Dạ... nhưng em không biết hiện giờ Nhụy ở đâu ạ!

- Biết hay không đấy là chuyện của ông. Ông phải truyền đạt bằng

được đến tai cô Nhụy ý này. Nên bảo cô ấy về. Gia đình người ta khó khăn lắm. Thằng cháu Nhuần quặt quẹo luôn. Cậu Thạch có cơ hỏng nốt một mắt nữa do tai nạn...

Lời của lãnh đạo có ý nhấn mạnh về hoàn cảnh gia đình Nhụy. Tín nghe thoáng như chuyện đâu đâu. Tín chỉ nghĩ đến Tín. Lãnh đạo đã mở hướng cho anh ta. Tín vẫn có hướng để vươn tới. Còn Nhụy... sẽ phải chuyển sang phương án khác sau khi hai đứa đã về lại cơ quan mình.

- Thưa anh, em xin phép...

- Thôi được rồi... Ông cứ về lại cơ quan đi rồi tôi sẽ điện xuống.

Tín quay ra phố huyện với tâm trí phớn phơ. Anh ta không còn nét mặt đưa đám nữa. Tín đã hoàn thành xuất sắc vai diễn ảm đảm của mình trước đồng chí phụ trách khối.

Tín vào quán thịt chó. Lão chủ nhân tay bóng nhẫy mỡ "mộc tòn" ha hả cười:

- Lâu lắm mới gặp chủ nhiệm. Kính bác vào gian trong.

- Ông cho tôi đĩa chả, đĩa dồi và hai bia hộp.

- Dạ... thưa bác hôm nay người đi cơ sở hay sao mà ăn mặc có vẻ ba cùng thế này ạ!

Lão chủ quán đỡ cái mũ cối sồn trên tay Tín. Tín nhếch mép, nói nhỏ, vẻ quan trọng:

- Đạo này đang đi rèn luyện trong "trường dòng"!

- Hết ý! Hết ý!... Mời thủ trưởng ngồi...

- Nay... Cái chuyện tôi với cô Nhụy ấy bà con phố huyện mình có xì xèo gì không?

- Ồi chà chà... ai cũng ghen với chủ nhiệm. Đầu tiêu muối rồi mà có cô bồ non mỡ. Cũng có kẻ ngửa miệng nói chủ nhiệm với bà giám đốc CUHATHILO bị kỷ luật. Em bảo cóc phải! Giờ chủ nhiệm nói ra em mới biết là thời gian qua bác đi "trường dòng"...!

- Chắc... Cái chuyện sinh hoạt ấy mà!

Mâm thịt chó được bày ra với đầy đủ thực đơn mà Tín đã đặt. Ăn một

mình, uống một mình nhưng Tín vẫn thấy ngon. Sáng nay ra đi, Tín đã nhịn đói. Chưa bao giờ Tín thiếu tiền nhưng sớm nay cái con người vốn háu ăn và ăn ngon ấy đã phải bấm bụng bấm dạ nhịn. Cái sự nhịn bắt buộc ấy đã cho Tín có gương mặt của kẻ sám hối. Quần áo thế, mặt mũi thế, chân tay khúm núm run rẩy thế làm sao mà không thương cho được. Giá người vợ già của Tín trông thấy mặt sẽ lập tức rên lên mà khóc cho cái nỗi đời cơ cực của chồng. Tín vào cơ quan huyện như một con chiên ngoan đạo vào xưng tội với cha bề trên. Tín đã được cha ban nước Thánh mặc dù có quả phạt, Tín không phải xuống địa ngục mà ở lại để làm tiếp cuộc viễn du lên thiên đường của mình.

Lão chủ quán thỉnh thoảng vẫn qua lại xem chủ nhiệm có gọi thêm gì không.

- Món chả hôm nay khá đấy nhỉ!

- Tơ cái đấy chủ nhiệm ạ! Hôm nay được cái than nỏ nên nướng được lửa...

- Cho đĩa nữa đây!

- Có ngay ạ!

Tín ăn không biết chán món tơ cái hơi lửa. Tiền không thiếu với lại đã qua giờ sám hối nên anh ta thỏa sức.

No nê rồi Tín lặc lè đi ra, ngắt ngưỡng ngồi lên chiếc xe đạp cũ. Anh ta về lại nhà người bạn thân trả bộ đồ cũ mà sáng nay đã mượn.

Trưa ấy, Tín ngủ một giấc dài tới tận ba giờ chiều. Khi tỉnh dậy, bạn đã thịt gà mời cơm, Tín nhăn mặt:

- Thôi cho tớ khi khác, bụng đang anh ách toàn chó đây.

Tín mặc lại áo Natô, đeo kính cơn, đội mũ bò Mỹ, ngồi lên cúp đỏ, ẩy nhẹ chân...

Về về... chiếc xe như một vệt đỏ, cõn lên, chồm chồm qua lối đất nhiều ổ trâu ra phía đường cái quan...

Chiều hôm sau, trong cuộc họp toàn thể cơ quan xuất khẩu, Tín lại khoác lên chân dung của mình nét mặt của kẻ đưa đám:

- Thừa đồng chí chủ nhiệm!...
- Xin lỗi... Tôi chỉ là quyền thôi.
- Dạ vâng... Nhưng thưa anh, tôi nghĩ không sớm thì muộn, chữ "quyền" kia cũng sẽ được cắt...

Dưới cuộc họp có ai đó hóm hỉnh:

- Cắt "Cu"...

Nhiều tiếng cười rộ lên. Tín vội cúi mặt.

- Xin các đồng chí im lặng - Tiếng chủ tọa cuộc họp.

Tín bình tĩnh nói tiếp:

- Thưa tất cả các đồng chí... Hôm nay trước đông đủ các đồng chí ở đây, tôi Thành Trung Tín, nguyên Chủ nhiệm Công ty Ngoại thương Xuất khẩu, xin được trình bày bản kiểm điểm sau đây...

Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập - Tự do - Hạnh phúc

BẢN KIỂM ĐIỂM

Họ và tên: Thành Trung Tín - Tuổi bốn mươi chín, nguyên là Chủ nhiệm Công ty Ngoại thương Xuất khẩu xin được trình bày bản kiểm điểm sau đây...

Cả cuộc họp ồ lên. Có ai đó đảo đũa, vỗng cao giọng:

- Con kiến leo phải cành đa..

- Nghiêm chỉnh các đồng chí ơi...

- Thôi nào ông nởm!

- Dạ vâng! Tôi xin sửa...

Tiếng ai đó cố tình nói to:

- Không có biên bản tại trận thì chắc chắn mai kia ông ta sẽ ghi là hai người đang ngồi dự tổng kết rồi bị vu cáo cho mà xem...

Tín thấy cứng mặt. Không ngờ cuộc họp này lại căng đến vậy. Định viết vài dòng lấp liếm cho qua chuyện, ai ngờ họ tai quái như thế. Biết là không thể mập mờ đánh lộn con đen trước mọi người được, Tín đành đổi thể kiểm điểm. Anh ta bỏ tờ giấy xuống mặt bàn rồi nói vo:

- Thừa đồng chí chủ nhiệm! Thừa các anh các chị. Hôm nay tôi đã sáng ra rất nhiều trước các điều góp ý của hội nghị...

- Nào ai đã góp?

Ai đó chặn ngang lời. Tín bơ đi như không biết...

- Tôi xin thành thật nhận hoàn toàn khuyết điểm đã trót ăn nằm với chị Kim Nhụy để làm ảnh hưởng tới cơ quan. Đây là một khuyết điểm lớn của chúng tôi dám mong các đồng chí phân tích, chỉ bảo cho những điều phải, trái.

- Chỉ có trái chú làm sao có phải...

- Dạ vâng.,

Tín lặng lẽ ngồi xuống ghế ngoan ngoãn chịu trận. Chủ nhiệm mới của Công ty đứng lên. Anh gợi ý và hô hào mọi người phát biểu. Đến lúc này thì hội nghị lại im ắng. Mọi người nhìn nhau, đùn đẩy. Phản ứng ngay hoặc nói theo thì nhanh nhẹn là vậy nhưng khi phải chính thức nói thì họ ngại. Hay là tất cả những điều muốn nói với Tín, họ đã nói theo kiểu dây chuyền dân gian rồi...

Từ ngoài hội trường có một ông già đi vào. Ông đứng ngay giữa cửa rồi oang oang nói to giữa mọi người:

- Tôi là cha thủ kho đã về hưu muốn xin vào họp có được không ạ?

- Được, được

- Tôi muốn xin ý kiến đồng chí tân Chủ nhiệm cơ ạ!

Chủ nhiệm mới của Công ty từ ghế trên vội đi xuống:

- Kính mời cụ. Mời cụ lên trên này!

Ông già trông kho đã về hưu không lên ghế trên. Ông chỉ theo tân Chủ nhiệm Công ty đến giữa hội trường thì dừng lại. Ông quay mặt ra bốn phía rồi dừng mắt trước khuôn mặt bối rối của Tín. Ông nhìn Tín lúc lâu rồi chậm rãi hỏi:

- Chắc bác Tín nhớ tôi chứ ạ?

- Cũng vì tình yêu của bác mà tôi bị đuổi về vườn sớm phải không ạ?

- Giá mà lúc ấy bác biết nhận lỗi với tôi thì có phải hay không. Tôi là

tôi ghét thói trăng hoa nhưng tôi vẫn kính bác là thủ trưởng của mình. Phàm cái con đàn bà mà dám mò đến phòng thẳng đàn ông là con đàn bà hư. Tôi biết thế nên tôi đã gõ cửa để cảnh tỉnh bác, để gỡ tội chết cho bác. Bác đã lừa tôi để con đàn bà ấy nó chạy thoát ra phía cửa sổ rồi bác mắng tôi là tâm thần. Bác đã thắng tôi một quả. Sau đó tôi ngậm đắng nuốt cay vì cái mưu của bác. Nào ngờ... bác lại đá tôi một quả nữa. Lần này thì tôi thua bác hoàn toàn. Tôi phải về vườn, còn bác thì vẫn được nhơn nhơn hú hí với cô Nhụy. Bác ơi, tôi đau lắm mà vẫn phải ngậm đắng nuốt cay. Nhưng, nói hội nghị bỏ qua... đi đêm lắm có ngày gặp ma, ác giả ác báo. Tôi có làm gì nên tội mà bác nỡ hành tôi. Nhưng... ông Trời có mắt. Tôi vẫn là tôi. Bác bây giờ thì chẳng là bác nữa.

Hôm nay tôi đến đây không phải là để uống rượu mừng trên cái đau khổ của bác. Tôi đến cũng là để được tâm sự nỗi niềm này với bác để bác hiểu tôi hơn. Tôi đến cũng là để mong bác sau cái chuyện không phải này, bác vẫn được là bác.

Cả hội nghị vỗ tay ầm lên trước lời phát biểu của ông già đã về hưu.

Riêng Tín không vỗ tay. Mặt anh ta cúi gằm xuống trước lời lẽ vừa bộc bạch vừa ngang tàng của ông lão. Khi còn dưới trướng của Tín, ông ta chưa hề có những lời lẽ thẳng thừng như thế này. Hôm nay, Tín đã thất thế, còn ông ta chẳng bị ràng buộc vào một cơ chế nào nữa nên sự nói năng không còn gì phải rào, đỡ. Ở đời mỗi con người dù giăng mắc, che chắn đến mấy rồi cũng có lúc người ta sẽ nói thật.

Tín ân hận hay là uất ức trước những lời nói này?

Cuối buổi họp, Tín cười nhạt:

- Tôi xin chân thành tiếp thu tất cả ý kiến của hội nghị... và xin hứa sẽ quyết tâm sửa chữa.

Theo sự gợi ý của đồng chí phụ trách khối, Tín được bố trí lại công tác. Không còn chức nhưng Tín vẫn có quyền. Tín được cử làm "*cố vấn*" cho vị tân Chủ nhiệm chưa có nhiều kinh nghiệm trong xã giao và kinh doanh. Tân Chủ nhiệm có vẻ không vui bởi cuộc họp đầu ngành nào của

huyện anh cũng thấy có Tín kè kè ở bên cạnh. Có những việc anh đề xuất nhưng lãnh đạo không duyệt, có việc

- Chỉ là ý kiến ngoài lề của Tín nhưng cấp trên lại chỉ thị phải làm. Khó thể...

Nửa tháng sau, Tín về lại nhà Ty Khoang. Ty Khoang vẫn hồ hởi, lịch sự tiếp đón ân nhân của mình. Tín thông báo cho Ty Khoang nghe hết mọi chuyện. Cuối cùng anh ta rút từ ngón tay mình ra chiếc nhẫn một chỉ, vàng nguyên thủy đặt vào lòng tay vợ Ty Khoang:

- Đây là món quà nhỏ anh thưởng cho sáng kiến của chú. Nhờ cô chú giúp đỡ anh chị những ngày hoạn nạn, lại nhờ chú góp cho những ý hay nên giờ anh lại là một công dân bình thường. Chức chủ nhiệm không còn nhưng có chức cố vấn. Cũng thơm chán. Không phải gánh vác sự vụ nhưng vẫn có quyền. Mình bảo gì mà thằng Chủ nhiệm nhãi nhép ấy không nghe...

Ty Khoang vỗ đùi đen đét:

- Hết ý! Hết ý...!

Vợ Ty Khoang mân mê chiếc nhẫn vàng óng nói với Tín:

- Anh còn ở đây là vợ chồng em còn được nhờ. Còn chiếc nhẫn này, anh thưởng chúng em xin. Giờ anh cho phép em được thay mặt anh Ty gửi lại anh để anh tiêu vật. Anh giúp đỡ vợ chồng em nhiều chứ vợ chồng em đỡ dần anh được mấy. Phải không chị Nhụy nhỉ?

Vợ Ty Khoang nhìn Nhụy như xin ý đồng tình, Nhụy khẽ cười rồi liếc mắt nhìn Ty Khoang:

- Thôi, anh đã đặt vấn đề như vậy thì cô chú cứ nhận. Đây là cái lộc của anh. Này... anh Tín là người đa tình, đa lộc lắm đấy. Lúc ở huyện, cứ đi liên kết với anh chuyển nào là tôi có lộc chuyển ấy.

Vợ Ty Khoang lưỡng lự:

- Nhưng...

Ty Khoang khà khà:

- Nhưng... nhưng... cái gì. Anh đã cho thì cầm. Từ chối là anh giận, vợ

chồng mình lại hết đất làm ăn bây giờ...

Chiều ấy Tín nói chuyện riêng với Nhụy về ý kiến của lãnh đạo huyện. Mới đầu Nhụy giãy nảy lên sau do tài thuyết phục của Tín cô đã có vẻ ưng ưng nhưng với một điều kiện:

- Anh cứ để cho em thư thư một hai tuần nữa. Về ngay bây giờ, anh thì chịu được chứ em... xấu hổ lắm.

- Đàng nào mà chả một lần như thế.

- Anh khác, em khác...

- Em nên nghe anh. ít nữa yên yên anh sẽ có kế hoạch khác để tiếp tục cuộc sống với em

- Thôi nhau đi là tốt nhất.

- Ấy chết, ai lại thế...?

- Tất cả là tại anh!

- vẫn biết thế. Anh xin đền em cả đời anh là được chứ gì?

- Mấy nă? Năm nay đã bốn chín rồi...

- Còn xuân chán Nhụy ạ!

Tín hôn đấm đuối lên môi Nhụy rồi đứng dậy:

- Giờ anh phải về không họ nghi. Họ đồn anh vẫn đàn dúi với em ở chỗ nào đó. Thiên hạ tinh thật...

Tín ôm chặt Nhụy trong vòng tay của mình trước lúc chia tay. Nhụy sụt sùi:

- Anh định bỏ em chết khô ở đây hay sao?

- Em thông cảm. Mình đang làm lại...

- Sáng mai về đã chết ai?

- Thôi đừng ép anh nữa. Thương anh...

Nhụy ra vẻ như không muốn dứt ra khỏi vòng tay Tín. Khuôn mặt nhiều son phấn của cô cứ chúi mãi vào ngực anh ta. Tự nhiên, Tín thấy thương Nhụy, yêu Nhụy vô cùng. Trong cuộc đời lang chạ của mình Tín chưa thấy ai đấm đuối đến nhường này. Có lẽ, cả đời mình giờ Tín mới gặp một tình yêu thực sự. Nồng nàn thì khỏi phải kể. Nhưng chung thủy

chắc chắn Nhụy có thừa. Ngay tình cảm lúc này của Nhụy "đã trào dâng trong Tín những hào hứng không dừng được mặc dù trời sắp tối..."

Tín lần lần tay trên lưng Nhụy rồi se sẽ nhích dần cô ta lại phía giường. Nhụy bỗng ngẩng mặt lên nhìn Tín, mắt chớp chớp:

- Thôi, anh về đi kéo tối. Đường xá đêm hôm... Dạo này lại thiếu an toàn. Ít hôm nữa em sẽ về...

Tín ngậy ra rồi chột tỉnh. Anh ta đi như giăng ra khỏi Nhụy. Vợ chồng Ty Khoang đã đứng chờ sẵn bên chiếc cúp đỏ với gói quà nhỏ buộc sau xe:

- Vợ chồng em chúc anh lên đường thượng lộ bình an!

- Nhớ an ủi chị giúp anh nhé.

- Cái đó thì đại ca yên tâm...

Xe vút đi. Ty Khoang ôm chầm lấy vợ rồi hôn đánh chút vào má cô nàng để tiếp liền sau đó là lời nựng:

- Vợ anh tuyệt vời quá! Tuyệt vời quá. Đêm nay em có sang đền cầu lộc cho anh không?

- Có chứ. Bàn lễ của em bàn là sẽ dâng hương suốt đêm...

Tối đó Ty Khoang lại đến với Nhụy:

- Sao không chiêu đãi đại ca chút xiu mà đuổi ông ta về sớm thế...

- Em không thích!

Ty bế bổng Nhụy lên tay rồi tung như tung bóng:

- Tuyệt vời! Tuyệt vời...

*

* *

Ty Khoang đã đưa Nhụy về phố huyện bằng xe máy. Họ dừng, chia tay nhau ở dưới gốc xà cừ, nơi có cái quán nước bỏ vắng...

Ty Khoang đã chọn thời điểm quá trưa mới xuất phát để đến đây vừa lúc trời xâm xẩm. Sự lén lút trong quan hệ của hai người đã để ra sự tính toán này...

Ty Khoang nhìn màu trời đang tối dần vẻ đặc ý. Còn Nhụy, từ lúc leo

lên xe cho đến lúc này gan ruột cô như bị ai bào. Dứt khỏi Ty Khoang, dứt khỏi cái ngôi nhà có nhiều lạc thú ấy để về với mảnh đất mà Nhụy đã phải ra đi cũng vì những lạc thú là điều cô không muốn chút nào. Sự hối thúc của Tín, hình ảnh đứa con trai, cái điệu vợ phức tạp của kẻ lẩn trốn đã bắt buộc Nhụy phải trở về...

- Chúng mình ngồi xuống đây với nhau một lát!

- Thôi, anh cho em về kéo trời tối rồi.

- Thì cứ ngồi với anh chút xíu để mai kia có phải xa nhau Ty Khoang vẫn còn chút hơi ấm của Nhụy để mà tưởng nhớ...

- Em có chết mất đầu mà anh sợ!

Nhụy ngồi xuống bên cạnh Ty Khoang. Gã đàn ông vốn khôn ngoan như rắn ấy đã lại lôi kéo được Nhụy vào vùng u mê của mình. Vốn coi đồng tiền, miếng ăn và gái đẹp là thú vui thường nhật nên Ty Khoang luôn luôn lợi dụng những thời điểm chớp chới này mà phục vụ cho lợi ích riêng của mình. Trong những ngày Tín vô tình thả mồi vào miệng mèo, Ty Khoang đã có những đêm cực lạc với Nhụy. Ở trước sự mất còn này của con mồi, Ty Khoang lại thấy thèm và tiếc rẻ cho những ngày sống vội vừa qua. Ôi... ước gì hẳn được thưởng thức Nhụy thường ngày như thưởng thức một ly cà phê đặc, một bát phở nóng...

Ty rút từ trong túi ra một tập tiền đưa Nhụy:

- Em cầm lấy cái này mà tiêu vặt. Anh biết là những ngày đầu ở đây sẽ rất khó khăn cho em. Nhưng Nhụy ạ - Ty ra giọng dăm đuổi - Em là một phụ nữ kỳ lạ mà đời anh chưa gặp bao giờ. Một người con gái biết yêu, yêu cuồng nhiệt. Và anh, gã đàn ông thô lỗ, si tình khi được em yêu lại thì không làm sao mà có thể dứt ra được. Giờ phải xa em, anh như người bị moi mất tim...

Ty Khoang úp mặt mình lên bờ vai tròn lẳn của Nhụy. Đôi tay gã ôm chặt lấy thân hình của Nhụy. Cái mũi khoằm khoằm của gã bắt gặp mùi da thịt của Nhụy mà cảm thấy nó là một thực đơn không thể thiếu được trong nỗi khao khát của mình...

- Hay là...

Ty Khoang ngừng lời để thăm dò ý tứ Nhụy. Nhụy khẽ thở dài. Bàn tay của Ty Khoang đã nhận ra cái thổn thức trong lồng ngực của Nhụy. Cô ta cũng yêu và đắm đuối như mình. Có nên nói điều ấy ra trong lúc này...

- Thôi, anh lên xe về đi kéo tối. Từ đây vào phố huyện em đi bộ được. Mà cũng nên thế để tránh phiền phức.

- Em sợ Tín phải không?

Nhụy ôm chầm lấy Ty Khoang:

- Lúc này em chỉ có anh!

Ty Khoang lặng đi trước cử chỉ ấy của Nhụy. Đến lúc này anh ta mới thấy thực sự cái nồng nàn của Nhụy đối với mình...

- Hay là thôi em ạ!

- Anh bảo sao?

- Em không về huyện nữa. Anh sẽ đưa em trở lại

- Mọi chuyện phức tạp khác anh sẽ tự thu xếp được. Mẹ vợ anh đang mải mê đồng bóng chắc không quan tâm đến chuyện này. Đối với Tín, anh sẽ có cách nói để lão ta xuôi lòng.

- Nhưng còn cơ quan của em...?

Ty Khoang chép miệng và vung tay tỏ thái độ bất cần:

- Lúc này mà em còn nghĩ đến chuyện ấy nữa. Họ đã báo tử em lâu rồi.

- Nhưng anh Tín anh ấy bảo...

- Nghe gì cái lão ấy!

Ty Khoang quyết tâm lôi Nhụy trở lại với mình. Anh ta có thừa sức bao Nhụy. Tiền nong, của cải không thiếu. Ty Khoang có thể gây dựng cho Nhụy cả cơ ngơi...

Nhụy nghe Ty Khoang phác ra những viễn cảnh ấy mà cảm thấy rối rắm, mù mịt. Sướng thì sướng thật nhưng sao lúc này Nhụy thấy có cái gì vương vương.

Ty Khoang làm một cử chỉ thô lỗ túm tóc Nhụy kéo giật ra sau:

- Em vẫn còn yêu lão Tín?

- Yêu Tín hay yêu ai thì anh biết rồi.

- Tôi làm sao mà tin được miệng lưỡi đàn bà!

- Tùy anh... nhưng...

- Anh bàn với Nhụy vì lẽ gì em biết rồi. Anh không thiếu bất cứ thứ gì. Những thứ của nả mà anh hiện có có thể giúp chúng ta sung sướng suốt đời. Cái mà anh thiếu lúc này là gì em biết không! Thiếu em. Thiếu Kim Nhụy của anh...

Ty Khoang lại ghì lấy Nhụy như sợ rơi lay một tý là cô ta có thể bay mất. Nhụy xúc động và ngọt ngào trước sự da diết ấy của Ty Khoang. Nhụy cảm thấy kiêu hãnh về mình - Cái kiêu hãnh của một món hàng đang có giá.

- Anh cho em về...

Ty Khoang nhảy chồm ra phía xe máy. Nhụy cũng đi vội theo ra. Tiếng xe máy nổ. Nhụy không trèo lên sau xe mà vít đầu Ty xuống hôn một cách thắm thiết, từ biệt:

- Thôi, anh chịu khó về một mình vậy. Lúc này em không thể. Anh nhớ đi đường cho cẩn thận. Luôn nhớ đến em là được. Lúc nào Nhụy đến với anh.

- Em định bỏ anh phải không?

Ty Khoang vẻ thất vọng. Nhụy đã thấy được cái "chết mệt" của gã đàn ông si tình. Nhụy đã mừng tượng cái hướng sống với Ty Khoang nếu nơi đây có gì trục trặc. Còn lúc này... Nhụy không thể quay lại với Ty được...

- Anh về đi! Lúc này anh đừng ép em vội. Lúc này, hai đứa chia tay nhau là hợp lý nhất.

Nhụy về lại phố huyện. Cơ quan hợp kiểm điểm Nhụy, hạ chức cho ra đứng quầy bán thịt. Ông bố để ra Nhụy cấm cửa không cho con gái về nhà. Nhụy và Tín đã bí mật gặp nhau mấy lần và thỏa thuận tạm xa nhau

ít ngày, khi nào mọi chuyện bình thường, lúc ấy sẽ lại thăm.

Khó nhất với Nhụy là chuyện về lại nhà chồng. Nhụy đã nhiều lần nhắn tin về nhà, bà ngoại và Thạch chỉ đánh tiếng lên là cứ về, còn chuyện phải trái thế nào sẽ nói sau.

Nhụy về nhà vào một buổi sáng, Nhụy có ý định từ lúc đi. Cô sẽ nói hết với Thạch những tâm tư của mình và xin mang Nhuần lên cơ quan. Chuyện hai đứa như thế là hết, nhưng Nhụy muốn xin được nuôi con.

Dạo này mắt Thạch đã kém. Một bên mắt giả thì đã rõ. Còn bên kia, trước là bốn phần mười nay chỉ còn một phần mười. Tai họa này của Thạch không gây cho Nhụy xúc động vì anh không nói cho vợ biết Nhụy bảo với Thạch bằng một giọng lạnh lùng chai lì:

- Chuyện của tôi thì anh đã biết rồi. Cũng vì quan hệ chúng chẳng giữa hai người mà sinh ra tơ tưởng đến người khác.

- Chúng mình chẳng lấy nhau bằng tình yêu đấy sao?

Nhụy thở dài:

- Cũng chưa hẳn thế!

Thạch khẽ chớp mắt. Anh muốn nhìn rõ khuôn mặt Nhụy mà sao lúc này chỉ thấy mờ mờ...

- Tôi chỉ muốn Nhụy về với con cho nó đỡ thương đỡ nhớ. Còn chuyện kia chúng mình sẽ bàn sau.

- Thôi anh ạ! Còn cái gì mà bàn nữa. Anh đừng ép tôi khi tôi không muốn. Cứ ở với nhau tiếp tục có khi tôi lại hư hỏng nữa. Hôm nay tôi chỉ có một nguyện vọng nói với bà với anh là xin được đưa thằng Nhuần lên cơ quan nuôi.

Người Thạch lặng đi. Không ngờ hôm nay Nhụy lại lạnh lùng và tàn nhẫn đến thế. Anh thì đang muốn vun vào, còn cô ấy lại tự nguyện cào ra. Phải, lẽ ra, cô ấy nên biết ân hận trước thái độ tha thứ của Thạch mới đúng. Đằng này... một mực xin con, một mực ly thân. Nhất là.., đôi mắt của anh đã như thế này mà Nhụy không có được lời thăm. Lạnh lùng, tàn nhẫn quá.

- Ý tôi thế đấy, còn ý anh thế nào?

Thạch không trả lời. Người anh run lên vì những cảm xúc thương giận lẫn lộn.

Bà ngoại từ dưới bếp lên. Tay phải cầm con dao, tay trái bà xách cái thớt nghiêng. Bà đặt cả hai cái ấy ngay giữa nhà, trước mặt Nhụy.

- Nếu chị cứ một, hai đưa thằng Nhuần đi thì dao đây, thớt đây, chị cho bà cháu tôi mỗi người một nhát. Chị hãy nhìn nó xem- Bà chỉ vào Thạch - Nó mù dờ vì ai?

VIII

Lin đưa con về lại Sơn Thượng, ở với chị em đội trồng rừng được hai, ba ngày gì đó, cô lại dùng dùng đưa con đi. Lý do thật đơn giản: lời chê bai của một số người về sự trở lại của cô. Những lời ấy có vẻ chân tình nhưng Lin cho là ác ý. Thậm chí cô còn nghĩ về khía cạnh không tốt khác của những lời góp ý ấy. Ai cũng cho lời răn bảo là có lý, có tình. Ai cũng nói, được thế là may mắn... Cho những người ở hoàn cảnh Lin. Còn Lin, cô cho đó là những lời nói thác đi, có ý đuổi khéo mẹ con mình. Đuổi thì Lin đi. Lin còn có chị Am. Lin còn hy vọng có lúc gặp lại Mạn...

Chị Am vỗ vập mẹ con Lin. Chị ôm ấp hà hít đứa bé. Chị không hỏi một lời về lý do trở lại của Lin.

- Thôi, mẹ con cô cứ ở đây với chị. Nghèo, giàu ta có nhau. Chú ấy đi rồi có lúc chú ấy về. Người đâu mà gan....Lin thấy vui vì sự ân cần khéo léo của chị. Cô mau chóng lấy lại nếp sống bình thường mặc dù trong suy nghĩ vẫn lớn vồn nổi hờn tủi của kẻ ăn nhờ, ở đợ. Cô chỉ mong đêm mong ngày Mạn trở về. Hoặc giả, chỉ cần biết được tin tức gì về người chồng của mình thôi cũng yên lòng. Có lúc, quẩn nghĩ Lin lại thấy mình như một sinh vật hoàn toàn vẩn vơ trên cõi thế gian này. Lung tung, lộn xộn, không đâu là bến, không đâu là bờ.

Một chiều, Lin bảo chị Am:

- Cuộc đời em thế nào ấy chị ạ! Lúc nào em cũng có cảm giác mình bị lừa, bị hắt hủi, bị mắng chửi. Chả nhẽ cuộc đời cứ mãi thế này thì tà chết quách đi cho nó xong.

- Ăn nói đại đột nào - Chị Am an ủi Lin - Đi đến đâu bắc cầu đến đấy em ạ! Không may mình có hoàn cảnh như vậy mà cứ nghĩ quẩn là chả có lợi gì đâu. Mà em đâu phải chỉ có mình. Em còn có cháu, còn có chú Mạn nữa.

- Em nghỉ là, anh ấy chết ở đâu rồi. Chả lý gì mà đang yên đang lành thế lại bỏ vợ con đi. Hay là giận gì mẹ con em. Chị biết đấy, những ngày sống với chị ở đây, em có gì đáng để anh ấy phải giận đâu. Thấm thiết ân cần với vợ, với con cho tận đến lúc bỏ đi.

Chị Am động viên Lin. Chị gieo vào Lin lòng thương người bạn gái vong niên để mong chất lại trong cô sự bình tĩnh. Lin chỉ biết thầm ơn tấm lòng đôn hậu ấy, nhưng nhờ nó mà cô có thể nguôi ngoai thì không. Ai có thể lo được, gánh được cho mình ngoài mình.

Còn anh Thạch nữa. Hôm đưa con đi không tiện đường nên Lin không thể ghé vào. Vừa chân ướt chân ráo lên đến đây Lin đã viết thư về cho anh. Cách đây nửa tháng Lin lại có thư nữa. Đã hai thư Lin gửi mà anh Thạch không hề có một chữ đáp lại. Như vậy là có chuyện! Có thể là anh Thạch ốm? Có thể là một bên mắt chưa bị khoét kia lại hành hạ anh đến mức mà anh không còn đủ ánh sáng để viết cho Lin đôi dòng. Thạch vốn máy móc, niêm luật nhưng lại có trước có sau, chả lẽ lại dừng dừng trước hai lá thư Lin gửi.

- Chị ơi... em sốt ruột quá. Đôi mắt của anh Thạch ấy!

Lin lại bồn chồn nói nỗi lo của mình cho chị Am nghe.

Chị Am trách Lin là người tự mua dây buộc vào mình. Lo cho chồng con chưa đủ, giờ lại lo cho người dung.

Người dung làm sao được khi mà đôi mắt của anh ấy bị hỏng là vì mình? Lin không dám nói hết nguyên nhân sợ chị Am hiểu lầm. Cô ậm ừ cho qua chuyện và nảy ra ý định đưa con về thăm Thạch để vơi bớt một phần nỗi lo trong mình. Chị Am biết chuyện này và cho Lin là "dở hơi". Chị không ra mặt phản đối nhưng cũng không có ý ủng hộ.

- Em đi thì đi! Đó là quyền em. Chị chỉ khuyên em một điều là thật bình tĩnh. Một thân con gái, nách lại có con nhỏ mà nay nghĩ thế này, mai nghĩ thế khác là vất vả lắm.

- Nhưng... nếu không về được dưới ấy, em ăn không ngon ngủ không yên.

- Thế còn chú Mạn cô vút đi à?

- Anh Mạn khác, anh Thạch khác chị ạ!

Chị Am giận. Mặt chị hơi sầm xuống. Chị nhìn Lin với ánh mắt ái ngại, khó hiểu:

- Thương thì thương cô thật, nhưng lắm lúc chị chả làm sao hiểu được cô. Cái anh Thạch ấy là làm sao với em mà em cứ sồn sồn lên. Vừa đưa con lên đây chưa ấm chỗ, nay đã lại đòi đi...

Lin chỉ biết cúi mặt. Cái bí ẩn, khuất khúc trong Lin chị không hiểu. Lin cũng không có ý định để chị hiểu. Lin chỉ biết nói với chị:

- Em quý anh Thạch như anh trai của mình. Chị hãy tin việc làm của em là chính đáng chứ không có gì là mờ ám cả.

- Thì chị có trách gì em. Chị chỉ khuyên em hãy bình tĩnh mà dưỡng cho hai mẹ con. Giờ cứ nay đây mai đó thì sức đâu mà chịu nổi. Em đã vậy, còn đứa nhỏ?

- Thôi... chị cứ cho phép mẹ con em đi...

Chị Am không có cảm tình tý nào với hành động này của Lin. Thâm tâm chị coi Lin là người phụ nữ bông bột và có cái gì không đứng đắn nữa. Từ ngày Mạn bỏ nhà chị ra đi, cô ấy có cái gì đấy lộn xộn, bí hiểm. Chị chỉ biết thương, biết cưu mang chứ tìm hiểu cho rõ ngọn nguồn thì chưa. Giờ Lin lại dùng dùng đưa con về thăm người đàn ông mà bây giờ chị mới nghe Lin nhắc đến khiến mỗi ngóc vực càng lớn hơn.

- Cô đưa cháu đi, nhớ chú Mạn chú ấy về thì tôi biết nói sao. Trước đây nói về với ông bà ngoại nên đành phải để cô đi. Còn bây giờ...

Chị nói rồi nhìn Lin. Cái nhìn của chị lạnh lùng mà như xói móc vào lòng. Chị thật tốt nhưng chẳng thể là nơi êm ả của Lin lúc này.

- Thôi... mẹ con em phải đi...!

Lin đáp ứng nói. Giọng cô như có sẵn nước mắt. Chị Am chỉ biết nhìn theo, lắc đầu. Là một người phụ nữ có cuộc sống gia đình xuôn xẻ, chị làm sao hiểu hết được những cuộc đời như Lin.

Con đường rừng heo hút và thăm thẳm. Một vệt nhựa đen sẫm như

lưng một con trăn không lồ trườn qua những vạt đồi, vạt núi. Con đường lồi lõm những bóng nắng, bóng râm và tro bụi như một dòng suối có màu nước đen ngòm, khô khốc. Lin bế con thui thủi. Mẹ con cô như cái gốc cây nhỏ sau đốt nương, bật gốc nay bị những cơn lốc rừng cuốn đi vô định trong cái dòng suối đen kia. Lin bước từng bước một, chậm chạp ngơ ngẩn. Mỗi bước chân cô lúc này như từng đốt của số phận đang bị cắt ra rời rạc. Lin nhiều lần muốn níu kéo từ gan ruột mình ra thành dây thành sợi dăng mà chấp nối lại quãng sống bị cắt vụn kia nhưng không sao liền cho nổi.

Đứa trẻ như một xuất định mệnh ăn theo. Người mẹ bế nó đứng bên lề đường ở một quãng rừng vắng. Đây không phải là bến đợi chính thức. Nó chỉ là chỗ dừng chân cho những lái xe hám lợi và những ai đó nhớ độ đường. Có những người được đón lên xe thuận lợi và đẹp đẽ. Cũng có người, từ thùng xe chui xuống mới hay là mình vừa thoát khỏi địa ngục.

Lin vẫn phải giơ nón vẫy xe...!

Chiếc xe ấy màu xám, hai đèn ô tô vỡ rìa như đôi mắt toét, cái thùng xe bịt bùng như chiếc áo quan bọc vải bạt.

- Đâu thế cô em?
- Bác cho mẹ con cháu về Hà Nội!
- Có bao nhiêu tiền?
- Các bác lấy bao nhiêu em xin trả!
- Lên xe!

Ca-bin xe có hai người. Một lái, một phụ. Lái đầu húi cua, da sẫm nâu sần sùi như gốc cây. Phụ mặt non choẹt, tóc đỏ dài như con gái, bộ ria mép thưa và lởm chồm như lông nhím. Lin nhìn họ mà rợn hết cả người. Cô bế con lùi vội trước bàn tay giơ xuống lòng không vờn ra định chộp vào ngực khách của gã phụ xe.

- Sao? Không đi hả?
- Dạ...
- Mất thời gian quá!

- Thôi đi!

Cửa xe đóng sầm lại rồi chồm lên lao đi một cách khó chịu. Đứng trong khét lẹt của hơi xăng phả lại mà Lin thấy nhẹ nhõm cả người. Họ trông như quỷ sứ hiện hình thì làm sao mà Lin có thể bế con lên xe được!

Hai chiếc xe nữa lao qua. Cũng thô lỗ và bụi bặm như chiếc xe trước. Lin không dám giơ nón vẫy mà len lén nhìn theo như một tai họa đã vô tình lãng quên mẹ con cô. Lin thấy mình may mắn. May mắn hơn nữa khi mặt trời đã ngả sang chiều Lin gặp một chiếc xe con màu xanh. Thấy xe con Lin không dám vẫy. Cô không hy vọng gì ở chiếc xe ra về cơ quan đi công tác này.

Nhưng...

Chiếc xe vượt qua chỗ mẹ con Lin đứng rồi từ từ dừng lại. Người lái xe trạc ngoài ba mươi mặc áo bay màu lá cây non mở cửa xe, đi lại trước mặt mẹ con Lin. Anh ta cười và nói với Lin những lời rất từ tốn:

- Chị và cháu có ý định đi xe?

- Dạ, em và cháu muốn về Hà Nội. Có mấy chiếc xe tải vừa đi qua nhưng em sợ.

Người lái xe khẽ gật đầu:

- Sợ là phải. Mấy cha xế tải cứ vút lên xe là thành quỷ sứ hết.

- Mấy bác cũng về Hà Nội ạ! - Lin mạnh dạn hỏi.

Người lái xe khẽ nheo mắt nhìn mẹ con Lin vẻ thông cảm rồi nhẹ nhàng nói:

- Nếu chị không có gì ngại đưa cháu lên xe chúng tôi cho đi nhờ.

Lin thấy mừng mừng trong bụng nhưng bề ngoài vẫn giữ thái độ im lặng. Với chiếc xe màu xanh này, Lin đã bớt nghi ngờ nhưng để quyết định có đi hay không, cô vẫn thấy ngại.

- Tùy chị đấy. Nếu đi thì đưa cháu lên. Chúng tôi giúp đỡ, không lấy tiền đâu. Còn nếu ngại thì chúng tôi cho đi nhờ ra bến xe khách mà lấy vé đi cho nó an toàn.

Lin đành liêu lên xe. Cô lịch sự chào mọi người và được đáp lại bằng những nụ cười còn có phần lịch sự hơn.

- Chị cho cháu ngồi vào giữa này cho khuất gió...

Người đàn ông mặc áo ký giả, đeo kính mát nhìn rõ cả đôi mắt ở phía trong khe nhích sang ghế bên cạnh, nhường ghế giữa cho mẹ con Lin. Ông cầm tay đứa trẻ rồi hỏi thăm Lin.

- Mẹ con về quê thăm ông bà hay là lên trên này thăm ai mà đi có một mình thế này?

- Dạ, mẹ con cháu về thăm quê ạ!

- Thế quê cháu ở đâu.

- Dạ...

Lin định tìm tên một quê khác để nói mà không tìm ra. Người đàn ông đã biết được cái lúng túng ấy của Lin nên hỏi sang chuyện khác. Ông hỏi nhiều chuyện nhưng chả chuyện nào Lin trả lời được gãy gọn, liền mạch. Cô nói nhát gừng, có phần mâu thuẫn nữa. Hình như ông biết Lin nói dối nên thỉnh thoảng vẫn khẽ mỉm cười. Lin biết cái ngụ ý sau nụ cười ấy định giả vờ ngủ nhưng ông vẫn tìm cách hỏi. Càng hỏi Lin càng thấy bí. Trước những câu có vẻ vu vơ nhưng lại tình cảm của ông, không đành được, cuối cùng Lin phải bật thốt lên:

- Đòi mẹ con cháu buồn lắm bác ạ!

Người đàn ông khẽ thở dài:

- Đòi là thế cháu ạ! Mấy ai là có được trọn vẹn. Như tôi đây cũng ba chìm bảy nổi chán. Nghe cháu nói tôi cũng đoán là có điều gì uẩn khúc bên trong.

Lim mím môi, cúi mặt. Lời của người lớn tuổi thấm vào tâm hồn non nớt và vụng dại của cô ngay khi ngồi trên chiếc xe sang trọng này cô mới thấy là có ý nghĩa. Cũng tựa tựa như lời nói ấy nhưng ở bố mẹ, ở đội trồng rừng Sơn Thượng, ở chị Am, Lin thấy nó xa vời, ghẻ lạnh. Còn lúc này, lời của ông khách lạ sao Lin thấy gần. Ông cũng trạc tuổi bố Lin ở nhà. Cách ăn mặc của ông thật trẻ trung nhưng ông lại rất người lớn.

Ông là chủ của chiếc xe này. Người lái vừa dừng xe mời cô lên là làm theo ý của ông. Cuộc đời thật công bằng. Lin không ngờ sau những chiếc xe tải góm guốc kia lại được gặp một người nho nhã, lịch lãm đến vậy.

Xe qua một thị trấn sầm uất, có điện. Ông chủ xe đập vào vai người lái:

- Ta ghé vào cái hiệu nào sang sang ăn tối một chút chú.

Khách lục tục xuống xe. Lin bế con ngồi nán lại:

- Các chú, các anh đi ăn quà, mẹ con cháu ở đây trông xe cho.

Ông chủ xe hồn hậu:

- Ai lại thế! Xe có khóa hãm hoi. Cô đưa cháu xuống ăn quà với chúng tôi một thể.

Lin lắc đầu từ chối:

- Bác cho mẹ con cháu xin phép.

Ông chủ xe có vẻ không vui. Ông nhú mày mời thêm mấy lần nữa nhưng Lin vẫn kiên quyết từ chối. Đành vậy! Mọi người đưa nhau vào quán. Lát sau, anh lái xe trẻ quay ra cầm theo một cái bánh mì kẹp thịt và cái bánh chưng...

- Chú Lượng bảo mang ra để cô và cháu dùng.

Lin không còn cách từ chối. Cô bóc bánh chưng cho con ăn, còn mình thì nhỏ nhẹ nhai từng miếng bánh mì một. Bánh mì vừa nướng thơm phức, càng nhai càng có vị ngọt của chất bột nướng chín xen lẫn vị đậm của thịt. Lin thấy ngon miệng. Con cô cũng có cảm giác ấy hay sao mà nó ăn một loáng đã hết cái bánh chưng to.

Khách ăn quà đã ra. Ông Lượng - chủ xe cầm trên tay một gói kẹo đưa cho Lin:

- Cô bốc cho cháu ăn.

- Cháu xin bác!

- Cô khách khí quá. Vào ăn với chúng tôi có phải vui không?

Ông Lượng nói lời trách móc. Lin chỉ biết thèn thẹn cúi mặt khẽ nhếch miệng cười. Đến lúc này cô vẫn chưa tin hết về những việc mới

xảy ra. Hình như nó là giấc mơ chứ không phải thực và bỗng nhiên hình ảnh Mạn, chị Am, cả đội trồng rừng, cả anh Thạch bất hạnh... ủa tới khiến Lin dịu lại và mỗi phút giây thêm yên lòng, tin cậy. Lin chợt nhận ra tình yêu và lòng tốt của con người nhiều khi thật bất ngờ và ngẫu nhiên đến mức kẻ đang được hưởng lộc cứ nghĩ mình nằm mơ. Nó như người khách không mời mà tự nhiên mang gương mặt hồn hậu của mình đến với Lin. Lin không hy vọng, không cầu xin. Lin sống theo ý thích của mình, làm theo ý định của mình. Mọi cái đều được cô trộn lại theo cách sống riêng của mình. Vậy mà... tại sao... chiếc xe màu xanh này, những con người này đã đưa Lin đi hàng trăm cây số chỉ có hỏi han, chỉ có chăm sóc, không hề chủ tớ, không hề sàm sỡ, lại còn thương và thông cảm nữa.

- Kìa...cháu nó ngủ.

Lin giật mình. Mẹ mãi nghĩ khiến con ngủ vật xuống phía dưới tay mà không biết. Lin thấy xấu hổ vì sự đoảng tính ấy của mình trước lời nhắc của ông Lượng. Cô đưa lại tay, gối đầu con vào ngực mình và nói một câu vu vơ:

- Sắp về tới Hà Nội rồi!

Ông Lượng xem đồng hồ:

- Còn mười lăm phút xe chạy nữa.

Lin thấy hoảng. Đêm đã khuya. Tối nay mẹ con cô sẽ ngủ đâu ở nơi phố xá đông đúc và xa lạ này...

- Bác ơi, bác giúp cháu xem, mấy giờ rồi ạ!

- Mười rưỡi...

Mắt Lin loang loáng những vệt sẫm bên đường. Kiểu này chỉ có ngồi bên xe mà ôm con ngủ...

Lòng tốt lại đến đỡ dần Lin. Ông Lượng bình thản nhìn cháu bé đang ngon giấc trong ngực mẹ, nói với Lin:

- Cháu có nhà ai quen ở Hà Nội không?

- Dạ...

Lin lại ấp úng. Ông Lượng hiểu xa hơn sự ấp úng ấy:

- Nếu cháu không ngại, tối nay cháu có thể đến nhà bác mà nghỉ. Nhà chỉ có bác, bác gái và hai đứa em nữa...

Nói đến đây, ông Lượng thở dài. Trên mắt ông thăm thăm một nỗi buồn trước quang sáng điện phía thành phố đang hắt lại.

Ông Lượng vốn là một thợ thủ công giỏi. Những năm gần đây, hàng của ông làm ra được khách gần xa mến mộ và tìm mua. với con mắt tinh đời cộng cùng đôi bàn tay vàng được trưởng thành lên từ nghề gốc của ông cha, bác thợ cả Lượng đã nhanh chóng trở thành một ông chủ nhỏ của cửa hàng mỹ nghệ mà nguyên liệu chính làm từ gỗ và đá. Chiếc xe màu xanh mười hai chỗ ngồi mà Lin bắt gặp bên đường ấy là do bác Lượng thuê của một cơ quan Nhà nước để cùng mấy người thợ trong tổ hợp lên mạn ngược tìm nguồn hàng cho sản xuất. Còn chuyện bỗng dừng chiếc xe dừng lại mời mẹ con Lin lên xe là có nguyên do của nó.

Bác Lượng có ba người con, hai trai một gái. Người con gái đầu của bác năm nay nếu còn cũng trạc tuổi Lin. Cô trắng trẻo, xinh đẹp như mẹ và hiền lành, cần cù như bố. Cách đây ba năm, người con gái ấy xin phép bố mẹ đi thăm quan rừng rồi được đưa về bằng một thân xác bị làm nhục, quần áo rách nát, da thịt bị cào xé. Thủ phạm bỏ chạy vô tâm tích. Cơ quan điều tra cho biết quần áo cô có dính vết dầu xe. Người ta phỏng đoán có thể cô bị nhỡ xe khách nên phải đi nhờ xe tải và trên một ca-bin chó má nào đó cô bị làm nhục. Cô đã chống đối quyết liệt nhưng không lại được với sức của bọn quỉ. Sự phỏng đoán này có phần chính xác vì người bị bức tử không có nhiều tiền không đem theo hàng hóa, chỉ có cái quý nhất là sắc đẹp tuổi con gái đang dậy thì. Mà tuyến đường ấy, xe khách một ngày chỉ vài ba chiếc qua lại, còn xe tải thì có hàng đàn hàng lũ. Chuyện hay ho của mấy cha xế bụi này không phải không có, nhưng trong dân gian tân thời thường truyền lại cho nhau nhiều chuyện dở về họ.

Ông Lượng đau đớn suốt từ đó cho đến giờ. Ông thấy ghê sợ lòng ác

của con người. Con gái ông thơm thảo và trinh trắng như một bông hoa mới nở, nó chỉ có ích cho đời mà đã phải chết nhục nhã trước những ham muốn man rợ. Bọn chúng chỉ trong chốc lát đã dập vùi, dẫm đạp ngay cả những cái thơm tho tốt đẹp. Con gái ông là một trong những số phận như thế. Cho nên, ngay từ xa nhìn thấy mẹ con Lin đang vờ vất trên đường, ông đã động lòng trắc ẩn. Ông nhắc chú lái xe ghé vào bên đường. Khi có điều kiện, ông thường sẵn sàng giúp đỡ như thế. Ông không muốn những người con gái khác phải thê thảm như con gái mình. Lin không phải là trường hợp cá biệt. Chiếc xe của ông đã nhiều lần qua lại tuyến đường này và cũng đã nhiều lần xe ông dừng lại đón những người nhờ độ đường như Lin. Ông Lượng muốn bằng những việc làm tốt ấy để trả thù và rửa sạch nỗi oan khuất cho con gái mình...

Sau một đêm nghỉ lại yên ổn và ấm áp trong căn nhà của ông Lượng. Lin tự thấy không thể không kể lại cảnh ngộ của mình cho ông nghe trước khi đưa con đi. Còn đi đâu, Lin chưa biết. Chủ định đưa con về thăm lại Thạch, vẫn canh cánh bên lòng cùng với nỗi băn khoăn về sự dửng dưng của anh. Lin đã hai lần thư, hai lần nóng ruột ngóng đợi mà anh ấy vẫn im lặng. Dù sao cũng phải viết cho Lin vài chữ mới đúng chứ. Có thể kém mắt không viết nổi. Nhưng... chả nhẽ không nhờ người hàng xóm viết hộ cho em gái một vài dòng sao? Lin đang chìm trong dòng suy nghĩ ấy...

"Sông có khúc, người có lúc mà sao mới tý tuổi như Lin đã lắm chuyện thế này?..." - Ông Lượng nghĩ về cô gái trẻ nhờ độ đường này như thế sau khi nghe cô ta kể lể về cuộc sống của mình...

- Cháu ạ! Thế là bác hiểu được hoàn cảnh của hai mẹ con. Giờ cháu định đi đâu nếu không phải là về với ông bà ở dưới ấy. Bố mẹ nào không muốn thương con, không muốn vun vén vào cuộc sống cho con. Đi đâu bây giờ cũng chẳng bằng về với bố mẹ. Gái đũa lớn nhà bác nếu còn cũng bằng tuổi cháu đấy.

Lin bậm môi đến chảy cả nước mắt. Tại sao ai cũng khuyên mình phải

về với bố mẹ trong khi hai cụ ấy đã tối hậu thư bắt mình phải sống với những điều mà mình không muốn. Lời khuyên thật tốt nhưng không phù hợp tý nào với tâm trạng Lin lúc này...

- Bác ạ... - Lin thưa với ông Lượng - Cháu không thể về với bố mẹ cháu được. Đây là chuyện riêng của gia đình nên cháu không muốn nói lại, bác chỉ thêm phiền lòng.

- Cái đó là tùy cháu. Người già thường nghĩ về cái gốc, còn tuổi trẻ như các cháu thường nghĩ về cái cành, cái ngọn...

Lời ví von của bác Lượng cũng chẳng động chút nào tới quyết tâm của Lin. Cô vẫn có ý định đưa con đi. Còn đi đến đâu, lúc này Lin chưa biết...

Ông Lượng định rút ví cho mẹ con Lin ít tiền. Nghĩ thế nào, ông lại cho ví vào túi:

- Bác bàn với cháu thế này, kể cũng hơi đột ngột. Xưởng của bác đang ăn nên làm ra nên cần tuyển thêm thợ. Nếu cháu đồng ý thì ở lại đây với hai bác, trước là cho ấm cửa ấm nhà, sau là giúp bác gái lo việc chè nước, cơm trưa, cơm sáng cho thợ. Họ có ăn ngon họ mới làm tốt được. Thợ thì mỗi ngày mỗi nhiều mà một mình bác gái thì không gánh xuể. Hai đứa em tuy không còn nhỏ nhưng vẫn đang tuổi học. Với lại chúng nó là con trai lo sao nổi việc này. Đây, bác bàn với cháu thế cũng là đỡ bí cho bác và hỗ trợ cháu.

Bác Lượng nói phải nhẽ và khéo quá. Lin thấy mừng thầm trước lời bàn của bác nhưng tính "sĩ", không cho phép Lin gật đầu ngay.

- Hay thế này cũng được. Bác có cô em gái góa chồng, chỉ có mỗi thằng con trai năm nay ít hơn cháu vài tuổi. Nó chưa đến hai mươi. Nhà cô em của bác mở quán giải khát, khách đông lại neo người. Cháu muốn xuống đấy giúp cô ấy cũng được. Hai nhà đều như một.

Lại thêm một hướng mới. Ông Lượng chỉ bàn và gợi. Lin thấy ông thật sự tốt và thật sự lo cho mình. Cô thấy mình như đang bước vào ổn định... Cô thấy cái ước mơ được về phố lớn sống có từ lúc bé nay tự nhiên được ông Lượng mang đến bày ra trước mặt và cho phép tùy ý

chọn. Lin cần một cuộc sống ổn định để rồi từ đó mà đi đến với mê say, chung thủy cùng Mạn đi đến với sự chân thành và biết ơn của Thạch. Và bố mẹ nữa, sự đền đáp và sự hối lỗi của một đứa con...

Lin đã xin ông Lượng cho được về ở với người em gái của ông. Bà có tên là Độ.

Tên Độ là do cha mẹ đặt. Giấy khai sinh đã ghi hẳn hoi cho nên dù không ưa tý nào cái tên cứng nhắc và rất đàn ông ấy nhưng bà Độ đành phải chịu một bề trước phép tắc của cha mẹ. Xin đổi tên là chuyện phiền nhiễu, cách rách. Từ cách nghĩ này mà bà Độ thêm vào trước tên của mình một chữ Mộng. Ở lứa tuổi bà nhiều người cũng chọn từ này đặt cho phần đệm tên của mình.

Bà Mộng Độ chủ quán giải khát "HOA SIM TÍM" trong một đường phố tĩnh lặng nhiều cây sưa. Với hai cô gái trẻ, loại cốm non, chuyên môn mặc bộ đồ trắng phơn phớt tím tiếp khách, da mặt thơm như táo tàu tươi, tay búp măng có móng đỏ, móng eo, đùi ngực cứ lấp ló sau lần lựa mỏng đã khiến quán "HOA SIM TÍM" không lúc nào ngớt khách và ngớt tiền.

Nhà hàng thì như vậy, nhưng nhà riêng lại thật thâm nghiêm. Ngay trên giường bà Độ nằm là chiếc bàn thờ nhỏ trên có đặt tượng Phật bà quan âm được tạc bằng gỗ mít do ông Lượng tặng. Bàn thờ Phật của bà Độ suốt ngày hương hoa. Nhà hàng ồn ào tiếng nhạc xập xình và tiếng đủ loại khách còn nhà riêng lúc nào cũng ngan ngát mùi thơm của cửa Phật. Giữa nhà hàng và nhà riêng bà Độ bố trí độc lập và cách biệt nhau.

Lin được bà Mộng Độ dạy cách làm hàng, cách tiếp khách. Khi cảm thấy cô thành thạo rồi, bà đã "mông má" cô thành một "gái mô đen" chính cống. Tóc bông bênh, xoắn xoắn. Mắt mi dài, xanh lơ. Môi nhỏ nét trong màu sim tím. Lin ngồi quầy mà đẹp chẳng kém mấy cô gái ngồi trong lịch. Con Lin được bà Mộng Độ cho đi gửi nuôi lâu dài, ở nhóm trẻ tự lập của hai bà già về hưu. Việc nuôi con, chăm con Lin không phải lo. Công việc của Lin giờ là "vui lòng khách đến vừa lòng khách đi" như các

khẩu hiệu ở cửa hàng quốc doanh người ta vẫn hay viết trên giấy hoặc kẻ vào tường. Ở đây bà Mộng Độ không làm thế mà chỉ khuyên răn theo lối nhập tâm vào các cô gái trẻ mà bà bắt chúng luôn luôn phải gọi mình bằng "mợ" và xưng "con".

Bà dạy Lin:

- Lời chào cao hơn mâm cỗ. Quán có đắt hàng hay không là ở đấy đấy con ạ. Mợ không tiếc gì tiền, quần áo cho con mợ trang trí cho con bằng chị bằng em. Nể lời bác Lượng, mợ nhận con về đây là phục vụ mợ cũng là phục vụ con. Mợ có đồng ra đồng vào tức là con cũng có cái ăn cái để. Mợ sướng con sướng. Lúc nào con cũng phải tươi như hoa cho mợ.

- Con phải làm sao cái quán "HOA SIM TÍM" của mình lúc nào cũng như một vườn hoa nhiều hương sắc lạ. Rồi con phải đi tập nhảy nữa. Có biết nhảy mới thông thạo lối sống. Rồi sau đó là thu hút khách cho mợ.

Lin thích thú nghe từng lời bà Độ nói. Càng nghe cô càng thấy bà đúng, bà phải, bà tâm lý, bà thương người. Nhất là khi đứng trước chiếc gương soi lại mình, Lin càng thấy ý nghĩa của cuộc sống hôm nay.

Lin được đi tiệm nhảy, đi xem biểu diễn ca nhạc, xem các băng hình tươi mát của tư bản. Mới đầu Lin lạ rồi sau đó quen dần và thấy thích. Lin trở thành cô gái ngồi quầy xinh đẹp và có duyên quyến rũ người nhất của quán giải khát "HOA SIM TÍM". Ai cũng nghĩ cô là "cốm non" bà Mộng Độ vừa đưa từ đồng nội về. Chuyện Lin có con không ai biết. Bà Mộng Độ không nói, bà cấm cả mọi người cũng không được nói điều ấy ra. Đây là cái mẹo câu khách của bà, Lin bằng lòng chấp nhận.

ít lâu sau khi đã quen với nếp sống ở quán "HOA SIM TÍM" Lin đã phải tiếp khách trên phòng riêng gác hai nhà bà Mộng Độ. Đây là căn phòng rộng vừa phải, chỉ có khách đặc biệt bà Mộng Độ mới mời lên trên và cử hẳn một cô gái trà thuốc. Lần này bà Mộng Độ chỉ đích danh Lin và cũng lần đầu Lin được lên gác. Bà từng ra lệnh, gác hai là chỗ đặc biệt, con nào được mợ cho phép mới được lên. Lin chỉ dám nghĩ tới chuyện bụng nước, bụng quà mời khách rồi chịu cho họ bẹo má, vuốt

lưng, đụng chạm vào chân tay chút ít. Việc này Lin cũng từng nhìn những cô gái khác và bản thân cũng đôi lần được khách thân tình kiểu ấy. Dù sao, Lin chịu ít hơn vì cô đứng quầy.

Còn lần này... hai ông khách buồn từ phía Nam ra.

- Ê, bà chủ.

Bà Mộng Độ từ phía trong te tái đi ra:

- Dạ, thưa hai quý anh cho gọi...

- Có chỗ nào tĩnh tĩnh không bà...

- Dạ...

Khách có vẻ sành sỏi:

- Tôi được mách là bà chủ có...

Bà Mộng Độ lấp lửng:

- Dạ... nhưng!

Khách nói ngay:

- Bao nhiêu tội tôi cũng chi.

- Dạ... thế xin mời quý hai anh ạ!

Bà Mộng Độ định đi nhưng khách đã cầm tay giữ lại:

- Bà chủ cho xin cô em xinh đẹp này nữa. Khách nheo nheo mắt về phía Lin. Bà Mộng Độ hiểu ý nói ngay:

- Con chuẩn bị đồ uống lên gác tiếp khách cho mợ con nhé.

- Dạ thưa mợ... Vâng ạ!

Khách theo bà chủ lên gác. lát sau, Lin mang đồ uống và hoa quả lên theo. Lần đầu tiên bước chân vào căn phòng này Lin thấy sự choáng lộn vì sự bày biện diêm dúa của nó. Lin thấy toàn màu xanh, đỏ, vàng, tím. Bà Mộng Độ đang ngồi với khách trên chiếc thảm xanh, chùm đèn nhấp nháy treo phía trên. Đầu giường là chiếc quạt đứng chạy êm ro và phía góc tường kia là buồng tắm, có vòi nước và khăn bông trắng. Buồng tắm không cửa, trong cổ treo một chiếc gương to...

Đây là phòng ngủ chứ không phải phòng khách, vậy thì sao các cô gái trước đây và Lin hôm nay lại phải tiếp khách ở đây...

Lin đặt vội mọi thứ xuống thảm. Mắt ngơ ngác nhìn bà Mộng Độ.

- Con ở đây tiếp khách cho mợ. Ngoan, nghe con gái.

Nói rồi bà Mộng Độ lịch sự chào khách rồi đi ra. Lin nghe tiếng của đóng sập lại...

Ngọn đèn bật sáng nhấp nháy như vài chục con đom đóm. Hai người khách hềnh hếch cười. Một người bá vai Lin:

- Lin có biết tụi anh để ý tới cưng từ hồi nào không?

- Dạ... mời hai ông...

- Khỏi cần! Cái đó tụi anh không thiếu. Quán nào cũng có. Nhưng chỉ có quán này mới có cưng. Bọn anh muốn từ lần trước ra nhưng không tiện... Lần này cưng cho bọn anh trọn gói nghe...

Khách gạt bia hộp, kẹo bánh, hoa quả ra bên. Họ Ồm chăm lấy Lin, Lin tái hết cả người, quậy cựa.

- Hai ông... cháu... cháu...

- Quê một cục cưng ời. Sao lại xưng cháu với hai anh.

Họ đã vật ngửa được Lin ra thảm. Cô cảm thấy quần áo da thịt mình đang bị bốn cái tay to như chuối mần của hai ông khách vầy vò...

- Không... không... cháu không quen thế này...

- Hề hề... cưng ời...

Họ khiêng Lin lên giường sau đó lập tức một bóng người đè ập xuống người cô...

- Cho anh bế hội đồng nghe cưng...

Lin hiểu những chuyện gì đang xảy ra với mình. Cô nhắm mắt bất lực...

Một tiếng sau hai ông khách rời phòng xuống nhà. Bà Mộng Độ đã mời khách uống nước và thu tiền ở phía dưới. Lát sau bà lặng lẽ lên gác.

Trên chiếc nệm trắng Lin vẫn trần truồng nằm úp mặt lên gối. Nghe tiếng mở cửa Lin ngẩng mặt nhìn bà Mộng Độ. Mắt cô nhòe nhoẹt ướt và khuôn mặt buồn rười rượi.

- Con có mệt không?

Bà Mộng Độ vỗ vỗ vào lưng Lin an ủi. Lin uất ức nói với người mẹ nuôi của mình:

- Sao mẹ lại bắt con làm chuyện này.

Bà Mộng Độ thở dài:

- Đây là mẹ thưởng con. Là con gái đã đành nhẽ. Đẳng này con cũng đã biết mùi đời mà vò võ mãi nghĩ cũng tội. với lại khách họ chỉ thích con.

Lin sụt sịt:

- Mẹ thưởng con thế là mẹ làm khổ con.

Bà Mộng Độ chẹp miệng:

- Con buồn cười. Nó có khác gì mẹ con mình xem những băng tươi mát của Mỹ. Con cứ phải coi nó như cái chuyện giải trí ấy con ạ.

- Con xin mẹ...

Bà Mộng Độ nhú mày:

- Xin là xin cái gì. Tiền của cô đây. Khách người ta thưởng chứ chẳng phải tôi thưởng đâu. Người ta hẹn là còn đến nữa.

Bà Mộng Độ đặt hai chục nghìn vào tay Lin. Lin rút vội tay lại. Cô sợ hai chục nghìn này.

- Đừng có ngúng nguẩy hiểu không! Đây là công việc. Đi tắm rửa đi rồi còn xuống tiếp khách.

Bà giận dỗi đi ra. Cô nhìn theo cho đến lúc bà lịch bạch bước xuống thang gác. Một khoảng trời vuông vức, sắc lẹm và trống hoác, chói lóa đó là cái khung cửa mà Lin vừa bước vào để bây giờ trần như nhộng nằm đây với hai mươi nghìn khách trả.

Chuyện này ông Lượng không biết. Cả những đợt tiếp khách sau nữa của Lin ông cũng không hay. Người em gái thường cho anh trai của mình biết về cái duyên bán hàng của Lin. Bà khen Lin nhập cuộc nhanh và là một cô gái, tuy ở tỉnh lẻ lên nhưng rất sành điệu. Ông Lượng yên tâm về việc làm và chỗ ở của Lin. Người cha có đưa con gái xấu số ấy cảm thấy tự hào vì mình đã làm thêm được một việc tốt.

Ông Lượng bảo với bà Mộng Độ:

- Cô xem có đám nào hiền lành tử tế thì mai mối cho nó. Làm được việc ấy anh em mình cũng thêm được cái phúc cái đức góp với đời. Tôi thấy con bé tuy có hoàn cảnh vậy nhưng cũng hiền lành tử tế.

Bà em gái nghe anh nói nhưng cười thầm trong bụng. Bà không dám trách anh hiền lành thật thà quá. Bề ngoài bà vẫn ngọt nhạt hứa xuôi, hứa ngược với anh nhưng bên trong bà coi Lin như mề. Bà nhận Lin từ nhà ông Lượng về là có mục đích. Lin còn trẻ, cũng vào loại đẹp gái, thêm ít gia vị vào nữa sẽ ăn đứt khối người. Đây là bề ngoài. Bà cũng chỉ cần cái bề ngoài ấy thôi. Thiên hạ vào quán ai cũng chỉ híp mắt về cái bề ngoài ấy chứ đâu tọc mạch như bà. Bà cần Lin như một món hàng. Lin đã là món hàng có giá trị nên bà càng cần hơn. Giờ đây, ông anh lại nghĩ chuyện gả chồng cho nó, bà càng thấy lộn ruột. Ngừ ấy làm sao mà ông Lượng với bà có thể đứng ra mà làm bố làm mẹ gả bán được. Trước lòng tốt của anh bà chỉ biết cười trừ.

- Nó còn trẻ, lo gì hủ bác. Cứ đứng quầy một vài năm nữa em sẽ liệu.

- Còn chuyện này nữa - Ông Lượng như người lo xa - Tết này bà nên cho nó ít tiền và động viên nó nên về thăm bố mẹ.

- Vâng...

Câu "vâng" của bà Độ nhẹ như lông vịt gặp gió. Ông Lượng biết thái độ lửng lơ ấy của bà em nên chỉ nói thêm bằng cách dồn trách nhiệm về mình:

- Bà lo cho nó cũng như tôi lo. Có gì trắc trở, khó khăn bà cứ cho tôi biết.

Thật trớ trêu...

Bà Mộng Độ có người con trai tên là Trì. Trì là một người con được mẹ nuông chiều. Trì theo bạn đi buôn đường dài tuyến Bắc Nam. Biền biệt bỏ mẹ đi lúc về Trì chỉ còn có hai cái túi rỗng. Bao nhiêu lưng vốn dốc cho con giờ chỉ còn hai bàn tay trắng. Đáng xót cả ruột gan nhưng bà Độ đành phải lấy nụ cười làm ngọt. Bạn buôn lừa gạt Trì và còn định

nổi xung xin Trì ít tiết nữa. May mà Trì sống được khỏi tay chúng về với mẹ. Trì về nhà trong một tâm trạng chán chường. Bà Độ chỉ biết an ủi con, động viên nó ngồi nhà ăn chơi và hứa sẽ lo lót chỗ nọ chỗ kia để kiếm cho Trì một việc làm xứng đáng.

Trì xuôi lòng, đóng cửa ngủ lì ở trong phòng riêng đến hàng tuần. Người được bà Độ sai mời cơm, dọn giường, dọn chiếu, giặt quần áo cho Trì là Lin. Lin vào loại lớn tuổi nhất trong đám con gái phục vụ và lại nhiều hơn Trì những hai ba tuổi nên bà Độ an tâm. Bà sợ sự mồi chài của những đứa trẻ. Còn với Lin bà không lo. Trì thường gọi Lin là chị xưng tôi, có lúc còn xưng em nữa. Thằng ranh thật dốt nát. Nó không biết Lin chỉ là đứa ở trá hình. Nhưng nói ra bà sợ... tai tiếng.

Vào đêm khuya chợt lạnh vì gió mùa về, bà Độ tỉnh giấc. Bà nghĩ tới Trì. Không biết khi tối ngọt ngào nóng bức nó có biết lấy cái chăn để ra cạnh. Rét muốt đột ngột thế này mà ngủ quên không đắp chăn chỉ có ốm. Bà lo cho đứa con trai lớn mà như lo cho đứa bé vừa thôi bú. Bà Độ lặng lẽ ngồi dậy đi sang phòng con. Bà nghe trong phòng nó có tiếng lục đục rồi bỗng im như thóc. Linh tính của bà mẹ mách bảo bà điều gì chẳng lành;...

- Trì ơi, con còn thức hay đã ngủ!

- Trì ơi, mở cửa mẹ nào?

- Trì?

Từ trong phòng có tiếng ú ớ vọng ra:

- Mẹ đấy à?

- Mở cửa ra mẹ bảo!

- Con đi ngủ rồi...

- Cú dậy đi, mẹ bảo...

Bà Độ đập cửa rầm rầm. Bắt buộc Trì phải dậy. Khi cửa mở ra, đèn bật sáng, bà thấy Lin đang lù lù ngồi ở góc giường.

Bà Độ tím tái hết cả người, rít lên:

- Sao thế này hả Trì?

Trì xấu hổ nhìn mẹ rồi ấp úng:

- Con yêu chị ấy.

- Trời ơi...

Tất cả như đổ sụp xuống đầu bà Độ.

Sáng sớm hôm sau, bà Độ thuê xe xích lô đưa mẹ con Lin về trả tận tay ông Lượng. Ông Lượng chưa hiểu đầu đuôi ra sao đã thấy Trì sầm sầm lao xe máy đến. Bà Độ lộn ruột chỉ thẳng vào mặt con trai:

- Về ngay! Mà đến đây làm gì?

Trì tắt máy xe, lạng lẽ dắt vào trong sân nhà bác. Ông Lượng bây giờ mới định thần lại hỏi em gái:

- Nhưng có chuyện gì thế này?

Bà Độ chỉ thẳng vào mặt Lin:

- Ông hỏi con khốn nạn này thì sẽ rõ!

Nói rồi bà Độ dùng dùng đi ra cửa. Lúc này Trì mới lạng lẽ đi vào nhà. Anh đẩy mẹ con Lin ngồi xuống ghế:

- Lin cứ ngồi xuống đây rồi tôi sẽ thưa chuyện với bác.

Trì trình bày đầu đuôi. Ông Lượng nghe đến đâu ó người ra đến đấy. Ông không ngờ cơ sự lại thế này...

- Nhưng chúng mày có thực sự yêu nhau không đã?

Lin ngồi im. Trì hào hứng hẳn lên:

- Thưa bác... cháu yêu Lin thực sự mặc dù cô ấy nhiều tuổi hơn cháu.

- Bác biết thế nhưng tại sao mẹ mày lại dùng dùng lên như vậy?

Lin biết nhưng không dám nói. Những ngày được phép của mợ cho hầu hạ Trì, cô đã làm đúng phận sự của mình. Được mợ cưu mang lại cho ăn cho ngủ tại nhà không như mấy cô gái làm thuê khác, Lin cảm thấy mình là đứa được ưu ái nhất. Cho đến khi biết Trì buôn bán thua lỗ từ phía Nam ra, Lin tự nhận thấy phải lấy được cảm tình từ cậu chủ nhỏ cô mới có bề yên thân lâu dài ở đây. Sự chăm sóc tận tình cùng với những lời thăm hỏi qua lại của Lin đã khiến chàng trai đang chán chường ấy thấy quý và thích cô.

Một lần Trì hỏi Lin:

- Quê chị Lin ở đâu mà lại lên đây ở với mợ tôi.
- Quê tôi ở xa lắm Trì ạ!
- Xa thì xa cũng phải có tên chứ?

Lin cười:

- Hỏi làm gì cho nó nấu ruột hủ Trì?
- Chả lẽ, chị thấy tôi sung sướng hơn hả?
- Chuyện của Trì là chuyện không may. Còn chuyện của tôi...
- Thì chị Lin cứ kể cho Trì nghe có được không?

Biết đâu nghe chuyện, Trì lại chẳng đỡ buồn hơn...

Phải mãi vài hôm sau, Lin mới kể cho Trì nghe về chuyện của mình. Trong câu chuyện Lin thường xen vào những lời cảm ơn bác Lượng, mợ Độ. Còn cái chuyện kia, chuyện mợ bắt Lin phải tiếp khách làng chơi thì Lin giấu biệt. Cả Trì nữa, anh cũng không biết là mẹ mình hành nghề cả chuyện này. Cửa hàng và nhà ở, bà Độ bố trí một cách riêng biệt. Người mẹ không muốn cho con trai của mình biết thêm cái chuyện kiếm tiền nhờ nhóp ấy.

Trì nghe chuyện Lin mà thấy buồn thêm. Tự nhiên anh thấy thương cho hoàn cảnh mẹ con cô. Giống như hai kẻ thất bát gặp nhau, Trì hỏi Lin:

- Chị ở với mợ tôi thấy thế nào?
- Mợ tốt với mẹ con tôi lắm!
- Tôi hỏi ý khác cơ!
- Ý khác là thế nào ạ...!

Trì định nói nhưng không dám. Phải một vài ngày sau nữa Trì mới dám cầm chặt lấy cổ tay Lin nói:

- Tôi thấy thương Lin quá!

Lin rút vội tay ra. Cô thấy khuôn mặt Trì ngược lên nhìn mình một cách tội tội:

- Tôi cũng bị lừa như Lin. Chuyện này tôi không dám nói cho mẹ biết.

Riêng Lin thì tôi nói. Chuyển buồn vừa rồi tôi đã bị một đứa con gái lừa hết sạch tiền lại còn bị người tình của nó đánh nữa. Tôi cứ nghĩ chung tiền góp vốn với nó rồi hai đứa sẽ xây hạnh phúc với nhau, nào ngờ... Nó cho mình vào tròng rồi nó cuỗm sạch.

Trì lại cầm lấy tay Lin như muốn bầu vịu vào đấy mà nương tựa. Lin thấy rung động trước câu nói của anh con trai nhà giàu bị lừa...

- Lin có thương tôi không?

- Anh hỏi mợ ấy!

- Bà già lắm cẩm. Cơ bản là hai đứa mình...

Lin lặng lẽ rút tay mình khỏi bàn tay Trì. Cô nhìn Trì rất lâu rồi bắt ngờ quì xuống trước mặt anh:

- Em van anh, em lạy anh... Anh đừng nói một lời nào về chuyện ấy nữa. Em buồn lắm. Em nhục lắm. Em khổ lắm. Nếu thương em thì đừng bao giờ anh nói chuyện ấy nữa. Cứ để cho mẹ con em sống với mợ. Anh còn phải lấy vợ, anh còn phải có gia đình...

Lời nói thật của Lin lại hóa ra sự quyến rũ ghê gớm về tình cảm đối với Trì. Anh bật dậy rồi cùng quì xuống bên Lin. Sự chân thành của cả hai đã hút họ lại với nhau...

Từ đấy, vào lúc khuya khoắt, Lin thường bí mật len lén sang phòng của Trì. Cho đến hôm bị bà Độ bắt quả tang thì chuyện của họ mới vỡ lở.

Trì đã nói ngay với mẹ trong đêm ấy về tình yêu của mình với Lin. Bà Độ chết từng khúc ruột sau mỗi lời con nói. Bà nghĩ nó chỉ chơi bời, nào ngờ... Còn cái câu chuyện có thật về cái quán giải khát HOA SIM TÍM kia thì có đồ vàng đầy chân bà cũng không dám nói cho con trai biết. Bà chỉ biết khuyên con:

- Nó có tốt đẹp gì đâu mà mày ham, cũng một đời rồi. Hay ho gì. Có con mà không có bố.

- Nhưng đấy đâu phải là lỗi của Lin.

Mày theo nó mà mày biết?

- Ở đời phải biết tin nhau chứ mẹ.

- Nhưng không được là không được. Đời thuở nhà ai, trai tân hơ hớ ra...

- Mẹ lạc hậu quá thể.

- Bán cái lạc hậu của tôi mà ăn. Tôi nói cho mà biết, từ nay là cấm cửa. sớm mai tôi sẽ lấy lá dặt tay nó về trả cho ông Lượng.

Chuyện là thế. Ông Lượng nghe cháu nói chỉ biết thở dài. Sự việc đã vậy sao lại có thể đuổi con người ta đi được. Tại con mình chứ đâu phải tại con người ta. Mà chúng nó tự nguyện chứ đâu phải ép buộc.

- Còn Lin, cháu thấy thế nào?

Ông Lượng hỏi, Lin im lặng mãi một lúc sau mới bật lên:

- Mẹ con cháu sẽ đi.

Trì vùng vàng, giận dữ:

- Đi là đi thế nào. Cứ ở đây với anh rồi bà ấy sẽ nguôi...

- Không... đừng giữ em.

Trì đứng bật lên:

- Cô đi là cô lại lừa tôi như cái con khốn nạn trong kia ấy.

Lin khóc nức lên.

Ông Lượng an ủi cả hai cháu:

- Thôi, cứ từ từ. Con Lin ở đây với hai bác. Cháu Trì thì về bên kia với mẹ. Bác sẽ cùng sang nói chuyện với mẹ cháu.

Ông Lượng sang nói đầu đuôi với cô em gái. Bà Độ mặt đỏ rực, mắt long những tia đỏ giận dữ:

- Anh định giết tôi hay sao mà anh bảo tôi cho chúng nó lấy nhau?

- Thì biết giải quyết làm sao khi chúng nó yêu nhau, quyết tâm lấy nhau. Có trái khoáy về tuổi tác một tý đấy nhưng chả sao. Cô cứ lo cho chúng nó. Con có yên phận con, bố mẹ mới yên phận bố mẹ. Em cứ nghe anh. Mình bây giờ không ép được chúng nó đâu. Ép là hỏng hết, vỡ hết cô ạ!

Bà Độ uất quá nhưng không dám nói sự thật. Bà chỉ biết văng lên với anh trai mình một câu rất "cùn" mà hồi bé bà thường cãi lại ông:

- Kệ tôi!

Ông Lượng lắc đầu than thở:

- Kệ là làm sao. Con mình, cháu mình. Điều hay lẽ phải làm bác, làm mẹ nó thì phải bàn với nhau chứ!

- Thôi thôi... Ông về nhà ông đi... Ông để cho mẹ con tôi yên.

Trì từ trong nhà đi ra. Anh đã nghe hết chuyện của mẹ và bác. Lúc này là lúc Trì phải nhấn mạnh thêm quyết tâm của mình để cho lời ủng hộ của bác Lượng có thêm sức nặng:

- Con xin thưa với bác, với mẹ thế này: Tình yêu bây giờ nó khác xa thời các cụ lắm lắm. Con bây giờ không cần môn đăng hộ đối. Cứ yêu nhau, thương nhau, hiểu nhau là được. Chúng con sống với nhau chứ có phải bố mẹ sống đâu mà bác với mẹ lo.

Bà Độ lồng lên:

- Ăn với chả nói. Đời nào thì cũng phải có cái "đời nhà này" hiểu chưa?

Trì không chịu:

- Nhưng con xin hỏi mẹ, ngoài xã hội ối người cũng như thế có sao nào. Người ta cũng sinh con, cũng đẻ cái, cũng nhà cửa đàn ông hân hoi...

- Trời ơi, con ơi là con ơi. Bác ơi, bác xem đấy. Công để công nuôi nó bằng ngần này, giờ nó trả nghĩa tôi như thế đấy. Hỡi trời cao đất dày ơi!

Bà Độ ôm mặt hu hu khóc. Bà khóc vì nỗi không bảo được con. Bà khóc vì những điều ầm ứ trong gan trong ruột mà không thể nói ra. Bà khóc cho cái hẩm hiu không may để ra đứa con ngang ngạnh. Bà khóc cho cái số phận éo le, ngoắt ngoéo của mình...

- Thôi... cũng phải thật bình tĩnh cô ạ. Những lời anh bàn, cô nên suy nghĩ...

- Trời ơi là trời. Cả anh tôi nữa. Anh ơi, anh đang cầm dao giết em mà anh không biết ư?...

Bà Độ đau đớn thật sự, vật vã thật sự.

Nhưng...

Lin với Trì vẫn sống với nhau như vợ chồng dưới sự bảo trợ nhân từ của bác Lượng...

Bà Mộng Độ biết tin, một đêm uống thuốc ngủ liều cao tự tử. Bà để lại cho người đời dòng chữ:

TÔI TỰ TỬ VÌ KHÔNG DẠY NỖI CON !

ĐỘ

IX

Chị Am đã tìm ra tung tích Mạn.

Từ hôm Lin bế con rời nhà chị Am ra đi lần thứ hai, người phụ nữ tốt bụng ấy mới thực sự thấy mình có lỗi trong chuyện này!

Mạn đã có vợ ở quê. Việc này chị Am biết từ ngày mới quen Mạn. Mẹ Mạn làm nghề buôn bán nhưng không gặp vận. Mấy năm liền thua lỗ dẫn đến phá sản và nợ đũa ra. Bà chỉ biết khất lần và trông chờ lộc của con trai làm nghề lái xe gửi về. Mạn có giúp mẹ ít nhiều nhưng không làm sao có thể trả nợ nổi thay bà. Trong nhiều món nợ, món nợ lớn nhất của mẹ Mạn là bà chủ họ mà số tiền tính ra có đến mấy chục cây vàng. Lãi mẹ chồng lãi con. Nợ cũ nhân lên nợ mới. Bà chủ họ không đòi một cách gắt gao như các con nợ khác mà thỉnh thoảng cho cô con gái mình sang nhắc khéo mẹ Mạn. Thừa bác, nợ con tính số nợ cộng số lãi tháng này là...

Mỗi lần đến thông báo là mỗi lần giật mình. Mẹ than thở với con. Con chỉ biết lắc đầu nhìn mẹ. Số nợ lớn như vậy có bán cả cái ô tô Mạn đang lái cũng chẳng đủ trả nợ.

Bà chủ họ đã gỡ thế bí cho mẹ Mạn. Một sớm mát mẻ, bà mặc áo lụa mờ gà, môi trầu teo téo tay xách cái làn đầy bánh kẹo và hoa quả, đon đả chào chủ nhà tận cổng:

- Chào bà chị. Lâu nay bà chị có khỏe không? Góm công việc tối mắt mũi đến nỗi quên cả tình chị em. Lạy Phật! Hôm nay nhân ngày lành tháng tốt, em sang thăm bà chị để xin bà chị hai chữ đại xá cho.

Mẹ Mạn lo lắng, lúng túng. Sự xuất hiện không bình thường của bà chủ họ đã khiến bà hoảng hốt:

- Ấy... Em mới là người có lỗi với bà chị chứ! Dạ... xin rước mời bà chị vào nhà xơi nước.

Hai bà ngồi hể hả trò chuyện với nhau gần đến trưa, ăn với nhau một

bữa bún mắm tôm đậu phụ và sau đó là ký hiệp định về cái khoản nợ mấy chục cây vàng kia.

Hiệp định vẫn tắt như thế này: Cô con gái cưng của bà chủ họ sẽ về làm dâu bà con nợ, có nghĩa là làm vợ Mạn, và mấy chục cây vàng kia sẽ được chuyển giao cho bên nhà trai làm vốn cho con cái...

Mẹ viết thư rồi điện khẩn cho Mạn về. Mạn nhận thư, nhận điện mà có cảm giác như vừa cầm phải thanh sắt nung đỏ.

Cô con gái cưng của bà chủ họ, Mạn không lạ gì. Đây là cô con gái của một bà mẹ giàu có vào loại - nhất nhì làng. Thật oái oăm, về mặt sắc đẹp, cô ta lại được xếp vào loại độn sổ của xã. Còn Mạn thuộc loại đẹp trai ngời ngời, yêu đâu không được gái, lấy đâu không được vợ. Mạn uất đến run cả người và giữ thái độ gan lì, im lặng trước sự hối thúc của mẹ. Mẹ đã cho cả người lên cơ quan tìm nhưng Mạn chỉ ậm ừ cho qua chuyện rồi bỏ trốn.

Đám cưới vẫn được tổ chức linh đình. Pháo đốt hàng tiếng không dứt. Quà mừng bày chất đống trên mặt hai chiếc bàn rộng. Nhà gái thuê hẳn thợ hóa trang giỏi của Hà Nội về làm đẹp cho cô dâu. Khách vào ra ăn uống hai ngày liền. Đây là một "tiệc hỷ" to nhất làng từ trước đến nay nhưng cũng lạ nhất làng vì không có chú rể đi bên cạnh với lý do chính đáng được xóa nhòa ấn tượng rất nhanh trước cái chất ngất sang trọng của những mâm cỗ: Mạn được điều đi công tác đột xuất nên không về kịp đám cưới được.

Oái oăm hơn nữa, sau ngày cưới ít hôm cô dâu xin phép mẹ chồng đi thăm Mạn. Cô đi đúng một tháng mới về. Ai cũng tin là cô đi thăm chồng vì chỉ chín tháng sau cô đã sinh hạ ra cho gia đình một đứa cháu gái mũm mĩm như bột nặn.

Cả nhà, bên nội lẫn bên ngoại đều hý hửng. Riêng Mạn vẫn bật vô âm tín. Anh ta nghe được tin ấy mà thấy gai hết cả người. Cái người con gái được gọi là vợ ấy có biết Mạn ở đâu mà lên thăm!

Mạn đã đến với Lin trong hoàn cảnh ấy. Chị Am nâng đỡ, cư mang

hai người từ hoàn cảnh ấy. Có vẻ như trái luật nước đầy nhưng hợp với luật người. Chị Am vì quá thương Mạn nên sinh ra bao che, giấu giếm. Lin đã nhiều lần gạn hỏi nhưng chị chỉ chối quanh là không biết hoặc lảng chuyện. Thực ra chị Am cũng chẳng biết gì hơn ngoài những điều Mạn nói.

Con người là một thực thể phức tạp và lòng tốt của họ cũng phức tạp như thế. Những ngày sống có Lin, chị Am có cả thương lẫn ghét. Khuyên thế nào cũng không xong. Cứ một mực đi. Mà lại đi với cái người... không phải Mạn. Thì ra là cô ta cũng linh tinh lắm. Lin đi chị giận Lin. Lin đi hẳn rồi chị lại thấy thương...

Nghĩ cho đến ngọn đến nguồn bao giờ chị Am cũng dồn về phía mình, phía Mạn. Tại mình, tại Mạn nên mẹ con Lin mới phải linh tinh, lang tang như thế.

Chị Am quyết tâm tìm bằng được Mạn là vì những bút dút ấy.

*

* *

Do chịu khó lần tìm qua những khách qua đường, những lái xe vào quán ăn nhậu, những câu chuyện vu vơ... Chị Am đã biết được quê thật của Mạn. Mạn thường nói một cách chung chung quê mình ở Nự nhưng không phải. Vì chính Lin đã về Nự mà không tìm thấy Mạn. Còn cái tên quê mới này, chị Am tin có thể là thật, bởi vì người nói cũng hồn nhiên nói, người nghe cũng ra vẻ hồn nhiên nghe. Cả hai như chả có ngụ ý gì khác ngoài cái nghĩa hỏi thăm này. Người đưa tin cũng chỉ cho chị Am biết quê thật của Mạn, còn bây giờ anh ta ở đâu, làm gì thì ông không biết.

Tuy vậy, chị Am vẫn quyết định đi. Chị nghĩ, dù có chán ghét cô vợ bắt buộc kia đến mấy, dù có cách mặt không bén mảng về quê nhưng với những người ruột thịt, nhất là bà mẹ, thế nào Mạn cũng có liên hệ. Chả gì hơn cứ tìm về cái gốc của Mạn mà lần tiếp. Chị Am hy vọng ở chuyến đi này...

Đúng như lời ông khách. Đúng quê, đúng nhà. Lạ lùng hơn là lại có cả Mạn nữa. Chị Am cứ nghĩ nhìn nhầm nhưng khi thấy Mạn từ nhà ra, chị mới biết đúng là Mạn...

Mạn hồ hởi:

- Chị... Chị vào nhà đi. Làm sao chị biết quê em mà về ?

Câu hỏi hớ hênh của Mạn đã làm chị Am giận càng thêm giận. Nhìn đứa trẻ đang nằm trong nôi, chị đoán là con của người vợ Mạn, chị hỏi:

- Bà với cô đi đâu?

Mạn bình tĩnh lại, liến láu:

- Mẹ em lên thành phố. Nhà em sang bà ngoại có việc. Ở nhà chỉ có hai bố con em!

Chị Am giật mình trước sự thay đổi lạ lùng này! Trước mắt chị không còn một anh chàng Mạn chán đời hay buồn bực nữa, mà đã là một anh chồng cơ chỉ, thương con, thương vợ, biết nghe lời mẹ.

Và bây giờ đây, cái chân dung thực của Mạn qua dụng công tìm kiếm của chị Am mới hiện rõ nguyên hình...

Thanh niên vốn giàu khao khát, ở Mạn có hai cái thèm muốn luôn luôn thường trực trong đầu óc: đó là quyền lực và gái đẹp. Hồi còn đi học, Mạn từng cay cú đến mấy ngày, ăn không ngon, ngủ không yên vì cô giáo chỉ cho làm tổ phó chứ không được tổ trưởng. Học hết phổ thông, Mạn tìm đủ mọi cách, nịnh nọt và tiền bạc, săn đuổi và len lách để vào bằng được Trường Đại học Ngoại thương nhưng không nổi vì điểm thi quá kém so với điểm chuẩn. Tức khí Mạn đi học lái xe, quyết chí làm giàu để từ đấy có cơ sở mua bán quyền lực. Có tiền, Mạn đã mua được chức đội phó, mua được thẻ đảng, mua được dự án cán bộ nguồn, cỡ chánh phó giám đốc của xí nghiệp ô tô vận tải. Cùng thời gian này, Mạn bị ép lấy vợ để gán nợ. Mạn đành cay đắng làm thính trước một chuyện đã rồi. Ở cơ quan, Mạn đã là người có vợ. Ở chỗ chị Am, Mạn lại có một người tình đã có con với mình. Nhu cầu về gái đẹp cũng mạnh như nhu cầu quyền lực. Gặp Lin là Mạn bập vào ngay. Yêu thực sự, thích thực sự:

Mạn sống hết mình với Lin là để trả giá cho những ám ức về chuyện tình duyên bị ép buộc kia. Cả hai cứ song song trong cuộc sống chung riêng của Mạn. Đùng một cái, tổ chức thông báo cho Mạn về tin đồn quan hệ giữa anh ta với Lin. Mạn chối phăng và hứa sống hứa chết là không có chuyện ấy, là anh em xấu bụng đặt điều vì Mạn đang được lãnh đạo quan tâm. Để chuộc lỗi với gia đình vợ con vì mãi mê công tác, hàng năm không chịu về nhà lấy một lần, Mạn đã làm đơn xin nghỉ hai phép cộng nghỉ bù vừa chẵn hai tháng. Nhân chuyển xe con giám đốc về Hà Nội họp, Mạn xin đi cùng. Cả hai gia đình đón tiếp khách một cách long trọng và thịnh soạn. Mạn ở nhà đúng hai tháng. Quan hệ vợ chồng mới đầu lạnh lùng, ngúng nguẩy. Bà mẹ vợ biết thóp của chàng rể nên dọa nếu lơ mơ bà sẽ lên tận cơ quan báo cáo lãnh đạo là chỉ có "cắt cầu" tiến bộ.

Mạn đành một phép trước lối dọa dẫm ấy. Bên cạnh sự dọa, bà mẹ vợ lại có đòn kinh tế để xoa dịu nỗi bức mình trong lòng chàng rể ép. Chiếc cúp màu ốc bươu mới toanh, bộ xa-lông đậm, ti vi màu, cát sét hai cửa băng được ùn ùn đưa về nhà Mạn để mong chấp nối mối duyên được dựng lên bằng những mẹo mực của đồng tiền.

Nhưng... Mạn vẫn ức về đứa con đi hoang kia. Vợ Mạn chỉ biết khóc:

- Anh thương em, anh tha tội cho em. Cũng vì muốn trói buộc anh vào em nên em sinh hư, nghĩ ra chuyện ấy. Em thề là chỉ biết có anh, chỉ yêu có anh. Còn đứa bé này là em đi xin người ta chứ không có ý gì là lăng lơ, hai lòng cả.

Còn bà mẹ vợ thì đánh gục sự ghen tức của Mạn bằng câu chuyện cũ. Chính Mạn cũng là đứa con của một ông lái buôn nào đó mà mẹ anh kiếm mang về trong khi ông chồng mắc bệnh "điếc con". Mạn đành chịu lép trước sự gian ngoan của bà mẹ vợ.

Chuyện đành phải xử hòa. Mạn sợ nhất là bà mẹ vợ tô tô lên cơ quan báo cáo. Chỉ sau đợt nghỉ này, Mạn sẽ được làm thủ tục đi học tại chức đại học. Mạn là cán bộ kế cận của xí nghiệp. Coi như giám đốc, Mạn là

loại "nguồn số một"... Cho nên, quên hết, vui hết, hòa hết miễn sao cho đạt được cái đích trước mắt: Đi học đại học tại chức và phó giám đốc xí nghiệp.

Mạn bỏ rơi Lin vì lẽ đó.

Mạn ngọt nhạt với chị Am:

- Chị đã về đến đây là em cảm cái công của chị lắm. Nay mai, học xong về nhận công tác trên cương vị mới em luôn luôn nghĩ đến anh chị và các cháu...

Chị Am ngoảnh đi chỗ khác, lạnh nhạt:

- Cảm ơn chú! Tôi nói thực là tôi tìm về đây rất may là gặp chú. Cũng nói thẳng với chú là tôi về đây không phải là vì tôi đâu.

Mạn cười trừ. Nụ cười không rộng, không hẹp, chỉ khẽ nhếch lên như một động tác thừa và không có tiếng. Mạn ra vẻ nghĩ ngợi, ra vẻ buồn rồi nói:

- Em cũng hiểu thế. Nhưng... như em đã thưa chuyện với chị, giờ em đang ở vào một hoàn cảnh rất khác.

Chị Am "hừ" trong giọng:

- Tôi cũng đã biết rồi. Thì ra chú đang lên to nên cái chuyện trước đây là nhỏ chứ gì.

- Em không dám nghĩ thế!

Tôi là tôi biết tổng cái nghĩ của chú!

Chị Am tự nhiên ăn nói bỗ bã. Vốn trước đây chị không thế. Trước đây chị dịu dàng, ngọt ngào. Ngược lại, Mạn bây giờ lại sinh thừa gửi, lễ phép. Phải chăng cái sự bỗ bã của chị Am là có ý.

- Chị muốn mắng mỏ em thế nào cũng được. Em chỉ xin chị thông cảm và tha lỗi cho em.

- Tôi có gì mà chú phải xin. Chẳng qua bây giờ chú sắp lên to thì tôi thiệt cái khoản ít được gặp chú, chị em ít được trò chuyện. Thế thôi...

- Chị cứ nói thế. Em làm sao quên được anh chị và các cháu.

Trong câu chuyện, Mạn cố tình không nói, không nhắc đến tên một

người. Chị Am mấy lần định dồn anh ta đến thế phải nói ra nhưng Mạn vẫn tìm cách đánh trống lảng. Từ ngày xa chị đến giờ Mạn đã khôn khéo lên rất nhiều, nhất là khoản ăn nói...

- Tôi thấy chú vẫn luẩn quẩn làm sao ấy!

- Thừa chị, có gì em đã nói hết với chị.

- Chưa đâu...

Chị Am thủng thẳng nói và đưa mắt nhìn thẳng vào Mạn. Chị đã đọc thấy sự luống cuống, dối trá trên khuôn mặt được vỗ béo của cái anh chàng xế tải vốn xưa quen với gió rừng và bụi đường.

- Thế còn mẹ con cô Lin chú tính thế nào?

- À, ...

Chị Am đã thẳng thừng hỏi. Mạn ra vẻ chưng hửng bằng tiếng "à" ngạc nhiên rồi im lặng. Chị Am vẫn dồn tiếp Mạn vào chính vấn đề:

- Chú lôi kéo người ta, dan díu người ta. Người ta đã sống với chú như chuyện vợ chồng. Tôi cũng nghĩ hoàn cảnh chú như vậy nên dám xấu mặt bao che. Tôi cứ nghĩ cái hoàn cảnh trớ trêu nó gây cho chú những thiệt thòi nên lấy tình chị em xa quê mà giúp đỡ. Nào ngờ, tôi cũng là kẻ tiếp tay. Giờ người ta đẩy, con đẩy, cái mẹ con cô Lin ấy chú nỡ bỏ người ta đi mà không thêm nói một lời...

Mạn ra vẻ ân hận:

- Chị ơi, ai chả có những giây phút lầm lẫn. Em chỉ mong Lin bỏ qua cho những phút giây bông bột của em.

Chị Am đứng bật lên:

- Một đời người ta chứ đâu phải một phút, một giây. Chú làm hại một đời người ta mà chỉ phủi sạch bằng một câu nói ấy thôi ư! Chú bây giờ sắp lên to rồi, chú hiểu hơn tôi. Đấy, tôi về đây chỉ vì chuyện ấy. Chỉ vì có chuyện ấy mà tôi về. Chú cứ nghĩ đi. Một đời người ta chứ đâu phải một phút một giây trác táng của các người. Thôi, tôi đi...

Mạn giữ bằng cách nào chị Am cũng không ở. Chị té tát bỏ chạy khỏi nhà Mạn như lúc bé bỏ chạy khỏi người hủi khi biết họ đang vào làng.

Chị Am không ngược ô tô về nhà mình mà nhảy tàu về quê Lin. Ở rừng về, gặp phố xá lạ chị phải hỏi thăm mãi mới đến nhà. Khi biết chuyện, bà mẹ Lin vừa nói vừa khóc:

- Vợ chồng tôi có ngờ đâu cháu nó lại bỏ đi. Bố mẹ chỉ muốn vun những điều tốt đẹp cho con. thằng Duân bạn học cũ của nó đấy, cũng cảnh sa cơ lỡ thỉ như nó mà nó chê, chị tính có uất không? Lại đến lần này nữa. Cứ nghĩ nó đưa con lên trên ấy với chị. Cứ nghĩ nó giận bố giận mẹ nhưng đã có chị cưu mang... Nào ngờ...! Bố nó bây giờ thì như gỗ như đá ấy. Từ dạo nó bỏ đi lần nữa ông ấy không hề nhắc nhở đến con lấy một lần. Tôi bầm gan tím ruột về cảnh nhà chị ạ! Giờ coi như là mất con, lẫn cháu.

Chị Am an ủi mẹ Lin:

- Mất là mất làm sao hả bà. Chẳng qua cô ấy bỏ đi như thế là vì còn nuối tiếc cái nhà anh Mạn. Gì thì gì cũng đã gắn bó với nhau. Giờ mới vỡ cái mặt thật của anh ta ra thì lại chẳng thấy cô ấy đâu mà bảo.

Bà mẹ Lin rên rỉ:

- Kiểu này là chị ơi... Mẹ con nó chết dấm chết dúi ở đâu mất rồi. ối con ơi là con ơi! Cháu ơi là cháu ơi! Khổ nhục thân tôi thế này.

Bà mẹ Lin hò lên rồi sụt sịt kể lể như là con gái và cháu của mình đã chết rồi.

- Bà ơi... Mẹ con cô ấy quanh quất đâu thôi. Chết làm sao được mà bà sợ.

- Chết thật chứ chị bảo sống làm sao. Trên chị không có. Ở Sơn Thượng không có. ở dưới này thì bật tắm hơi. Chị bảo thế thì chết chứ còn sống vào đâu. Ai người ta chịu chứa chấp cái loại ấy.

Đau khổ thực sự, xót xa thực sự nhưng người mẹ vẫn coi đứa con của mình là hư hỏng, vứt đi. Tuy hò rên vậy nhưng bà vẫn nghiêng lỏi về phía Lin. Hình như bà hiểu Lin còn ít hơn cả chị Am. Chị muốn về đây tìm ở cha mẹ Lin cùng chung chia xẻ. Về nỗi lo cho một số phận nhưng theo cung cách này, chị không hy vọng gì.

- Bà ạ! Tiện đường cháu về báo cho ông bà và gia đình biết. Nếu mai kia Lin có về thì bà cũng nói chuyện cho cô ấy biết như thế về cái nhà anh Mạn. Chờ đợi thế là đủ rồi. Chung thủy thế là đủ rồi. Giờ thấy ai tốt thì làm bạn với người ta cho nó đỡ khổ bà ạ!

Bà mẹ Lin đã thôi khóc, giọng ráo hoảnh:

- Cảm ơn chị! Chị đã có lòng với em như thế gia đình tôi xin đa tạ. Còn nó... nói chị bỏ quá cho, đến nước này nó có chết tôi cũng chẳng tiếc.

Chị Am cũng không ở lâu tại nhà Lin. Trò chuyện xong với bà mẹ là chị xin phép ra tàu ngay. Từ nhà Lin đi bộ ra ga trông thấy ai là nữ chị cũng nhìn. Chị hy vọng trong những gương mặt đàn bà qua lại kia sẽ gặp Lin. Cả lúc lên tàu cũng vậy. Chị đi suốt dọc mỗi toa khách. Ghế nào có người là chị để mắt tới. Nhưng... cho tới tận lúc về đến nhà, nhìn ngó đã nhiều nhưng chị Am chỉ thấy cồn cào trong ruột mình một nỗi căm tức, bực bội. Chỉ dăm ngày đi chị đã tìm ra một sự thật. Sự thật này không ảnh hưởng tới cuộc đời riêng của chị nhưng liên quan tới một người đồng giới, một cô gái ngây thơ trong trắng. Lin đã chết đuối trong tình yêu của Mạn. Lin giờ ở đâu trong cõi đời hỗn độn và mê mông này. Chị Am muốn tìm thấy Lin, muốn gặp mặt cô gái xấu số ấy để nói một điều, chỉ một điều thôi về sự phản bội của Mạn...

Lin ơi!... Em ở đâu, em có nghe lòng chị đang sôi lên sùng sục vì nóng lòng muốn gặp em. Em ơi, xin em đừng hoài công nhọc sức mà chờ đợi nữa. Hẳn không còn cần em như em cần hẳn. Chị chỉ muốn nói với em điều ấy thôi để em có hướng mới cho cuộc đời mình...

"Thật tội nghiệp cho Lin và đứa nhỏ. Đón hèn thay cho cái anh chàng Mạn...!".

Chị Am nghĩ thế rồi định buông xuôi cho qua cái nỗi vương bận lâu nay ấy. Không được!

Đang đêm khuya chị Am vùng dậy. Chị vặn to ngọn đèn. Chị lấy giấy bút...

Kính gửi ông Giám đốc Xí nghiệp ô tô...

Tên tôi là Phạm Thị Am...

Trong lạnh lẽo của xứ núi nghe đều đều tiếng đầu bút bi vạch chữ trên mặt giấy.

Chị Am viết thư kể hết sự thật về Mạn cho ông Giám đốc ở cơ quan đang định cất nhắc anh ta lên làm lãnh đạo biết. Chị mong rằng với việc làm của mình sẽ không người phụ nữ nào phải khổ như Lin trong tay Mạn nữa.

*

* *

Tín tự nhiên sinh ra ngớ ngẩn. Anh ta được cơ quan xuất khẩu cho đi Hà Nội chữa bệnh thần kinh mấy lần nhưng không khỏi...

Nhiều người biết được cái nguyên nhân ngớ ngẩn ấy của Tín. Họ xì xào, to nhỏ. Ai cũng cho là Tín dại thì Tín chết...

Bọm già mắc bẫy cò ke

Tý Khoang nằng nhẹ vọt le về chuồng

Tín buồn Tín nói ỉ uông

Tý vui, Tý lột trần truồng vọt le

Dân gian thật dữ miệng. Sau sự việc Kim Nhụy xin thôi không bán thịt nữa, ai cũng nghĩ là cô quá đỗi đuối với Tín nên xin ra khỏi biên chế để hai đứa qua lại với nhau. Tin này đến với Tín thật đột ngột và Nhụy không hề nói cho anh ta biết việc này.

Buổi chiều nghe tin thì buổi tối Tín mò sang Nhụy. Tín đến, Nhụy mở toang cửa phòng như có ý cho mọi người biết. Trước đây hễ Tín đến là Nhụy thường khép cửa để cho hai đứa dễ bề đụng chạm. Lần này, Nhụy lại có ý chiềng làng.

Tín khẽ bảo Nhụy:

- Khép cửa lại em!.

- Có gì mà phải khép!

- Em không sợ họ biết họ lại xì xào à?

- Cho họ biết.

Nhụy có vẻ thách thức, với mọi người hay với mình?

Nhìn khuôn mặt Nhụy, Tín thấy cô nàng có vẻ căng căng.

- Anh nghe nói em định xin thôi việc.

- Đã chứ không phải định.

- Sao em không bàn với anh?

- Có liên quan gì tới anh mà bàn.

- Dù sao...

Tín định vót vát nói thêm nhưng Nhụy đã giơ tay xem đồng hồ. Đây là cử chỉ đuổi khách của Nhụy. Cũng lần đầu tiên Tín gặp phải kể từ ngày hai đứa quen biết.

- Em định đi đâu phải không?

- Thôi anh về!

Tín lặng lẽ đứng dậy. Nhụy theo Tín ra cửa nói nhỏ nhưng gắt:

- Anh định làm khổ tôi đến bao giờ nữa.

- Kìa Nhụy... Hôm nay em làm sao ấy?

- Thôi anh đi đi cho tôi đóng cửa.

Cánh cửa đóng sập ngay sau lưng Tín. Và từ ngày ấy trở đi không bao giờ Tín được giáp mặt Nhụy. Cô ta cứ hể trông thấy Tín ở đâu là lảng. Tín cố tình tìm cách gặp được Nhụy nhưng chỉ được câu trước câu sau là Nhụy xoi xoi đuổi Tín với câu nói đã quen nơi cửa miệng: "Anh còn định làm khổ tôi đến bao giờ nữa...". Đùng một cái Nhụy xin thôi việc và bỏ phố huyện ra đi. Địa chỉ mới của Kim Nhụy là nhà Ty Khoang.

Tín đã trắng tay cả tiền lẫn tình. Những năm dấn dúi với nhau có bao nhiêu của nả Tín dồn cho Nhụy hết. Giờ Nhụy ngang nhiên cặp bồ với Ty Khoang. Hai đứa sẽ có một cái vốn ketch sù để buôn bán. Bề ngoài là anh em nhưng bề trong là chồng vợ. Ty Khoang đã trả nghĩa cho Tín bằng sự nâng tay trên ấy. Tín biết hết chuyện này qua lá thư của vợ Ty Khoang gửi. Chị ta đau khổ đến tột cùng nhưng vẫn phải lép một bề trước chồng. Chị ta viết thư cầu cứu đại ca Tín.

"Đại ca ơi... đại ca mau về đây mà cứu giúp hạnh phúc cho vợ chồng chúng em với.

Đại ca ơi... cứ kéo dài mãi kiểu này thì có ngày em phải nhảy xuống sông mà chết mất thôi. Ngày ngày cứ trông thấy mặt nhau mãi thế này thì em. làm sao sống nổi...

Đại ca ơi, sao đại ca không về. Nghe anh Ty nói là đại ca làm mới cho anh ấy cô Nhụy về làm vợ bé phải không?

Đại ca ơi... anh nuôi, em nuôi gì chúng nó. Tối nào cũng vậy, đại ca ơi, nó lừa em uống thuốc ngủ rồi mò sang với nhau.

Đại ca ơi, cái thằng chồng em cứ một hai dọa giết em nếu em động tới con Nhụy. Đại ca ơi, em chỉ mong đại ca có mặt ở đây giải quyết giúp vợ chồng em chuyện này...".

Lá thư của vợ Ty Khoang gửi lên lại càng làm Tín điên đầu. Đại ca cái mẹ gì nữa mà đại ca! Cô ta khổ chắc mình không khổ. Cô ta được cả của lẫn người còn mình thì trắng tay hết cả liệu cô ta có hiểu? Cái thằng Ty Khoang chó má ấy nó đã làm khổ Tín liệu vợ nó có biết mà lại dám xưng xưng viết thư cầu cứu đại ca...

*Tín buồn Tín khóc tởm tởm
Nhụy ơi Nhụy hỡi Nhụy đi đăng nào
Nhụy đi với gậy với sào
Để cho Tín chống phao câu gọi trời
Trời nào thương đưa đỡ hơi
Tín đành nghệt mặt cho ruồi nó bâu.*

Đau quá là đau. Đến nước này thì Tín đâu có mặt mũi mà nhìn bàn dân thiên hạ nữa. Một thằng Ty Khoang, một con Nhụy đều cáng với Tín chưa đủ hay sao? Tín sinh ra cục cằn chửi bới lung tung, nói lung tung. Tín la cà vào quán thịt chó mặc dù chỉ dám ăn dồi và gặm chân. Cũng chính ở những bữa rượu chán đời này Tín sinh ra nói bậy, động đến cả thiên đình. Người có chữ cho là Tín bất mãn. Người nôm na thì bảo "chó cùn cắn càn!". Tín nghe cả, biết cả nhưng thây kệ. Tín cũng đã từng là

ông nọ, ông kia, cũng chẳng chạch, lịch sự chẳng kém gì ai. Nay đã đến nước này Tín cũng có thể đóng vai "*Chí Phèo*" lắm chứ!

- Mẹ chúng nó! Đã khổ bỏ cha bỏ mẹ ra, đã mất ăn mất ngủ mà chúng nó không tha lại còn ca dao, hò vè. Vè vè cái mả cha lũ thối mồm. Khổ thằng còn đáng vè hơn ông!

- Kìa... bác chủ nhiệm...

- Chủ cái mẹ gì. Thằng trắng tay, thằng bị cầm sừng hiểu không.

Gã chủ quán thịt chó thường phải xoa tay dầu dụi và nhắc nhở vào tai Tín: "*Bác nói gì thì nói nhỏ thôi, quán em đang đông khách...*".

ít lâu sau Tín được về hưu trước tuổi. Ngày về vườn của Tín là một ngày mưa dầm. Bà vợ già và mấy đứa con xuống tận chân đồi đón bố...

Gia tài của Tín chỉ còn độc cái hòm gỗ to như cái quan tài cất đôi.

Bà vợ hỏi:

- Thế còn cái valy của bố em đâu?

- Mất rồi...

- Ơ...! - Bà vợ thốt lên!

- Bố ơi, còn hai cái xác du lịch bố mua trong Sài Gòn ra nữa - Các con hỏi...

- Cũng mất rồi!

Bà vợ vốn hiền lành, không chịu được, tru tréo:

- Ông lại cho người ta rồi phải không?

Tín ậm ừ:

- Cho ai mà cho. Nói mất là mất. Mẹ con bà lắm lời nó vừa vừa chứ.

Cả nhà xúm vào đẩy cái xe máy lên dốc. Dốc trơn, xe bê bết bùn lại sẵn bực tức nữa nên cả nhà Tín đã đánh đổ nó mấy lần. Tín bực quá đạp chân vào bánh xe, chửi tục:

- Mẹ mày...

Bà vợ được đà, day nghiêng:

- May mà còn có nó đấy. Còn mà nó đào được nốt nó cũng đào.

Tín điếng người. Thì ra... mọi chuyện ở cơ quan đều đến tai vợ con cả,

không giấu được.

Đến lúc này Tín mới thấy mình đại mặt. Tóc đã lâm râm bạc rồi mà dốt nát, ngây thơ như đứa trẻ mới đẻ!

Từ đấy, ngày ngày Tín vác cuốc lên đồi trồng cây, trồng sắn cho vợ. Ai cũng khen Tín chăm làm. Làng xóm còn trách yêu: *"Chăm nó vừa vừa chứ không có lúc quên hết cả bà con, họ hàng..."*.

Chưa hẳn Tín đã chăm. Nhưng chắc chắn... mỗi nhát cuốc là một sự đòi được ngấm lại của Tín!

*

* *

Nhụy về ở với Ty Khoang. Gã đàn ông mang tuổi rắn này thật khôn ngoan. Ngày đầu tiên Nhụy về lại nhà mình, hấn bảo vợ:

- Đại ca Tín là ân nhân của vợ chồng ta, em đã rõ. Những ngày tháng đại ca nương nhờ vợ chồng mình ở đây em lại càng rõ thêm Kim Nhụy là bồ yêu của anh Tín. Ông bà định tính chuyện ăn ở với nhau lâu dài nhưng hiện giờ hoàn cảnh chưa cho phép. Nay đại ca gửi Kim Nhụy về ở với vợ chồng mình, em thấy thế nào?

Vợ Ty Khoang không vừa, hỏi thẳng:

- Có thật thế không?

Ty Khoang vắn mắt, đập bàn ra oai:

- Cô hỏi thế là có ý thế nào?

Vốn sợ chồng, vợ Ty Khoang im lặng. Xưa nay, chị ta chưa hề làm phật ý chồng bao giờ. Ngay cả chuyện những ngày đi thu nợ vắng khi về nghe con cái xì xào về việc Ty Khoang lén vào phòng Nhụy lúc khuya khoắt, bực bội đầy gan ruột nhưng vẫn không dám hỏi. Lần này nghe chồng thông báo việc Kim Nhụy sẽ về ở hẳn nhà mình lòng gợn lên bao nỗi hồ nghi nhưng khi chồng đập bàn là người vợ yếu đuối ấy lại im lặng như đá. Chị chỉ biết hận thầm trong bụng: "Để xem! Để xem...!".

Ty Khoang đoán được tâm lý vợ nên nói tiếp:

- Cô đi chùa đi đền nhiều mà cái lòng không nhân đức tí nào. Người

ta có khó người ta mới phải nhờ vả mình. Mà sự giúp đỡ của vợ chồng mình có đáng gì so với sự giúp đỡ của người ta...

Được một vài tối đầu Ty Khoang nghiêm chỉnh nằm bên vợ. Nhụy đã được thông báo trước về màn kịch này nên yên tâm ở một mình trong căn phòng cũ mà cô đã từng ăn nằm hú hí với cả Tín và Ty.

Nhưng sự đời đâu có được như lời nói của Ty. Anh ta không dối vợ được lâu. Vốn là kẻ phàm tục trong mọi chuyện nên Ty không làm sao chịu nổi sự ràng buộc của những phép tắc thông thường mà anh ta học, Ty đã lừa vợ uống thuốc ngủ sau mấy lần gợi ý "Em nên đi lễ đền, lễ chùa" không được. Vợ Ty đã mắc hợm chồng. Chị ta ngủ say như chết. Sau lúc uống vào bụng mình nửa cốc sữa đặc. Chị ta thành vật vô tri vô giác suốt từ mười giờ đêm cho đến rạng sáng. Anh chồng thỏa sức đi hoang, còn người vợ tận bạch nhật, giặt mình tỉnh dậy quờ tay sang bên cạnh vẫn thấy cái thân thể nần nẫn của chồng. Người vợ yên tâm về sự đứng đắn của chồng nên có phần nào niềm nở hơn mỗi lần tiếp xúc với Nhụy. Ty khoang cho đó là thượng sách. Anh ta cảm thấy phởn phơ cả tâm hồn lẫn thể xác khi trong nhà tồn tại một cách hòa bình hai người đàn bà: Một ăn uống cơm nước, một vui vẻ tình tang. Vua ngày trước cũng sướng như Ty bây giờ là cùng.

Nhụy bảo Ty:

- Chả nhẽ chúng mình cứ sống mãi thế này sao? Chị ấy tối nào cũng uống thuốc ngủ. Còn em, tối nào cũng như cái đệm thịt không hơn không kém.

-Em nói cái gì mà có vẻ cay đắng thế!

Nhụy đồng đánh, kênh kiệu. Đây là biểu hiện của kẻ đang có giá:

- Em đã bắt đầu thấy chán cảnh này rồi đấy!

Ty Khoang cũng cảm thấy điều Nhụy nói có lý. Quan hệ giữa hai đứa vừa đơn điệu vừa vụng trộm. Chốc lát với nhau thì có vẻ như là thú vị giống kẻ khát vào một quán ven đường uống nước. Ty Khoang muốn Nhụy như một cô vợ lẽ không chính thức của mình. Pháp luật không cho

phép nhưng chẳng có một cơ quan nào có thể kỷ luật nổi Ty vì anh ta là kẻ đứng ngoài. Xoa được tính đồng bóng, ghen tuông của vợ, chịu được tiếng ỷ eo, chê bai của dư luận là Ty có toàn quyền hú hí với con búp bê xinh xẻo Kim Nhụy.

Ty có cách tính của Ty và vợ anh ta cũng có cách tính của vợ anh ta. Người đàn bà dù ngu si, đần độn đến mấy cũng có cách bảo vệ hạnh phúc của mình. Huống chi, vợ Ty tuy sợ chồng một phép nhưng cũng là người tài đảm biết bôn ba xuôi ngược kiếm tiền.

Vợ Ty không đại dột uống đến cốc sữa thứ tư. Ba cốc trên cứ hể uống xong là li bì ngủ như chết khiến chị ta nghi ngờ. Cốc thứ tư, Ty ép mãi vợ nhưng không thành bởi một lý do không thể ép buộc: "Em đau bụng". Ty bực mình và suốt cả đêm ấy anh ta hục hặc với vợ. Chị vợ cứ nằm tỉnh bơ như không nghe gì, biết gì. Chị ta thấy khoái vì đã phát hiện ra cái mẹo của chồng và trả thù được con đàn bà lẳng lơ Kim Nhụy kia khi mà công khai chị không làm gì được ả. Mặt khác, chị viết thư cho Tín để cầu cứu đại ca, nhưng đại ca Tín... không có một chữ phúc đáp (!).

Ty nén lòng chịu vì không làm sao ép được Vợ uống sữa về đêm và càng không ép được chị ta đi đây đi đó nếu không có chồng đi cùng.

Nhụy cũng bực mình với Ty:

- Anh đưa em về làm vợ hay làm dĩ thế này?
- Cô ăn nói kiểu gì thế?
- Kiểu hiện đại.

Ty Khoang đầu dụ:

- Thì cũng phải từ từ cho anh còn sắp xếp chứ.
- Gần tháng rồi chứ ít à.
- Thôi được... anh xin hứa với em!...

Ty vẽ ra trước mắt Nhụy một cơ ngơi riêng biệt. Cơ ngơi ấy Ty đã nhắm sẵn để Nhụy có thể đàn ông đứng tên một bà chủ. Hiện giờ Ty đang chạy thủ tục giấy tờ để Nhụy có thể nhảy vào đấy một cách hợp pháp.

- Em thấy được không? Mỗi người một giang sơn.

- Rồi em sẽ sống trong kiểu già nhân ngãi non vợ chồng chứ gì?

Nhụy có vẻ giận hờn. Ty đành phải cười trừ, thanh minh:

- Em tính... một đồng con với nhau rồi, lẽ nào một chốc một lát bỏ nhau. Em với tay phó mặc đấy cũng đã ra tòa đâu.

Nhụy ngược mắt nhìn Ty vẻ tha thiết:

- Em muốn anh ra tòa trước.

Ty Khoang lúng túng:

- Chuyện đó sau. Để anh nghĩ đã.

Sau chuyện này, Ty dỗ vợ đưa tiền và vàng. Tiền hàng tập và vàng hàng cục. Vợ Ty hỏi lấy tiền và vàng làm gì, Ty nói là định làm ăn lớn. Vợ Ty bắn khoăn hỏi lại:

- Anh định làm ăn với ai mà đòi chi món tiền và vàng lớn đến thế?

- Bí mật...

Vợ Ty kiên quyết không đưa vì đã đọc ra cái điều không rành mạch sau hai chữ "bí mật" của chồng.

- Gì thì gì anh cũng nên bàn với em.

Ty nổi khùng:

- Cô định vắn vẹo tôi đấy phỏng!

- Xưa nay lúc nào mà chẳng thế. Có việc buôn bán nào mà anh không bàn với em.

- Lần trước khác, lần này khác.

- Ông định buôn vũ khí hay sao mà úp úp, mở mở?

Ty lại đập bàn. Đây là thói quen của anh ta khi muốn đe nẹt vợ

- Không hỏi nhiều. Cô có đưa không thì bảo. Tiền của tôi làm ra, tôi có quyền, nghe chưa?

Chồng đang nóng Vợ phải im. Lẽ đời là vậy. Vợ Ty Khoang đứng dậy định lảng đi trước cơn hách dịch của chồng, nhưng không được. Ông chồng đã sừng sộ chắn ngang:

- Cô đi đâu?

- Em định ra chợ mua thức ăn!

- Cô đứng lại tôi bảo!

Vợ Ty Khoang ngọt nhạt, xoa dịu...

- Có gì thì để em đi chợ về đã nào!

Ty Khoang hằm hằm chỉ tay vào mặt vợ:

- Cô không đưa cho tôi là không xong đâu. Tôi làm gì mặc mẹ tôi.

Việc-của-cô-là-cô-phải-đưa-cho-tôi, hiểu chưa?

- Tôi báo trước, cứ lơ-tơ-mơ là ông phăng-teo cho trắng mắt ra.

Ty Khoang hùng hổ xông lên định tát vợ, nhưng chị ta đã nhanh chân ù té ra phía cửa...

Tối hôm ấy Ty Khoang đợi mãi nhưng không thấy vợ về. Anh ta sốt ruột đi ra đi vào trông ngóng. Cuối cùng, Ty đành phải quay về ôm ấp Nhụy và hứa hươu với người tình của mình về một cơ ngơi ở ngoại vi thị xã anh ta đã mua được. Giá hời, tiện đường qua lại...

- Chỗ ấy thật thần tiên Nhụy ạ! - Anh ta xuýt xoa- Có cây sau nhà lại có hồ sen bên cạnh.

- Độ bao giờ thì chúng mình được về bên ấy?

Ty Khoang nghiêng rằng:

- Anh đang đợi con "khộm già" về chi tiền.

- Anh bị quản lý chặt đến thế kia à?

Bị kích động, Ty hăng máu hứa với Nhụy:

- Anh không lo được chuyện này cho em, anh chỉ là giống chó. Con khộm già ấy mà không chịu chi là anh sẽ phăng-teo, anh sẽ phá cho bằng sạch.

Ty được trọn đêm bên Nhụy. Sáng sau vợ Ty về ra vẻ hốt hoảng thiếu não bảo chồng:

- Anh ơi, khổ thân em quá! Hôm qua sang chơi bên dì nó mới biết là mẹ ốm hàng tháng nay rồi. Cụ có nhờ người đánh điện ra cho vợ chồng mình...

- Nào ai biết... - Ty Khoang nói trống không, lạnh lùng.

- Anh còn đứng trơ ra đấy à? - Giọng vợ Ty rền rĩ, trách móc - Mẹ tôi chứ không phải mẹ anh?

Tình thế bắt buộc Ty phải lấy xe máy đưa vợ đi ngay để giữ tiếng với quê hương và con cái rằng mình là một chàng rể có hiếu, có nghĩa.

Cùng về quê thăm bà ngoại với bố và mẹ có hai đứa lớn. Chúng cũng đi xe máy như bố mẹ. Ở nhà còn hai đứa nhỏ đang tuổi học. Trước khi đi, vợ Ty bảo Nhụy:

- Vợ chồng em có việc khẩn phải về quê thăm bà ngoại của các cháu. Bà em đỡ thì ngày một ngày hai chúng em ra. Nhược bằng, bà em chưa khỏe thì phải vài ba, bốn ngày vợ chồng em mới ra được. Chuyện nhà chuyện cửa là em nhờ chị trông nom.

Vợ Ty còn gọi cả mấy đứa con nhỏ mình ra đứng trước mặt Nhụy, dặn:

- Bố mẹ có việc phải về quê thăm bà ngoại. Nhà cửa và con bố mẹ gửi bác Nhụy đây trông nom. Có việc gì dù nhỏ dù lớn, các con đều phải hỏi bác Nhụy. Các con phải coi bác Nhụy như bố mẹ ở nhà...

Vợ Ty lải nhải câu ra, câu vào. Mặt chị ta tươi hơn hẳn khác với vẻ ban nãy lúc đưa tin cho chồng vì việc mẹ đẻ ra mình bị ốm nặng. Ty nhìn vợ vẻ khó chịu giục:

- Thôi đi đi... "bà nội".

Vợ chồng Ty Khoang đi hôm trước thì sáng hôm sau, ngay gần nhà họ, chỗ bụi chuối sát bờ sông xảy ra một chuyện đặc biệt...

Một chị công nhân đi gánh than ở bến cảng, theo lối tắt qua bãi sông, khi đến gần bụi chuối bỗng giật mình vì nghe có tiếng người ú ớ. Chị đến gần...

Trong chỗ khuất của bụi chuối, một người phụ nữ bị lột trần lột truồng, chân tay bị trói chặt, đầu tóc rối bù, miệng bị nhét chanh, má nhem nhuốc đất cát và nước mắt...

"Trời ơi...!", "Một vụ án", "Một chuyện kinh người"... Chị công nhân đã thốt lên trong bụng mình như thế rồi lấy vội bộ quần áo bảo hộ lao động

phủ lên những chỗ hở hang của nạn nhân. Chị không dám cời trói và moi quả chanh trong miệng ra. Người phát hiện muốn giữ nguyên tang chứng... Chị đi báo công an.

Nạn nhân là Kim Nhụy!

Kim Nhụy khai: đang ngủ có người cạy cửa vào. Chưa hoàn hồn cô đã bị nhét chanh vào miệng và bị trùm chặn khiêng ra ngoài. Cô bị bọn người bắt cóc đưa ra bụi chuối ven sông. Suốt đêm ấy, cô bị chúng làm nhục...

Công an hỏi:

- Cô có biết chúng mấy người không?
- Khoảng ba, bốn đứa.
- Cô cho biết những đặc điểm của chúng mà mình nhận biết được.
- Tối quá... em không biết! Hình như... có hai thằng đầu húi cua.
- Đầu húi cua?

Từ đặc điểm húi cua đầu lồm chồm này, công an đã lần ra đầu mối bọn khốn nạn. Chúng là các đệ tử "đầu trộm đuôi cướp" của vợ chồng Ty Khoang.

Vợ Ty Khoang đã cho chúng tiền để chúng làm cái việc "trả thù" cho bà chị theo kiểu này...

Xất của Thạch vẫn cứ mờ. Anh được bạn bè đưa đi bệnh viện huyện, bệnh viện tỉnh chữa nhưng không đỡ. Ai cũng cảm cảnh cho anh và xót xa trước bên mắt còn lại giờ chỉ nhìn thấy một khoảng sáng mờ mờ không rõ hình thù.

Bà ngoại đau đớn than thở với làng, với xóm:

- Cháu tôi có làm gì nên tội. Ngoan ngoãn, hiền lành, thương mẹ, thương bà! Vợ hư hỏng mà vẫn một mực chờ mong ngày nó hồi cải. Một mắt, trời đã bắt đi rồi, giờ còn mắt kia lại định bắt nốt... Nghĩ có cay cực cho bà cháu tôi không?

Bà ngoại kêu trời. Nỗi đau đớn trong lòng, bà chỉ biết đổ cho trời, cho đất. Niềm tin của bà, nỗi thất vọng của bà đều bỏ qua kiếp sống trần gian để gửi vào cõi siêu nhiên, không hình không bóng, chỉ có trong mộng tượng, chỉ có trong huyền thoại của những trang thần thánh. Đau xót thay, những trang thần thánh ấy lại do chính con người soạn ra, hư cấu mà thành.

Còn Thạch, anh nghĩ về cuộc đời chính từ bản thân mình:

- Bà ạ. Chả phải tại trời tại đất đâu. Trời ở thật xa, có bao giờ mình biết được. Đất thì ở gần đấy, nhưng cũng lắm lì, thăm thẳm. Mình chả trách đất làm gì cho oan uổng. Con chỉ mong cho nó mù hẳn để đỡ phải nhìn.

- Anh kệ xác tôi - Bà ngoại gắt cháu - Đau thì kêu, khổ thì khóc. Anh bằng này, tôi bằng này đã làm gì nên tội mà trời đất lơ đãng bà cháu mình.

Các đấng thần linh không còn thiêng liêng trước mắt bà ngoại nữa. Với bà, lúc này trời đất đã thành kẻ ác tâm. Chưa bao giờ Thạch lại thấy bà hay nguyên rủa như lúc này. Bà vốn hiền lành mà tự nhiên trở nên độc miệng.

- Bà ơi... than thân trách phận cũng chả ích gì. Tại cháu vụng nghĩ, vụng suy nên nó sinh ra nông nổi này. Nghĩ đi nghĩ lại chung quy là tại cháu cả. Đa sầu, đa cảm, cái gì cũng nâng niu, vớt vát. Cháu mới có tý tuổi thôi mà sống cũ kỹ, cổ lỗ như ông cụ tám, chín mươi. Cháu cặn nghĩ, nhu nhược nên khiến bà và cả cu Nhuận khổ. Nhiều lúc thấy sự có mặt của mình ở trên cõi đời này thật vô ích.

"Cát bụi vẫn là cát bụi-Thạch thăm nghĩ. Còn bà ngoại lại nghĩ cháu mình đang nói gở:

- Cháu bà nói lắm nhảm gì thế con? Bà giận thì bà nói lung tung, lang tang như thế chứ, bà nói có lời nào trách móc gì con đâu mà con phải hành tội mình.

Bà không hiểu hết lời Thạch nói. Thực ra Thạch cũng chẳng muốn phiền lòng về những suy nghĩ của mình:

- Bà đừng lo gì cả. Ngày trước, cháu sáng mắt cháu làm đồ mộc được. Từ ngày cháu kém mắt, cháu đã học đan lưới, đan quạt. Cháu vẫn còn kiếm được tiền nuôi bà, nuôi cu Nhuận cơ mà., Nhược bằng có mù hắt cháu sẽ đi ăn xin.

- Bà vẫn biết, nhưng... oan khổ lắm cháu ạ! Giá không vì cái con nặc nô kia thì mắt mũi cháu đâu đến nỗi này...

- Thôi bà ạ, nhắc lại chuyện cũ làm gì. Cô ấy chưa chắc đã sung sướng hơn bà cháu mình đâu...

- Nói như con...

Mắng cháu nhưng lòng bà ngoại thanh thản lại. Cái gốc của sự suy nghĩ vẫn là điều nhân hậu. Còn trẻ mà nghĩ lại được như nó, dù có tàn tật chẳng nữa nhưng vẫn được phận nhờ. Bà chỉ mong - cầu Trời cầu Phật! Phật và Trời lại là đáng cứu nguy, cứu khổ cho bà - Cháu bà, cái thằng Thạch dứt ruột của bà, tai qua, nạn khỏi...

- Con ạ! Bà nghe ở Hà Nội có ông thầy thuốc chữa mắt tài lắm. Con nghe bà, con nên đi ra ngoài ấy xem sao... Con cứ quyết định ngày đi đi. Bà sẽ gửi thằng cu Nhuận chỗ mấy cô mẫu giáo, bà đi với con. Các cô ấy

nhận lời rồi.

Còn trẻ mà chịu sầu não đến mức phải mù lòa, quả thật là vô nghĩa. Thạch đã lấy lại sự vô lý của mình qua lần cuối cùng nói chuyện với Nhụy. Nhụy không cần Thạch nhưng Thạch vẫn cần cô ấy. Cả lúc bà ngoại mang cái thớt con dao lên nói điều đau đớn nhất, nhưng cô ấy vẫn dứt áo ra đi. Niềm vui của Thạch còn đọng lại ở Nhuần và bà. Hai con người thân yêu vẫn còn tồn tại bên Thạch, lẽ nào anh lại phải chịu cào cấu tâm can mình như một nhà tu khổ hạnh. Lẽ nào anh cam chịu mù lòa để cho những người khác sáng mắt sống, trong khi mình cũng sống và có lúc đáng sống hơn họ. Nhưng quá mù ra mưa. Sự gắng gượng về ý chí đã không thấy nổi sự sa sút của sức khỏe. Cuộc đời hôm qua còn nhìn được - dẫu chỉ bằng một mắt - Hôm nay đã mờ ảo không còn rõ hình khối. Thạch đang như người bị nén vào vùng tranh tối tranh sáng của cõi trần thế và địa ngục.

- Bà ơi... Dù tốn kém đến đâu con cũng phải đi. Con đã nghĩ rồi. Con phải sáng mắt để còn trông nom bà và thằng Nhuần nên người chứ ạ!

Thạch bị kích động và hứng khởi hẳn lên. Anh quyết định một mình đi Hà Nội chữa mắt. Bà ngoại giãy lên không đồng ý:

- Mày đi thế nhỡ đâm vào tàu, vào xe thì sao?

Thạch nói vui với bà:

- Chết càng tốt bà ạ! Nhưng ai người ta lại nỡ đâm chết một kẻ mù dờ hỏ bà. Cháu là cháu còn sống lâu, bà biết không?

- Mẹ anh!

Bà ngoại chửi yêu cháu. Nó vui, bà vui lây. Bà tin rằng nỗi vui này sẽ làm cháu bà khỏe và sáng mắt ra. Tuy vậy bà vẫn áy náy. Bà vận động hàng xóm khuyên can Thạch không nên đi một mình. Thạch khẳng khăng không chịu, lấy cớ là mắt mình vẫn lờ mờ nhìn được. Bạn bè cùng lứa, có người đòi được đưa Thạch đi. Thạch cười, bảo bạn:

- Tớ đi một mình được. các cậu thương tớ, làm cho tớ cái gậy. Tớ cầm gậy lò dò đi trên đường, thế nào cũng có người dắt. Bà tớ thì già lại

vướng cu Nhuần, đi làm sao? Các cậu lại vướng vợ con, đi thì lấy ai kiếm gạo nuôi chúng nó.

Thạch không muốn phiền người khác vì đôi mắt của mình. Thạch muốn thử thách một lần nữa sự chịu đựng trước số phận. Chả lẽ, lúc nào cũng gặp những điều rủi trong cuộc đời trong lúc bản thân chỉ mong những điều tốt đẹp cho người khác. Thạch duy tâm! Anh hy vọng như một tín đồ...

Thạch gặp may khi lên xe khách. Anh được một ông già dắt lên xe. Một cô gái đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình:

- Chú ngồi xuống ghế của cháu đây này!

- Cảm ơn cô!

Thạch không phải trả tiền vé, mặc dù tay anh cầm sẵn tiền. Người phụ xe bảo anh:

- Thôi, chiêu đãi ông anh tàn tật.

Xuống xe, Thạch không gặp may. Anh bị mấy đứa trẻ hư chơi ác, chỉ sai đường nên bị lạc.

Thạch lang thang trên hè phố. Chiếc gậy tre như cánh tay phụ của Thạch cứ huơ huơ ra phía trước cùng lời thăm hỏi. Nhiều người đã chỉ đường cho Thạch...

- Cô cho tôi hỏi giùm đường đến Bệnh viện Mắt Trung ương...?

- Anh Thạch!

- Ai đấy?

- Em đây mà! Lin đây...

- Trời... cô Lin! May quá...

Thạch lúng túng với chiếc gậy cầm trên tay. Lin từ hàng bán bánh kẹo của mình chạy nhào ra. Khuôn mặt cô rạng rỡ như gặp nắng rồi loáng ướt như bất ngờ gặp mưa bởi đôi mắt đã ứ đầy những nước. Lin ôm chặt lấy hai tay Thạch, nước nở:

- Anh Thạch! Làm sao thế này?

Thạch ngửa mặt lên trời như muốn nói một điều gì. Còn Trì, từ trong

nhà đi ra vội đứng sững trước cửa như pho tượng đắp vội!
Gió lao xao.

P.Q

GIÓ BỤI
GIÓ BỤI - Tiểu thuyết của PHAN QUẾ

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Chịu trách nhiệm xuất bản

PHAN VĂN THẨM

Chịu trách nhiệm nội dung

TRẦN DIỄN

Biên tập: NGUYỄN THỤ

Trình bày: NGUYỄN THỊ DUNG

Vẽ bìa: VĂN SÁNG

Sửa in: NGUYỄN VIỆT HOÀNG

In 700 cuốn khổ 13 x 19 tại Xưởng in Nhà xuất bản TK.

Giấy phép xuất bản số: 5-123/CXB

In xong và nộp lưu chiểu tháng 9/1995.